

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဂျူးမကလေး

အိဗာ

BURMESE
CLASSIC

EVA
by Meyer Levin

တတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန် ဘာရေးသုံးမျိုး

- ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ခင်ပွားအား

- ပြည်ပအားကိုး ဝှက်နိုး အဆိုးမြင်ဝိဒိယားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ငနာင့်ယုတ်ဖျက်ဆီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက် ငနာင့်ယုတ်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆွန့်ကြဲကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ကွက်အချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်စွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ငြိမ်စေရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ပိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ဣပျားကိုလည်း ဘတ်စ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်စွဲစွာ ဖြစ်ပေါ်စေရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိုမိုဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို ထိခိုက်စေခြင်းမရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်တတ်နှင့် အကျင့်တရိုက္ကပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသမီး၊ ဇာတိဝုဏ်၊ မြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့အနွှမ်းများ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ ဖလှယ်တိုက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်အတိ ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယုသာတည်မြဲပေးရေး

ဂျူးမက်လေးဒါဗာ လင်းယုန်မောင်မောင်

**EVA
by
Meyer Levin**

ဖြန့်ချိရေး
ကျော်ဇင်ထွန်းစာပေ
အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး
ထွန်းဦးစာပေ နဂါးစာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၀၀၆၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၃၉၀၇၁၁

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ

အုပ်စု

၅၀၀

မျက်နှာဖုံး

အေးဖြူအောင်

အတွင်းကွန်ပျူတာစာစီ

ယဉ်မျိုး

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်လွင်

မျက်နှာဖုံး နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

အမှတ် (၁၇၁) ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတား

ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)

အမှတ် (၁၀) ရတနာမြိုင်လမ်း၊ လှည်းတန်း

ကမာရွတ်။

တန်ဖိုး

၁၈၀၀ ကျပ်

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်စာလောက်အညွှန်း” (CIP)

အဖက်ဖက်မှ ရုန်းကန်ထုပ်ရှား၍
ဘဝတိုက်ပွဲဝင်နေကြရသော
မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးများအတွက်.....

၈၉၅. ၈၃

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဇနီးမကလေးအိဇာ / လင်းယုန်မောင်မောင် ။ - ရန်ကုန် ။

သင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၁။

စာ- ၂၆၀ ၊ အလျား - ၁၃. ၃၄ စင်တီ၊ အနံ - ၂၀. ၉၆ စင်တီ

(၁) ဂျူးမလေးအိဇာ

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က “တောင်ကုန်း အမှတ် ၁၉၂” အမည်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်းစာအုပ်ပါ အဓိကအကြောင်းအရာမှာ တောင်ဗီယက်နမ်တနေရာတွင် အမေရိကန်စစ်သားတစ်စု၏ လက်ချက်ဖြင့် မဂ္ဂဗလှအသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရရှာသော ဗီယက်နမ်မကလေး ‘မော်’အတွက် ယူကျုံးမရတသသ ဖြစ်ကြရကြောင်း စာရေးသူ ကျွန်တော်ထံ တကူးတကန့် စာတတန်ပေတတန် အကြောင်းကြားခဲ့ကြပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်မှာ အစွဲရေးအမျိုးသား စာရေးဆရာမယာလီဗင် (Meyer Levin) ရေးသားသော ‘အီဗာ’ (EVA) အမည်ရှိ စာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ‘တောင်ကုန်း’အမှတ် ၁၉၂ မှ ဗီယက်နမ်မကလေး ‘မော်’၏ ဘဝကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသဖြင့် ဤစာအုပ်တွင် အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သူ ‘အီဗာကွန်ဂိုးလ်’ကို အကြောင်းပြု၍ ဤစာအုပ်ကို ‘ဂျူးမကလေးအီဗာ’ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။

‘ကျော်ဝင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

စာဖတ်သူများအား အထူးအစီရင်ခံလိုသည်မှာ ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသောတိုင်းပြည်မြို့ရွာ နေရာဒေသအမည်နာမများနှင့် ဖြစ်ရပ်များမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက တကယ့်ဖြစ်ရပ်များနှင့် တကယ့်နေရာဒေသများကို အခြေခံထားသော်လည်း ဂျူးမကလေးအီဗာ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးမှာ မူရင်းစာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တပုဒ်မျှသာဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အထဲက အသက်ရှင်ရေးအတွက် စွန့်စားကြိုးပမ်းခဲ့ရသော ဂျူးမလေးအီဗာ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူများအတွက် အထူးသဖြင့်ယနေ့မျက်မှောက်ကာလတွင် ဘဝတိုက်ပွဲအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရသော မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်များအတွက် အတူယူအားကျ၍ အထောက်အကူရစေရန် ရည်သန်ရွယ်ကိုးကာ ဤစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖျာပုံမြို့သို့ သွားရောက်ရေးသားခဲ့စဉ်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အဖက်ဖက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော ဖျာပုံပရဟိတဆရာတော် ဥးညဏီဿရာဘိဝံသနှင့် ပရဟိတအမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် ဦးမြတ်ကြွယ်၊ ဦးအုန်းကွန်း (ထွန်းသီရိရုပ်ရှင်ရုံ)နှင့် အခြားသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပေါင်းတို့အား လှိုက်လှဲစွာကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်

‘ကျော်ဝင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

မာတိကာ

အရှင်လတ်လတ်ဘဝပြောင်းခဲ့ရသူ	၉
ချောက်ခြားစရာကောင်းသောညတစ်ည	၃၂
ရှက်စရာကောင်းတဲ့နေ့တစ်နေ့	၄၇
ပျောက်ဆုံးနေသော 'နီဗွန်ဘုံကလေး'	၈၆
အမေ့ထံမှစာတစောင်	၁၀၅
ဘဝသစ်မှာပျော်စရာ	၁၂၇
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသောအောင်ပွဲတစ်ခု	၁၄၀
အားလုံးမီးလောင်ပြာကျကုန်ပါပြီ	၁၆၈
ယုံနိုင်စရာမရှိတဲ့အဖြစ်	၁၈၅
ထိတ်လန့်စရာမေးခွန်းများ	၂၁၄
လွယ်ရေးချ မလွယ်ထဲကပါ ၂၃၂	
မြေအောက်ခန်းထဲမှ မီးရထားတွဲပေါ်သို့	၂၄၅
ကျွန်မနာမည်သစ် 'ရှစ်တစ်သုံးသုံးနှစ် ...'	၂၆၅
လွတ်ရေးရယ်တဲ့ ဘယ်မြေပြင် ...	၂၈၃
အိမ်မက်လှလှမက်ပါစေရှင် ...	၂၉၅

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဂျူးမကာလေး

ဒီဇင်ဘာ

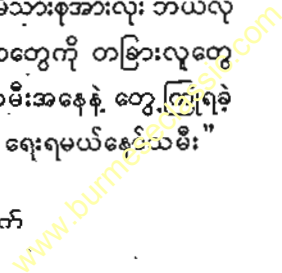

အရှင်လတ်လတ် ဘဝပြောင်းခဲ့သူ

“တကယ်တော့ သမီးရယ်၊ ဒီစစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အခါကျ တော့ သမီးမတို့ မိသားစုထဲက သမီးတစ်ယောက်တည်း အသက် မသေဘဲ ကျန်ချင်ကျန်နေမှာပါ”

အမေနဲ့ ကျွန်မ နောက်ဆုံးခွဲခါနီးမှာ အမေက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသွားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို အမေက မှာထားခဲ့တာ ရှိပါသေးတယ်။

“အဲဒီတော့ အီဗာ၊ တကယ်လို့ သမီးသာ အသက်မသေဘဲ ကျန်နေဦးမယ်ဆိုရင် သမီးတွေ့ကြုံရသမျှ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့မှုအားလုံး ကို ဘနဲ့ရေးပြီး မှတ်တမ်းတင်ဖို့ မမေ့နဲ့ကြားလားသမီး။ ဒီစစ်ကြီး အတွင်းမှာ သမီးဘယ်လိုနေခဲ့တိုင်ခဲ့ရတယ်၊ အမေတို့ မိသားစုအားလုံး ဘယ်လို ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာတွေကို တခြားလူတွေ သိအောင် စာနဲ့ရေးပြဖို့လိုတယ် သမီးရဲ့။ သမီးအနေနဲ့ တွေ့ကြုံရခဲ့ သမျှအားလုံး တစ်ခုမကျန် ဂဗာနထပြန်ပြီး ရေးရမယ်နော်သမီး”

ကျွန်မဟာ အမေပြောခဲ့တဲ့ အဲဒီစကားတွေကို ခုထက်ထိ ကြားယောင်နေပါသေးတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ တံခါးဝမှာ မလှုပ်မယှက်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အမေ့စကားတွေကို ငိုငိုပြီး နားထောင်နေခဲ့မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဟာ “ကျွန်မ” မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဂျူးမကလေး “အီဗာ” မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယုတရ်နန်းအမျိုးသမီး လယ်တောသူမကလေး “ကတ်တာရီးနား” ခြင်္သေ့ပဲ ဟုတ်တယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ “ကတ်တာရီးနား” ဆိုတဲ့ သူငယ်နန်း တောသူမကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအိမ်က အချိန်တွေထွက်သွားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ မူလမျိုးရိုးနဲ့ နှလုံးနှာမည်ရင်းအတိုင်း ဂျူးအမျိုးသမီးကလေး “အီဗာ” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့တော့ ဒီအိမ်က အလွယ်တကူထွက်သွားလို့မရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့နေတဲ့ “ဟရီဘင်ကို” မြို့ကလေးကို ဂျာမန်တပ်တွေက သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း ဒီအချိန်မှာ ဂျာမန်တွေဟာ ဂျူးလူမျိုးမှန်သမျှကို “ကျူပင်ခတ် ကျူငုတ်မကျန်” ရအောင် အတင်းဒလကြမ်းဖမ်းပြီး ချွေးတပ်စခန်းတွေကို ပို့နေတဲ့အချိန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ဂျူးမကလေးအီဗာဘဝကနေပြီး ယူကရိန်း တောသူမလေးကတ်တာရီးနားအသွင်မျိုးနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဒီမြို့ ကလေးကနေ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ စီစဉ်ရတာပါ။

ဒါထက်ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မဟာ တခြားဂျူးမကလေးတွေနဲ့ မတူတာရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ကျွန်မပါးကလေးတွေဟာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက နီနီရဲရဲကလေးတွေဖြစ်နေတာပါပဲ။ အဲဒီလို ထူးထူးခြားခြားပါးကလေးနှစ်ဖက်နီတာရဲ့လေးနဲ့မို့ ကျွန်မကျောင်းသွားတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲသွားတဲ့ အခါ

ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှာ ကစားနေတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို လူတိုင်းလိုလိုက ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်သွားတတ်ကြပါတယ်။ အို လူတိုင်းလိုလို တောင်မကပါဘူး။ လူတိုင်းပါပဲ။ ယောက်ျားကြီးတွေရော၊ မိန်းမကြီးတွေရော၊ မြို့ပေါ်မှာရှိသမျှ လူတိုင်းက ကျွန်မကို မြင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နီတာရဲနေတဲ့ ကျွန်မပါးကလေးတွေကို စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ‘ကလေးမလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာဟယ်’ လို့ ပြောသွားတတ်ကြပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် ဝိုင်းမပါတဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ မှတ်ပုံတင်အရာရှိမစ္စတာနီးဗစ်ဆိုတဲ့ အဖိုးကြီးကတောင် သူ့ခါးကုန်းကြီးနဲ့ ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ‘ဟဲ့ အီဗာ၊ အမယ်လေး နင့်ပါးကလေးတွေက လှလိုက်တာဟယ် ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပါးစုံကလေးနှစ်ဖက်ထွက်ပြီး ရဲတွတ်နေတာပဲ။ တကယ့် ယူကရိန်းတောသူမကလေးလား အောက်မေ့ရတယ်’ လို့ ပြောသွားဖူးပါတယ်။

အခုတော့ အဲဒီနီတာရဲနေတဲ့ ပါးကလေးတွေနဲ့ပဲ အီဗာဆိုတဲ့ ဂျူးမကလေးဟာ ဆံပင်ကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ဖားလျားချပြီးတကယ် ယူကရိန်းအမျိုးသမီး တောသူမကလေး ပုံစံအတိုင်းဂါဝန်ရှည်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို တောကျကျ ယူကရိန်းမကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂိုက်မျိုး ဖမ်းထားသလို ကျွန်မလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကလေးထဲမှာဆိုရင်လည်း အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားအတူနဲ့ ထောက်ခံစာအတူတွေ အဆင်သင့်ရှိနေပါပြီ။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဂျူးမကလေးအီဗာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယူကရိန်းလယ်တောသူမကလေး ကတ်တာရီးနား ဖြစ်နေပါပြီ။

အဲသလို အီဗာဘဝကနေ အရှင်လတ်လတ် နေချင်းညချင်း ဘဝပြောင်းသွားခဲ့ရတဲ့ ကတ်တာရီးနားဟာ မကြာခင်ကလေးမှာပဲ ဒီအိမ်နဲ့ဟကွ ဒီအိမ်သူအိမ်သားတွေ အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ကျွန်မအတွက် အသက်ရှင်နေနိုင်မယ့် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုရှိရာ ‘လေမပါ တကိုယ်

တည်းဆိုတာလို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရပါတော့မယ်။

မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီလို အဖေတို့ အမေတို့ကိုပစ်ပြီး အခုလို ထွက်သွားရတဲ့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိပေမယ့် လုံးဝ မသွားချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ နောက်ဆင်ငင်ပြီး သံယောဇဉ်အမျှင်မပြတ်တော့ မဖြစ်မိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုလိုအိမ်က ထွက်သွားဖို့ အတွက် ကျွန်မကိုအမေကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကလည်း ဒီလိုမသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မသွားရင် ကျွန်မမှာ အသက် အန္တရာယ်တောင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သဘော ပေါက်ထားလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်နဲ့ဒီမိသားစုကို ခွဲပြီး တကယ်သွားရတော့မယ် ဆိုတဲ့အခါကျတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရတဲ့အထဲက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေပြီး အားတင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

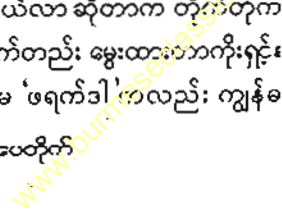
ဒါပေမယ့် အခုလိုကျွန်မထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အမေ တို့ အဖေတို့ဟာ ကျွန်မပြန်မလာမချင်း ဒီအိမ်ကနေပြီး ကျွန်မကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ စောင့်မျှော်နေကြလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝယူဆလို့ မရပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား ကလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လည်ရင်း မိုးချုပ်တဲ့အထိ အိမ်ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင် အမေတို့ အဖေတို့ဟာ ကျွန်မ မပြန် မလာချင်း အိမ်ကနေပြီး စိုးရိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ မအိပ်ကြသေးဘဲ စောင့်နေ ခဲ့ကြတာမျိုးတွေ ကျွန်မကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အခုတခါတော့ သူတို့တတွေဟာ ကျွန်မကို ဒီလိုစောင့်နေကြလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူတို့ ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ ကြာကြာနေရဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အတွက်ပါပဲ။ ဂျူးလူမျိုးမှန်သမျှကို အမဲလိုက် ရွေးတွေလို အနံ့ခံပြီးလိုက်ရှာ နေကြတဲ့ ဂျာမန်စစ်သားတွေဟာ မကြာခင် တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာ ပြီး အမေတို့ အဖေတို့ကို ဖမ်းသွားကြမှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပါ ပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဂျာမန်တွေ လာမဖမ်းခင် ကျွန်မဟာ အခုလို ရုပ်ဖျက်ပြီး ဒီအိမ်ကလစ်ထွက် သွားဖို့

စီစဉ်ရတာပါပဲ။

ဒီအိမ်ဆိုလို့ တကယ်တော့ အခုကျွန်မတို့နေတဲ့ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့မူလအိမ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့မူလနေခဲ့တဲ့အရင်အိမ်က ကျွန်မတို့အဖေပိုင်တဲ့အိမ်ပါ။ အဲဒီအိမ်က အောက်ထပ်မှာ ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းသုံးခန်းနဲ့ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာခန်းနဲ့ အကျအနပါ။ အဖေဟာ မြို့နယ်တရားရုံးနဲ့ကပ်နေတဲ့ မြေကွက် တစ်ကွက်ကို ဝယ်လိုက်ပြီး ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဖွင့်ရင်းနဲ့ ရသမျှပိုက်ဆံ ကလေး ခြစ်ခြွပ်စုရင်းနဲ့ အဲဒီအိမ်ကို တစ်ထပ်ကနေ နှစ်ထပ်ဖြစ်အောင် ဆောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒီလိုနေလာခဲ့ကြရာက ၁၉၃၉ခုနှစ် နွေရာသီ ရောက်တော့ ပိုလန်ပြည်က ကျွန်မတို့အခုနေတဲ့အပိုင်းကို ရုရှားတပ် တွေ ဝင်လာကြပြီး ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အဖေအိမ်ကို ရုရှားတပ်တွေက သိမ်းလိုက်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီနောက် နှစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်မ အထက်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ ဂျာမန်တပ်တွေဝင်လာပြီး ရုရှားတပ် တွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးကို ပြန်မရပါဘူး။ အဲဒီအိမ်ကို ဂျာမန်တွေက တစ်ခါထပ် ပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြန်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ရုရှားတပ်တွေဝင်လာလို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို သိမ်း လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့မိသားစုဟာ စိန့်စတီဗင်ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းနားက အဖေမိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်တဲ့ မစ္စတာဘလူးမင်းဖိုးတို့ အိမ်နားကို ပြောင်းလဲခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အခုနေတဲ့ ဒီအိမ်နေရာ ပါပဲ။

ဘလူးမင်းဖိုးတို့ မိသားစုဟာ ကျွန်မတို့လို ဂျူးတွေလဲဖြစ်ပြန်၊ အဖေနဲ့ကလည်း သိပ်ရင်းနှီးပြန်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့သူတို့အိမ်ဟာ 'နှစ်အိမ်တစ်အိမ်'ပဲဆိုပါတော့။ နောက်ပြီးတော့ ပိုပြီးရင်းနှီးဖို့ဖြစ်လာ တာက အဲဒီ ဘလူးမင်းဖိုးတို့ရဲ့သမီး 'အယ်လာ'ဆိုတာက တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်မနဲ့ပဲ တစ်နေ့တည်းတစ်ရက်တည်း မွေးထားတာကိုးရှင်း နောက်ပြီးတော့ အဲဒီ 'အယ်လာ'ရဲ့အစ်မ 'ဖရက်ဒါ'ကလည်း ကျွန်မ

အစ်မ 'တူဘာနဲ့ သက်တူရွယ်တူ တစ်နှစ်တည်းမွေးတာတွေဖြစ်နေပြန် တော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်စုနှစ်စုဟာ တကယ့်မိသားစု တစ်စုထဲလို လင်းနိုးသထက် ပိုပြီးရင်းနှီးစရာဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့မိန်းကလေး လေးယောက်ဟာ ငယ်ငယ် ကလေးထဲက သွားအတူ၊ လာအတူ၊ ကစားအတူ ကျောင်းနေတော့ လည်း လေးယောက်သားတစ်တွဲတွဲနဲ့ အတူနေခဲ့ကြတာပါပဲ။ အယ်လာတို့ ဖရက်ဒါတို့အဖေ မစ္စတာဘလူးဖိုးမင်းကြီးကလည်း ဆော်ဆော်ခေတ်မှီပြီး လာဘ်မြင်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့အိမ် မှာ စန္ဒယားလည်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဟာရီဘင်ကိုမြို့ကလေး မှာ တယ်လီဖုန်းကို ပထမဆုံးစတင်ခဲ့တာ သူတို့အိမ်ပဲ။ ရေဒီယို ပေါ်လာတော့လည်း သူတို့အိမ်ကပဲ ပထမဆုံးဝယ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါတင် မကသေးဘူး ကျွန်မတို့မြို့မှာ မိန်းကလေးတွေထဲက ပထမဆုံးစက်ဘီး ဝယ်စီးခဲ့ကြတာလည်း အယ်လာနဲ့ဖရက်ဒါတို့ ညီအစ်မပဲ။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မအစ်မ တူဘာတို့ကတော့ ဒုတိယပေါ့။

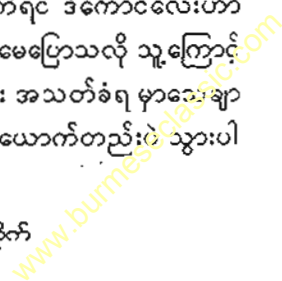
အဲ ...တူတာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မ အစ်မတူဘာကို ဂျာမန်တွေ လာဆွဲသွားတာ အဲဒီဘလူးဖိုးမင်းတို့အိမ်ကပေါ့။ တတိယ အကြိမ် ရှာဖွေဖမ်းဆီးရေးလုပ်တုန်းက ပါသွားတာပါပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုရှင် ...။ ကျွန်မတို့မြို့ကို ဂျာမန်တွေသိမ်းပြီးရပ်ကွက်လိုက် ရပ်ကွက် လိုက် ဂျူးတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက်ဖမ်းတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ။ အဲဒီတတိယ အကြိမ် ဂျာမန်စစ်သားတွေ ဝင်မွှေနေတုန်း တူဘာဟာ သူ့သူငယ်ချင်း မလေး လေးယောက်ကို သူတို့အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ဖို့ ဘလူးမင်းဖိုးတို့အိမ်က အထွက်မှာ အဲဒီကောင်မလေး လေးယောက်ရော တူဘာပါ ဂျာမန်တွေ နဲ့ ပက်ပင်းပါဝင်တိုးပြီး တစ်ခါတည်း ပါသွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလို တူဘာပါသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ဒီမြို့မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအိမ်မှာလည်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး အခုလို ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပဲ။ တူဘာတို့ ဂျာမန်တွေဆွဲသွား ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မတို့တတွေဟာ လေးငါးရက်လောက် ဘာလုပ်လို့

ဘာကိုငံရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ အမေရော အဖေရော တစ်အိမ်သားလုံး စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ အမေက စိတ်နလုံးဒုံးဒုံးချပြီး 'ကဲ ...ဒို့တစ်တွေ ဒီလိုငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သေရမယ့်ရက်ကို စောင့်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သမီး အိမ်မှာ ငါ့ပါးစားကို ရှောင်ထွက်သွားဖို့သာ စီစဉ်ပေတော့'လို့ ကျွန်မကို ပြောတော့တာပါပဲ။

ပထမတော့ ကျွန်မလည်း အကြောက်အကန်ငြင်းပါသေး တယ်။ ငြင်းဆို အမေတို့ အဖေတို့နဲ့ အခုလိုခွဲခွာသွားဖို့ဆိုတာက ကျွန်မအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် အမေကတော့ ဒီနေရာမှာအပြတ်ပဲ။ ကျွန်မပြန်ပြောတာကို ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံတော့ဘဲနဲ့ 'အိမ်... အမေ့ကို ဘာမှပြန်ပြော မနေနဲ့။ အမေ့ စကားကို နားထောင်။ သမီးသွားဖို့သာစီစဉ်' ဆိုပြီး တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချတော့တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မရဲ့မောင်ကလေး 'ယာကော့'ကို ကျွန်မနဲ့အတူ ခေါ်သွားဖို့အမေ့ကို ကျွန်မပြောကြည့် ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်အမေက ကျွန်မအစီအစဉ်ကို လုံးဝသဘော မတူဘူး။ 'အဲဒီလိုခေါ်သွားရင် ညည်းတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရပုံရှိမှာပေါ့'တဲ့။ တကယ်တော့ အမေက ခေါင်းအေးအေး နဲ့ရှေ့နောက်မြော်မြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုမိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဂျာမန်တွေကို ဖြီးလို့ဖြန်းလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မယုံ သင်္ကာဖြစ်ပြီး ကျကျနနစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရင် ဒီကောင်လေးဟာ ဂျူးပဲဆိုတာ ပေါ်သွားမှာပါ။ အဲဒီကျရင် အမေပြောသလို သူ့ကြောင့် ကျွန်မရော သူပါ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရ မှာသေးချာ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါ ဆော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါလား။

ဒါနဲ့ ကျွန်မအတွက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့အမေတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်ကြပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတစ်နည်းနည်းနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝေတနာဝန်ထမ်းအလုပ် လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်သမား ဝုဆောင်းရေးဌာနတွေကတစ်ဆင့် ဂျာမနီပြည်ထဲထိအောင် သွားဖို့ ဝိခင်ကြပါတယ်။ ဒီလမ်း ဒီခရီးကို လူကြီးတွေ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အနေနဲ့ လုံးဝသွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ခရီးကြမ်းသလောက် အန္တရာယ်လဲ များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လို မိန်းမပျို လေးတွေ အနေနဲ့တော့ သွားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

တကယ့်တကယ်ကျပြန်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အပျိုအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်တည်း ရန်သူနယ်ထဲထိအောင် စွန့်စွန့်စားစား သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအကြံအစည် ကို အယ်လာနဲ့ ဖရက်ဒါတို့ကို ပြောကြည့်ပါတယ်။ ခက်တာက သူတို့ ညီအစ်မနစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မထက်ပိုပြီး ကြောက်နေကြပါ တယ်။ သူတို့ပြောသလိုသာဆိုရင် ကျွန်မတို့တတွေ ဒီမြို့ကထွက် ခင်မှာပဲ ဖမ်းမိသွားတော့မယ်ပုံမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို ဖမ်းမိပြီး အသတ်ခံရမယ်အတူတူ သေရမယ့် အတူတူ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့အတူနေပြီး အတူသေရတာက ကောင်းသေးတယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနေကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေကတော့ ဒီကိစ္စမှာ ပြတ်သားပြီးသားပါ။ အမေက ပြောပါတယ်။ 'ဒီမယ် အီဇာ . . . ငါသမီးဟာ ပထမဆုံး သွားရမှာပဲ။ အဲဒီလိုသွားလို့ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ လွတ်မြောက် သွားတယ်ဆိုရင် တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း သမီးသွားသလို သမီးနောက်က လိုက်ကြမှာပဲ။ ဒီလိုနဲ့သူတို့လည်း ဒီဂျာမန်ကောင် တွေရဲ့လက်ကလွတ်ပြီး ဘေးကင်းတဲ့ဆီရောက်သွားကြမှာပေါ့' တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မသွားဖို့ကိစ္စကို ယတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ နောက်

လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဖတ်ပူမီးတိုက်လုပ်ကြရပါတယ်။ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မဘယ်လိုရုပ်ဖျက်မလဲ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါအနေနဲ့ ဘယ်လိုဟန်ဆောင်ပြီး သွားမလဲဆိုတဲ့ကိစ္စ ပါပဲ။ အဲဒီတော့ပိုလန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရုပ်ဖျက်သွား မလား၊ တကယ်ကတော့ ပိုလန်အမျိုးသမီးတွေဟာ ကျွန်မတို့ ဂျူး အမျိုးသမီးတွေထက် ပိုပြီးမျက်နှာသွယ်တာကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အသားလည်း နည်းနည်းပိုပြီး ညိုသလိုလိုရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျွန်မလို မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ပါးကလေးတွေ နီနီရဲရဲဆိုရင် ယူကရိန်းအမျိုးသမီးကလေးနဲ့ မတူဘူးလား။

"အေးဟဲ့ ...ဟုတ်တယ် ...ဟုတ်တယ် ယူကရိန်းမလေးနဲ့ တူတယ်" လို့ အမေက ဝမ်းသာအားရ ပြောရှာပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုရှိပါသေးတယ်။ ပိုလန်မလေးလို ရုပ် ဖျက်သွားတာထက် ယူကရိန်းမလေးလို ရုပ်ဖျက်သွားတာက ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်က ဂျာမန်တွေ ဟာ ပိုလ်နိုင်ငံကို သိမ်းထားပြီး ပိုလန်လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ခိုလှုံကျနေတဲ့အချိန်၊ ဒါကိုပိုလန်တွေကလည်း မနိုင်လို့သည်းခံနေရ ပေမယ့် စိတ်ထဲက မခံမကျေဖြစ်နေကြရတဲ့အချိန်ပါ။ လွယ်လွယ်ပြော ရရင် ဒီအချိန်က ပိုလန်နဲ့ဂျာမန်ဟာ 'တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေး' ဆိုတာ မျိုးပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် အခုပိုလန်ပြည်ထဲက ကျွန်မတို့နေတဲ့ဒေသမှာ ယူကရိန်းအဆက်အနွယ်တွေများတယ်။ အဲဒီယူကရိန်းလူမျိုးတွေဟာ ပိုလန်တွေရဲ့အုပ်စိုးမှုကို တစ်လျှောက်လုံးခံလာခဲ့ရတော့ ပိုလန်နဲ့ ယူကရိန်းကလည်း ရန်သူလိုဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို ယူကရိန်းတွေ ဟာ ပိုလန်တွေကို အမုန်းကြီးမုန်းနေကြတာကို ဂျာမန်တွေဟာ ကောင်းကောင်းကြီးသိထားကြတော့ ဒီကိစ္စမှာ ပိုလန်တွေကိုမုန်းတဲ့ နေရာမှာပေါ့ရှင်၊ ယူကရိန်းနဲ့ဂျာမန်တွေဟာ အလိုလိုမဟာခိဘိ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဂျာမန်တွေဟာ ပိုလန်တွေကို ဖျက်နှာ ကြောမတည့်သလောက် ယူကရိန်းတွေကျတော့ တော်တော်လေး

မျက်နှာသာပေးတဲ့သဘောတွေရှိနေပါတယ်။

အဲဒါ အဲဒါတွေကြောင့် ကျွန်မဟာ ယူကရိန်းအမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက် ကြပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ယူကရိန်းမလေးပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဒီကိစ္စကတော့ ပြတ်သွားပါပြီ။

နောက်ကိစ္စတစ်ခုက အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားတို့ မွေး တရင်းတို့ဆိုတဲ့ အထောက်အထားတွေပါပဲ။ ဒါတွေအတွက် အဖက် ဖက်က ပြည့်စုံအောင် ကူညီတဲ့သူကတော့ ကျွန်မရဲ့ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း 'ရာချယ်'ပါပဲ။ ကျောင်းမှာတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့တတွေ ဟာ 'ရာချယ်'ကို ခပ်တုံးတုံးပဲလို့ သဘောထားခဲ့ကြပါတယ်။ ရုရှား တပ်တွေဝင်လာကြတော့ အဲဒီကျွန်မသူငယ်ချင်း ရာချယ်ဟာ ရုရှား အာဏာပိုင်တွေရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။ တကယ်တော့ ရာချယ်ဟာ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်မတို့ထင် သလောက် မတုံးဘူးဆိုတာ ခုမှပေါ်လာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ သူဟာရုရှားတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှာ လုပ်ခဲ့တုန်းက မွေးတရင်းစာရွက်အလွတ်တွေ၊ အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား အလွတ်တွေနဲ့ ရုံးသုံးတံဆိပ်တုံးတွေပါသူကတုံးထား လိုက်တာကိုး ရှင်း။ အခုတော့ အဲဒီစာရွက်တွေ၊ ကတ်ပြားတွေနဲ့ တံဆိပ်တုံးတွေဟာ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း အမျိုးသားမှတ်ပုံတင် စာရင်းစာအုပ် ကြီးထဲက ယူကရိန်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုကျွန်မ အတွက် ရွေးလိုက်ကြပါတယ်။ 'ကတ်တာရီးနားလက်ဖီဇင်'တဲ့။ ကျွန်မ တို့နေတဲ့ ဟရီဘင်ကိုမြို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်း 'ဝါချာရက်တာ'ဆိုတဲ့ ရွာကလေးက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပါပဲ။ မှတ်ပုံတင် စာရင်းအရဆိုရင် အဲဒီကတ်တာရီးနားရဲ့အသက်ဟာ ကျွန်မထက် လေးနှစ်လောက်တော့ ကြီးနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မအသက်ဟာ အခု

(၁၈)နှစ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ခပ်တောင့်တောင့် ခပ် ထွားထွားဆိုတော့ ကျွန်မကို (၂၂)နှစ်ဆိုရင်လည်း ယုံကြမှာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ရုရှားတွေရှိတုန်းက သုံးခဲ့တဲ့မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားပေါ်မှာ အဲဒီကတ်တာရီးနားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သူ့မိဘနာမည် တွေ၊ မွေးတဲ့ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နေ့စွဲတွေပါ အပြည့်အစုံကူးထည့်ပြီး တံဆိပ်တုံးရိုက်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ကျွန်မဟာ အိတ်ဆီတဲ့နာမည် ပျောက်ပြီး ကက်တာရီးနားဆိုတဲ့ ယူကရိန်းမလေးဖြစ်သွားတော့တာ ပါပဲ။ အဲဒါပြီးတော့မှ အခုဂျာမန်စစ်တပ်က ထုတ်ပေးတဲ့ အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပေါ်မှာ ကက်တာရီးနားဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ တခြား လိုအပ်တာတွေကို ဖြည့်ရေးထည့်လိုက်ကြပါတယ်။

အဲ ...အဲဒါတွေပြီးတဲ့နောက် ဘာလာရမလဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတာက ကက်တာရီးနားရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုပြောတာလေ။ ကက်တာရီးနားနဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဘယ်လိုလုံကြာတ်ဇာတ်ခင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြပါ တယ်။ ဒီမှာလည်း မခဲယဉ်းပါဘူး။ အရေးကြီးတာက အဲဒီကတ်တာ ရီးနားရဲ့ လုံကြာတ်ဇာတ်ဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝကျကျ ယုတ္တိရှိရှိနဲ့ သူလိုကိုယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မမှာ 'မေယာ'ဆိုတဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ပိုလန်ကိုရုရှားတွေ ဝင်မသိမ်းခင်က အဲဒီမေယာဟာ သူ့မိဘတွေနဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ အတူနေရင်းက နောက်တော့ သူ့မိဘတွေနဲ့ခွဲပြီး လာရီးဆိုတဲ့မြို့က မိန်းကလေးဘော်ဒါကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေရပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ပိုလန်ကိုရုရှားတွေဝင်သိမ်းတော့ သူ့မိဘတွေဟာ အဖမ်းခံရပြီး ဆိုက်ဘေးရီးယားကို အပို့ခံလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ မေယာလည်း ကျွန်မ တို့နေတဲ့ ဟရီဘင်တို့မြို့က သူ့အဘွားရှိရာကို ပြောင်းလာခဲ့ရပြီး အဲဒီ အဘွားနဲ့ပဲ အတူနေခဲ့ရတာ အခုဂျာမန်တွေ ဝင်လာတဲ့အချိန်နဲ့ပဲပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ပဲ

လံကြပ်ဇာတ်လုပ်လိုက်ရပါတယ်။ ကတ်တာရီးနားဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ တောရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ချောင်လည်တဲ့လယ်သမားတွေဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ကျောင်းနေရချိန်ကျတော့ မြို့ကဆာဒါကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေရတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ခွဲပြီး ကျောင်းနေနေတုန်း ရုရှားတွေဝင်လာတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မမိဘနှစ်ပါးစလုံးကို ရုရှားတွေက ဖမ်းပြီးပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂျာမန်တွေဝင်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ကျွန်မဟာ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ဟရီဘင်ကိုမြို့မှာ အလုပ်အကိုင်တခုခုရဖို့ကလည်း မလွယ်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သင့်တော်တဲ့အလုပ် တစ်ခုရဖို့ ဂျာမနီကိုသွားမလို့စီစဉ်ရပါတယ်ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မရဲ့လံကြပ်ဇာတ်ကတော့ ဒါပါပဲ။ ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ အီဗာဘဝကနေပြီး ကတ်တာရီးနားဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ အရှင်လတ်လတ်ဘဝပြောင်းခဲ့ရတယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ရှင်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယူကရိန်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူအောင် ရောင်စုံကြွယ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ဖားဖားကြီးနဲ့ လည်ဟိုက်အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်၊ ဆံပင်ဖားလျားချ၊ ခေါင်းမှာလက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်စီးပြီး လည်ပင်းမှာလည်း လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆွဲကြိုးကလေး ဆွဲထားရုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါနဲ့မပြီးသေးပါဘူး။ အရေးကြီးဆုံးက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တကယ့်ယူကရိန်းမလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်မ စိတ်ထဲက မှတ်ယူထားဖို့ပါပဲ။ 'ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယူကရိန်းမလေးနဲ့တူအောင် ရုပ်ဖျက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့် ယူကရိန်းမလေးအစစ်ဖြစ်နေပြီလို့' ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ခါတည်းအောက်မေ့ထားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကတ်တာရီးနားဟန်ဆောင်နေရတဲ့ အီဗာပဲလို့ သဘောထားနေမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဂျောက်ကျမှာသေချာနေပါတယ်။

အမေကလည်း ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြောပါ

ဘယ်။ "ညည်းကိုညည်း အီဗာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲက ယတိပြတ်မှတ်ထားဖို့လိုတယ်။ အဲဒီတော့ အမေတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ကြားလား ...။ တကယ်တော့ ဒီစစ်ကြီးဟာ ဘယ်တော့ပြီးမယ်၊ စစ်ကြီးပြီးရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ သမီးရယ်' ...တဲ့။

အဲဒီလိုပြောနေတုန်း အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရပါတယ်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံဆရာကို ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့အတူတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ခေါ်ထားလို့ ရောက်လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကိုမမှတ်မိဘဲဖြစ်နေလို့ ဝိုင်းရယ်ကြရပါသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်မဓာတ်လမ်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ပွဲဦးထွက်မှာ အောင်မြင်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာလည်း ကျွန်မကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်သွားပါတယ်။ နောက် တစ်နာရီလောက်နေတော့ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံ အဲ .. ကတ်တာရီးနားရဲ့ ဓာတ်ပုံပါလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ရာချယ်တို့က အဲဒီဓာတ်ပုံကို ရုရှားတပ်တွေက ထုတ်ပေးထားခဲ့တဲ့ အမျိုးသား မှတ်ပုံကဒ်ပြားပေါ်မှာ ကော်နဲ့ကပ်ပြီး ရုံးတံဆိပ်ကို ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ တစ်ခြမ်းထင်အောင်နှိပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကတ်တာရီးနား၊ ကတ်တာရီးနားဟာ ကျွန်မဖြစ်သွားပြီပေါ့ရှင်။

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ညက ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ ကျွန်မအစ်မတူဘာရဲ့ သူငယ်ချင်း 'အက်စ်သာ'တို့အိမ်ဘက်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မှာ အက်စ်သာနဲ့ အဆင်သင့်တွေ့ရပြီး ပထမတော့ ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း အလွှာပသလွှာပပြောနေမိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျွန်မအစ်မ တူဘာအကြောင်းကို စကားမစပ်မိအောင် သတိထားပြီးပြောနေမိကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျာမန်တွေဆွဲသွားဖို့ အခုအချိန်မှာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိရတဲ့ တူဘာအကြောင်းကို ပြောမိကြမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြမှာ

ပါပဲ။ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မေးလိုက်ရင် “ကိုယ့်ကိုယ်ဖော် မသူတော်”
ခြင်ရုံတင် မကဘူး။ ‘ကိုယ့်သင်္ချိုင်းကိုယ်တူးသလို’ ဖြစ်နေမှာပေါ့။
မှတ်ဘူးလား။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ မျက်စောင်းထိုး
ခံတစ်ခဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဆီကို အမှတ်တမဲ့
လမ်းကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရှင်။
ဒီလိုပဲရထားပေါ်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမိလို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်မိတဲ့
သဘောပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အဲသလို အမှတ်တမဲ့ မျက်စန်ကြည့်
လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ အဲမိန်းမကြီးဟာ ကျွန်မတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီမိန်းမကြီးကို တစ်နေရာရာမှာ
ငါ မြင်ဘူး၊ တွေ့ဖူးသလား။ ငါ့အသိအကျွမ်းထဲကပဲလား။ ငါက
သူ့မသိပေမယ့် သူကများ ငါ့ကို သိနေလို့လား။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အင်ညာကို တိုးတိုးကလေး လေသံနဲ့
နှစ်ကိုကြားမေးလိုက်ပါတယ်။

‘အင်ညာ ...မင်းအဲဒီမိန်းမကြီးကို သိလား’

အင်ညာက သူ့ခေါင်းကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ မသိမသာရမ်း
လိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ‘ဟင့်အင်း’ လို့ တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြော
ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီမိန်းမကြီးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ
တဲ့အနေမျိုးနဲ့ နောက်တစ်ခါထပ်ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအချိန်အထိ
မိန်းမကြီးဟာ ကျွန်မတို့ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မ
ရင်ဟာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အနေနဲ့ ဘာမှ
တတ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ ဒီမိန်းမကြီးကို
နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်မိရင် အခြေအနေပိုဆိုးပြီး ဣန္ဒြေပျက်မှာ
စိုးတာနဲ့ လုံးဝကြည့်မတော့ဘဲ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မပြန်ပြီး အားတင်း
နေမိပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါ

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

တယ်။ ‘အို ...ဒါဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မီးရထားပေါ်မှာ ခရီးသွားရင်းနဲ့
တချို့လူတွေဟာ ကြည့်မိကြည့်ရာ ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်လာတတ်
ကြတာပဲ။ ခရီးသည်အချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အသိကျွမ်းဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောလာကြ
တာတို့။ အဲသလို စကားမပြော ချင်တဲ့သူတွေကျတော့လည်း တခြား
ခရီးသည် တစ်ယောက်ယောက်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အဲဒီခရီးသည်
အကြောင်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ တွေးပြီးစဉ်းစားလာတာလို့...။ ဒါတွေဟာ
မဆန်းပါဘူး။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါ။ အခု ဒီမိန်းမကြီး ငါတို့နှစ်ယောက်
ကို စိုက်ကြည့်လာတာလည်း ဒီသဘောမျိုးပဲနေမှာပါ။ ဒို့ကလည်း
အပျိုအရွယ် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်
မလေးနှစ်ယောက် တခြားအဖော်လည်းမပါဘဲနဲ့ ဘယ်ကိုများ သွားကြ
မလို့လဲ။ အိမ်က ထွက်ပြေးလာကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုးတွေ
ဆီ အလည်သွားကြမလို့လား။ မိန်းမကောင်းလေးတွေမှ ဟုတ်ရဲ့
လားဆိုတာတွေ လျှောက်တွေးပြီး သူ့ဟာသူစိတ်ကူးလာတာ နေမှာပါ’

ဗြန့်ဆို ကျွန်မအတွေးရပ်သွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ လက်မှတ်စစ်ရောက်လာလို့ပါ။

လက်မှတ်စစ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ လက်မှတ်တွေတောင်းပြီး
သူ့လက်ထဲက ပလိုင်ယာကို ညှပ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ညှပ်လိုက်ပါတယ်။
ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို လက်မှတ်ပြန်ပေးပါတယ်။ နောက်လက်မှတ်
စစ်ဟာ ကျွန်မတို့ကို စောစောကစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမကြီးနားကို
ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီကျတော့လည်း ကျွန်မမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်
နဲ့ပါပဲ။ အဲဒီလက်မှတ်စစ်ကို မိန်းမကြီးက ဘာများပြောလိုက်မလဲ။
ကျွန်မတို့ကို မသင်္ကာဘူးလို့များ ပြောလိုက်လေမလားပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိုးရိမ်တာတွေ တစ်ခုမှဖြစ်မလာပါဘူး။
လက်မှတ်စစ်ဟာ အဲဒီမိန်းမကြီးဆီက လက်မှတ်ကိုတောင်းပြီး ပလိုင်
ယာနဲ့ညှပ် ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပေးပြီး အေးအေး

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

တခြားခရီးသည်တွေဆီက လက်မှတ်တွေကို ကိုက်စစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ကိုယ်နှိုက်က အတွေးခေါင်နေတာပါ။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမိန်းမကြီးကလည်း သူ့ဟာသူ ငေးမိငေးရာငေးပြီး တွေးမိရာတွေးလာတာပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်ခေါင်းထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သလို အသိဉာဏ်တစ်ခု လက်ခနဲပေါ်လာမိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ “ရှေ့လျှောက် ဒီလိုကြောက်လွန်ပြီး အတွေးခေါင်တာမျိုးတွေ၊ အစိုးရိမ်ကြီးတာမျိုးတွေ မဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုသာနေရာတကာ အတွေးခေါင်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေများနေရင် ငါဟာပိုလန်ပြည်ထဲက မထွက်ခင် တစ်နေရာမှာ အချောက်တိုက်အမမ်းခံရလိမ့်မယ်” ဆိုတာ စဉ်းစားမိလိုပါပဲ။

အဲလိုတွေးမိတော့မှပဲ ကျွန်မဟာ တော်တော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ပြန်ထိန်းပြီး ဣန္ဒြေရှုရနဲ့ လိုက်ပါခဲ့ရာက ခဏနေတော့ ကျွန်မဟာ ပျင်းသလိုလိုဖြစ်လာပြီး အင်ညာနဲ့ စကားပြောချင်စိတ် ပေါက်လာပြန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက အင်ညာနဲ့စကားပြောမယ်ဆိုရင် ဘာအကြောင်း ပြောမလဲ။ ကျွန်မတို့အခု အိမ်ကထွက်လာကြတဲ့ အကြောင်းတွေပြောရမလား။ ဟရီဘင်ကိုမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မတို့မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေအကြောင်း ပြောရမလား။ ဒါလျှောက်ပြောနေလို့ ရထားပေါ်က တခြားခရီးသည်တွေ ကြားသွားရင် မခက်ပါလား။ တကယ်လို့ တခြားလူတွေမကြားအောင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလို့ရတယ်ပဲ ထားဦးတော့ ဒီအကြောင်းတွေပြောနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့မျက်နှာအမူအရာတွေဟာ တခြားလူတွေအတွက် ဆိုပါတော့ ...ခပ်စောစောက ကျွန်မတို့ကို တစ်ချိန်လုံးစိုက်ကြည့်လာတဲ့ မိန်းမကြီးလိုဟာမျိုးအတွက် မသက်စရာဖြစ်မနေပေဘူးလား။

အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ စကားတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေ လိုဝထည့်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ပြောရမယ့် စကားတွေက တကယ် ယူကရိန်းမလေးနှစ်ယောက်။ တကယ် လယ်တောသူအပျိုလေးနှစ်ယောက်လို ပြောမှဖြစ်မယ်လေ။ ရီစရာရှိရင်လည်း အားရပါးရ ရယ်ပြီး၊ အံ့ဩစရာတွေ ရင်လည်း တအံ့တဩနဲ့ ပြောမှသာဘဝကျမှာပေါ့။ ဒါမှလဲ ကျွန်မတို့ဟာ ကတ်တာရီးနားနဲ့ အင်ညာဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ လိုက်မှာပေါ့။

အဲဒီလို စိတ်ထဲကတွေးမိပြီး ကျွန်မလည်း ဘေးနားက လူတွေကို အရေးမစိုက်ဘဲ ပြောချင်ရာပြောချလိုက်တဲ့ တောကျကျ တောသူမတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အင်ညာကို စကားစပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဪ ဒါထက် အင်ညာ၊ ညည်းကို ငါ့အစ်မဖြစ်ပုံပြောရဦးမယ်။ ဖြစ်ပုံကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲအေ။ ငါ့အစ်မမှာ နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ဆိုတာ ညည်းသိတယ်မှတ်လား။ အဲဒါအေ တစ်နေ့က ငါ့အစ်မ အချိန်ကျလို့ မွေးလည်းမွေးရော၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါ့အစ်မယောက်ျား မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျတာ ကံကောင်းလို့ မကျိုးမပဲ့တယ်အေ”

အင်ညာဟာ ရုတ်တရက်ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေပါသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ရိပ်မိသွားပုံရပြီး အလိုက်သင့်ပြန်ပြောပါတယ်။

“အဲဒီအကြောင်း ငါကြားပြီပါပြီအေ။ တကယ်တော့ဒါမျိုးဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ တိုက်ဆိုင်မှုအနေနဲ့ ဖြစ်တတ်တာပါပဲ။ တချို့လူကြီးတွေကတော့ ဒါမျိုးကို အတိတ်နိမိတ်ပြတယ်လို့တောင် ပြောကြသေးတယ်။ သဘောကတော့ အေရယ်။ မိန်းမကလေးမွေးတဲ့ နေ့ကျမှ ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူ မြင်းပေါ်ကလိမ့်ကျရတယ်ဆိုတော့ ဒီကလေးဟာ မိဘကို ခိုက်တတ်တယ် ဘာညာပေါ့အေ။ ကြည့်ပါလား တို့ငယ်ငယ် တုန်းက ...”

အင်ညာဟာ ကျွန်မပြောတဲ့ သံယောင်လိုက်ပြီး သူကြားဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ပြော ပြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မနဲ့အင်ညာဟာ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း နားလည်တဲ့စကားမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ရွာကအကြောင်း၊ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ရုရှားတွေ ဝင်လာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ကြတာ စကားကိုအမှောင်မပြတ်တော့ ပါဘူးရှင်။ ဒီလိုပြောရင်းနဲ့ ရယ်စရာရှိရင်လည်း တစ္ဆီးခွီးနဲ့ ရယ်လိုက် ကြ။ ငြင်းစရာ ခုံစရာရှိရင်လည်း အပြန်အလှန် ငြင်းကြ ခုံကြနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကြွက်ကြွက်ညှပ်နေတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ယူကရိန်းမလေးနှစ်ယောက် မီးရထားပေါ်မှာ ရှက်ရမှန်းကြောက်ရမှန်း မသိဘဲ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ အရမ်းစွပ်ပြောလာကြတဲ့ပုံမျိုးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောမိတာဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အတော် ကလေး နိပ်သွားတယ်လို့ဆိုရပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလို ပြောချင်ရာတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချလိုက်ရတော့ စောစော ကလို ဘေးဘီကို စိုးရိမ်တဲ့စိတ်တွေ မသင်္ကာတဲ့စိတ်တွေ၊ အထိတ် တလန့်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေဟာ လုံးဝပျောက်သွားပြီး လူကိုပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ထိအောင်များလဲဆိုတော့ အဲဒီ လို ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ကိုယ် ကျွန်မတို့ တကယ် ကတ်တာရိုးနားနဲ့ တကယ်အင်ညာဆိုတဲ့ အဖြစ် မျိုးရောက်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြော လာလိုက်ကြတာ ပြုံးခနဲရထားအရှိန်သတ်ပြီး ရပ်သွားလို့ကြည့်လိုက် တော့ ပီယာဇီမစ်လ်မြို့ကို ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆင်းရဲမယ့်ဘူတာ ရောက်နေပါပြီ။

ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ညတစ်ည

ကျွန်မတို့ ရထားပေါ်ကဆင်းပြီး ဘူတာရုံအပြင်ဘက်ရောက် တော့ မှောင်စပြုနေပါပြီ။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ရောင်ကလေးတွေ မလင်းတလင်းဖြစ်နေသလို ဘူတာရုံအပြင်ဘက်က လမ်းဆုံ လမ်းခွဲမှာ အဝါရောင် ယာဉ်အချက်ပြလျှပ်စစ်မီး တချို့ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရ ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ အလုပ် သမားစုဆောင်းရေးစခန်းကို တန်းသွားကြဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှမရောက်ဖူးကြတော့၊ အဲဒီအလုပ် သမား စုဆောင်းရေးစခန်းဟာ ဘယ်နားရှိမှန်းလဲမသိ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းလဲ မသိဖြစ်နေကြပါတယ်။ ပြီးကော့ တစ်ယောက် ယောက်ကို သွားမေးဖို့ဆိုတာကလည်း စိတ်ထဲက မလုံမလဲမို့ မမေး ရဲကြဘဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ ရထားကြီးလည်း ထွက်သွားလို့ ခရီးသည်တွေလည်း ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်မှာ လုံးဝမရှိတော့သလောက်

ရှင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘူတာရုံအပြင်ဘက်မှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြတုန်းပါပဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း လူတစ်ယောက် ကျွန်မတို့နား ရောက်လာ ပြီး ကျွန်မတို့ကို မေးတော့တာပါပဲ။

“မင်းတို့ ဘာစောင့်နေကြတာလဲ”

သူက ပိုလန်စကားနဲ့မေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အင်ညာ လက်ကို ကိုင်ထားရာက သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ မသိမသာ ခပ်နာနာ ကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလိုလူပေါင်းစုံ သွားလာနေကြတဲ့ ဘူတာရုံလိုနေရာမျိုးမှာ ဂျာမန်ဂက်စတာပိုတွေ ကျက်စားချင် ကျက်စားနေကြမှာကို။

ဒါနဲ့ကျွန်မကပဲ “ကျွန်မတို့ကို လာကြည့်နေမယ့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို စောင့်နေကြတာပါ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဪ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို စောင့်နေကြတာကိုး”

သူက အဲသလိုပြန်ပြောရင်း သူ့မျက်နှာဟာ မချိုမချင်နဲ့ စပ်ဖြဲ ဖြစ်လာပြီး ...

“တကယ်လို့ အဲဒီလူမလာဘူးဆိုရင် ငါပဲ မင်းတို့မိတ်ဆွေ အဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ကို ကူညီလို့မဖြစ်ဘူးလား” တဲ့။

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေပါစေ နေပါစေ။ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

ကျွန်မလည်း အဲဒီလူကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိရသေးဘဲနဲ့ ပြာပြာသလဲ ငြင်းလိုက်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလူဟာ ကျွန်မတို့ကို တောကလာတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး နှစ်ယောက် တောသူလေးတွေပဲဆိုပြီး မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ အချောင်နှိုက် ဖို့ ကြိုးစားတာဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ အဲဒီလူစား မျိုးဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် သူ့ကိုတစ်ဖက်သတ်အပြစ်တင်လို့မဖြစ် ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုလိုခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ တောက မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ရင်းပြီးအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖို့ မြို့ကို

ဥဒဟို တက်လာနေကြတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူနဲ့ဒီအတိုင်း ကြာကြာနေလို့ မဟန်ဘူးဆို တာ ရိပ်မိတာနဲ့ ကျွန်မလည်းခုမှသတိရပြီး အင်ညာကို “လာ လာ” လို့လက်ဆွဲခေါ်ရင်း ဘူတာရုံဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လှည့်လာခဲ့ ပါတယ်။ ခုမှသတိရတယ်ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ် သမားစုဆောင်းရေးစခန်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘူတာရုံလက်မှတ် ရောင်းတဲ့လူကို မေးလိုက်ရင် သိရမှာပဲဆိုတာ တွေးမိလို့ပါ။

ဒါနဲ့ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့အပေါက်ဝန်းသွားပြီး “တဆိတ် ရှင်၊ ဒီမြို့က အလုပ်သမားစုဆောင်းရေးစခန်း ဘယ်နားမှာပါလဲ” လို့ မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အဖြစ်က ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ လို့ နီးရက်နဲ့ဝေးနေကြတာပါ။ အလုပ်သမား စုဆောင်းရေးစခန်းဟာ ဘူတာရုံနဲ့ ဘာမှမဝေးပါဘူး။ ဘူတာရုံကထွက်ပြီး မြို့ထဲကိုကွေ့ဝင် လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီစခန်းကို တွေ့ရတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရောမနီယွန်မီးချောင်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီး တပ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားစုဆောင်းရေးစခန်းဂိတ်ဝကို ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီစခန်းမှာ ကျွန်မနဲ့အင်ညာ ဘယ်သူ့အရင်စဝင်မလဲဆိုတာပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဝင်ရရင် ကောင်းမလား။ တစ်ယောက်စီ သီးခြားသပ်သပ်ခွဲပြီး ဝင်ကြမလား။ တစ်ယောက်စီ ခွဲဝင်တာက ပိုကောင်းမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ ပထမဝင်သွားတဲ့သူ ဟန်ပုံမပေါ်ရင် နောက်လူ က မဝင်ဘဲလစ်ချင် လစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆို ဘယ်သူ့အရင် စဝင်မလဲ။

ဒီနေရာမှာ အင်ညာက ကျွန်မထက်အသက်နည်းနည်းပိုကြီး တာမို့ သူ့အရင်ဝင်ဖို့ကောင်းတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာပါလာ တဲ့မှတ်ပုံဘင်ကတ်ပြားအတုနဲ့မွေးစာရင်းအတုတွေက ကျွန်မမှတ်ပုံဘင်

နဲ့ မွေးစာရင်းလောက် သေသေသပ်သပ်မရှိလှဘူး။ ပိုပြီးအသေးစိတ် ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့ဇာတ်ပုံကပ်ထားတဲ့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားထဲက ယူကရိန်းမလေးရဲ့ နာမည်က အခုထက်ထိရှိနေသေးတဲ့ ယူကရိန်း မလေးရဲ့ နာမည်ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ဂျာမန်တွေက စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီယူကရိန်းမ လေးဟာ ဟရီဘင်ကိုမြို့မှာ အခုအချိန်အထိ အလုပ်လုပ်နေဆဲပဲဆိုတာ ဂျာမန်တွေမှချသိသွားကြမှာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မပဲ အရင်ဝင်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အလုပ်သမားစုဆောင်းရေး စခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

စခန်းအဝင် ဂိတ်ဝန်ကပ်နေတဲ့ ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲ ဝင်သွား သွားချင်း ‘စုံစမ်းရန်’ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ထောင်ထားတဲ့ စားပွဲ မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကိုဆီးမေးပါတယ်။

“ပိုလန်ပြည်ရဲ့အပြင်ဘက် တခြားနိုင်ငံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ် ဖို့ မှတ်ပုံတင်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်မက ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေရာ မှာ ကျွန်မဟာ ယူကရိန်းတောသူမလေးတွေ ပြောတတ်ကြတဲ့ ပုံစံ အတိုင်း အသံကိုမသိမသာ ခပ်ညှညနဲ့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ တောသူပီပီ အကြောက်အလန့် မရှိတဲ့ အိုက်တင်မျိုးနဲ့ “ဒီမှာပဲ မှတ်ပုံတင်ရမယ် မဟုတ်လား”လို့ ရဲရဲတင်းတင်းပဲ မေးချလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီမှာပဲ မှတ်ပုံတင်ရပါမယ်”

မှတ်ပုံတင်စာရေးဟာ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မကို ကုလား ထိုင်ရှိရာ မေးငေါပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဟန်မပျက်ဝင်ထိုင် လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တကယ်ကို ဣန္ဒြေရရဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အမည်၊ အသက်၊ နေရပ်၊ ကိုယ်ရေး

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

ရာဇဝင်စတဲ့ဟာတွေ စုံစမ်းမေးမြန်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ကြိုတင် စီစဉ်ထားတဲ့ ‘လဲကြည့်’ဇာတ်လမ်းကို စီကာပတ်ကုံး ပြောရတော့တာ ပါပဲ။ ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ခွဲပြီး မြို့ပေါ်က မိန်းကလေးကျောင်း ဘော်ဒါ မှာနေတုန်း ရုရှားတွေဝင်လာတာ၊ ကျွန်မမိဘနှစ်ပါးစလုံးကို ရုရှားတွေ က ဖမ်းသွားပြီး နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်တာ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံး သင့်တော်တဲ့ အလုပ်ကောင်းတစ်ခုခုရဖို့ ပိုလန်ပြည်က တခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ် ဖို့ စီစဉ်ရတာ၊ ဘာညာ ဘာညာပေါ့ရှင်။

မှတ်ပုံတင်စာရေးကလည်း ကျွန်မပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကြားနေကျပုံစံမျိုးနဲ့ ဝတ်ကျောတန်းကျော နားထောင်ပြီး ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းဆုံးလည်း ဆုံးရော၊ ပုံစံစာရွက်ကို အံ့ဆွဲထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ စမေးပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေထဲမှာ ကျွန်မကို ဘာသာစကား ဘယ်နှစ်မျိုးတတ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပါ ပါ တယ်။ ကျွန်မကလည်း တကယ့်ယူကရိန်းတောသူမလေးတစ်ယောက် ရဲ့ အိုက်တင်မျိုးနဲ့ “ယူကရိန်းစကားအပြင် ပိုလန်နဲ့ ရုရှားစကားတွေ လည်း တတ်ပါတယ်လို့”ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဂျာမန်လိုကော မတတ်ဘူးလား”

“ဂျာမန်လိုတော့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပြောတတ်ပါတယ်”

ကျွန်မစကားကြောင့် မှတ်ပုံတင်စာရေးက ကျွန်မကို ဂျာမန် ဘာသာနဲ့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ မေးကြည့်ပါတယ်။ သူ့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်မကလည်း ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြေတဲ့နေရာမှာ ခပ်လေးလေးနဲ့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း မတတ်တတ် ပုံစံမျိုး နဲ့ပဲ ဖြေပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်မဟာ ဂျာမန်လို တော်တော် လေး လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောတတ်တာမို့သူ့မေးတဲ့ မေးခွန်းလောက် တော့ “အပျော့”ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ယူကရိန်းက တောသူမလေး တစ်ယောက်ဟာ ဂျာမန်လို “မွတ်”နေအောင် ပြောတတ်တယ်ဆိုရင် မသက်သာစရာဖြစ်ဦးမယ် မှတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဒေနေနဲ့ ဂျာမန်

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

စကားကို သိပ်မတတ်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့မေးခွန်းကို တမင်ထစ်တီးထစ်ငေါ့လုပ်ပြီး ဖြေလိုက်တာပါ။ ဒါလောက်တော့ ကျွန်မလည်း “ပါး” ပါသေးတယ်ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ မှတ်ပုံတင်စာရေးဟာ ကျွန်မကို ကျေနပ်ပြီး။ အဆင်သင့်ရိုက်ထားတဲ့ ကတ်ပြားတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့အမည်နေရပ်လိပ်စာနဲ့ တခြားလိုအပ်တာတွေဖြည့်စွက်ပြီး ကျွန်မကိုပေးပါတယ်။ သူတို့အလုပ်သမား ရှာဖွေစုဆောင်းရေးရုံးက အသိအမှတ်ပြုလိုက်တဲ့ “လေဘာကတ်” ပေါ့ရှင်။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှတ်ပုံတင်စာရေးကပဲ ပြောပါတယ်။ ဒီတစ်ညအတွက်တော့ အလုပ်သမားတွေအတွက် သီးသန့်ဖွင့်ထားတဲ့ ယာယီတည်းခိုခန်းမှာ အိပ်ရမယ်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့ကျမှ ကရာကောင်းမြို့မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားနေရာချထားရေးဌာနကိုသွားပြီး အဲဒီကမှတစ်ဆင့် သင့်တော်တဲ့နေရာတစ်နေရာကိုသွားပြီး အလုပ်ဝင်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီး ...သူက မေးပါသေးတယ်။

“အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်ချင်သလဲ၊ ဂျာမနီမှာလား၊ ပြင်သစ်မှာလား ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုဂျီယန်မှာလား။”

“ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီနိုင်ငံတွေအားလုံးမှာ လုပ်ချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့အောင်ရောက်ဖူးချင်တယ်ရှင်”

ကျွန်မကအဲသလိုပြောရင်းနဲ့ တကယ့်ယူကရိန်းတောသူ တစ်ယောက်လို ပါးစပ်ကအသံထွက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးရယ်လိုက်တော့ မှတ်ပုံတင်စာရေးကလည်း ကျွန်မကိုသဘောကျတဲ့ အမူအရာနဲ့ အားရပါးရပြုံးပြပါတယ်။

အဲဒီနောက် သူကအစောင့်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်မကို အလုပ်သမား ယာယီတည်းခိုရေးခန်းကို လိုက်ပို့ဖို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အင်ညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရုတ်တရက်အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒါက

ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မထွက်သွားပြီး အင်ညာဝင်လာလို့ သူကလည်း မှတ်ပုံတင်စာရေးကို ကျွန်မလိုနောက်ကြောင်းရာဝေင်မျိုး ထပ်တူထပ်မျှ ပြောပြပြီး အလုပ်လာလျှောက်ရင် မတော်တဆသူပြောပုံဆိုပုံ မသေမသပ်တာနဲ့ မှတ်ပုံတင်စာရေးက မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားမှဖြင့် ကိစ္စများရချည့်ရဲ့လို့ ဖိုးရိမ်သွားမိပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မအပေါ်မှာ မှတ်ပုံတင်စာရေးက ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ သဘောကျနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချက်ချင်းပြီးခနဲအစီအစဉ် ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒါထက် ကျွန်မတစ်ခုပြောပါရစေ၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပါလာပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းပါ။ ညီအစ်မအရင်းလိုပဲ ချစ်ကြပါတယ်။ သူလည်းကျွန်မလိုပဲ အမေအဖေနဲ့ကွဲနေပြီး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေလို့ တရပ်တကျေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်ချင်တာနဲ့ ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်လာပါတယ်။ အခုရုံးခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေပါတယ်။ သူက ကျွန်မလို မပြောရဲမဆိုရဲမို့ ရှက်တတ်တာနဲ့ ကျွန်မပဲသူ့ရှေ့က အရင်ဝင်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် ပါ အလုပ်ရဖို့ ...”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျွန်မကပဲ အပြောကောင်းလို့လား၊ မှတ်ပုံတင်စာရေး “အစ်ကိုကြီး”ကပဲ သဘောကောင်းလို့လားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ စောစောက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေတဲ့ စာရေးကြီးက ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး တဟဲဟဲရယ်ရင်းနဲ့ ...

“ဟာရပါတယ် ရပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို သွားခေါ် ချေပါ” လို့ ပြာပြာသလဲပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တိုတိုပြောရရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုလားဖန်ထိုး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချိုးပြီး ကိုယ်တိုင်ဝေရတဲ့ ‘ဖ’ လိုပါပဲ။ ကျွန်မအတွက်ဆင်ထားတဲ့အတိုင်း အင်ညာအတွက် ‘လေဘာကတ်’ ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရှော့ရှော့ရှုရှုရလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါတွေပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အစောင့် တစ်ယောက်ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်သွားရပြီး 'ဘားရိုက်' လို့ခေါ်ကြတဲ့ အဆောင်တန်းလျားကြီးတွေ အစီအရီဆောက်ထားတဲ့ ဝင်းကြီးတစ်ခု ထဲ ရောက်သွားကြပါတယ်။

မဲပုပ်ပုပ် မီးခိုးရောင်သုတ်ထားပြီး ရှည်မျောမျောပုံစံနဲ့အထဲမှာ အိပ်စင်တွေတစ်ဘက်တစ်ချက် စီတန်းနေတဲ့ ဒီလို 'ဘားရိုက်' မျိုး၊ ဒီလို အဆောက်အဦမျိုးတွေဟာ မြင်နေကျ တွေ နေကျမို့ ကျွန်မ အတွက် မဆန်းတော့ပါဘူး။ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ...

ဒါပေမယ့် အပြင်ဘန်းကကြည့်ရင် အမြင်မဆန်းဘူးဆိုတဲ့ အဲဒီအဆောင်တွေဟာ အထဲကျတော့ တကယ့်ကိုဆန်းနေပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဝင်ဖို့အတွက် အဲဒီအဆောင် တစ်ခုရဲ့ တံခါးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်ရောအထဲက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အုံးအုံး ကြွက်ကြွက်နဲ့ ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံဗလံတွေဟာ ကျွန်မတို့နားထဲ ကို ဆောင့်ဝင်လာတော့တာပါပဲ။ သံသေး သံကြောင်တွေနဲ့ သံကုန်ဟစ် ပြီး ဆိုနေကြတဲ့ သီချင်းတွေ၊ တဝါးဝါးနဲ့ အားရပါးရဟားတိုက်နေကြ တဲ့ ရယ်သံတွေ၊ တဝိုဝို တဒီဒီနဲ့ တအားမူတ်နေကြတဲ့ ဘာဂျာသံတွေ၊ အရက်မှူးပြီး တွေ့ကရာရုစ်သောင်း ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုနေကြတဲ့ အသံတွေ၊ အို ... ဆူလိုက်ညံလိုက်တဲ့အသံတွေ အဝီစိပွက်နေသလား တောင် အောက်မေ့ရတယ်။

အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာလဲ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေအရော ရော အနှောနှောနဲ့ ဒင်းကြမ်းပြည့်နေတာပါပဲ။ ဒီထဲမှာ ကျေးလက် တောပိုင်းက လူငယ်လူရွယ် ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ မိန်းမပျိုလေး တွေကပိုများပါတယ်။ အများစုက ပိုလန်လူမျိုးတွေပါပဲ။ ယူကရိန်း လည်း နည်းနည်းပါးပါး ပါပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အိပ်စင်တွေ ပေါ်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ်နဲ့ လုံးထွေးနေလိုက် ကြတာ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် တော့ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။

အဆောင်တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာမြင်တော့ ပြုံးဆို ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံအသံတွေ တိတ်သွားပြီး ကျွန်မတို့ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးပါပဲ။ သူတို့လို ဘဝတူ လူသစ်နှစ်ယောက်ရောက်လာတာပဲဆိုတာသိပြီးနောက် ချက်ချင်းပဲ သီချင်းသံ၊ ရယ်သံ၊ အော်သံ၊ ဆဲသံတွေနဲ့ ဘာဂျာသံတွေ ဟာ ပြန်ပြီး ဆူညံသွားတာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဆောင်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အဆောင်မှူးဟာ ကျွန်မတို့ရှိရာ ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့အတွက် အိပ်စရာအိပ်စင်ရှာဖို့ ပြောပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆာရင်လည်း စားစရာတစ်ခုခုရနိုင်တယ် လို့ ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး မနက်ဖြန်မနက် ဂန္ဓာရီ ရထားနဲ့ ကရာ ကောင်းကို သွားရမယ်။ ဒါကြောင့် မနက် ၆နာရီတိတိထရမယ်။ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ။ အဲသလို ပြောပြီး အဆောင်မှူးလည်း ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာဟာ အရင်က 'အိတ်'နဲ့ 'အက်စ်သာ'ဆိုတဲ့ ဂျူးမလေးနှစ်ယောက်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကမ္ဘာမျိုးမဟုတ် ပါဘူး။ အဲဒီကမ္ဘာက ကမ္ဘာဟောင်းပါ။ အခုကမ္ဘာက ကမ္ဘာသစ်ပါ။ 'ကတ်တာရီးနား'နဲ့ 'အင်ညာ'ဆိုတဲ့ ယူကရိန်းမလေး နှစ်ယောက်ရဲ ကမ္ဘာသစ်ပါ။ ခုကြည့်လေ အရင်ကမ္ဘာဟောင်းတုန်းက ဂျူးအမျိုးသား တွေချည်း စုစုဝေးဝေးနေခဲ့ရာက အခု ကမ္ဘာသစ်မှာကျတော့ ဂျူးအမျိုး သားတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မ တို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကရိန်းမလေးတွေပဲလို့ သဘောထားပြီ အရှင်လပ်လပ်ဘဝပြောင်းခဲ့လို့ ဘဝဟောင်းက ဘဝသစ်ကို ရောက် ရတာမဟုတ်လားရှင်။

ကမ္ဘာသစ်ထဲက ဘဝသစ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီမှာကင်အတွေ့ အကြုံသစ်တွေ စတွေ့ရတော့တာပါပဲ။

အဲ အဆောင်မှူးလည်း ပြန်ထွက်သွားရော ချက်ချင်းဆဲ

သလို ကျွန်မတို့နားကို လူငယ်လူရွယ်တွေ ဝိုင်းလာကြာတော့တာပါပဲ။
 “တစ်ခွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်း” ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။ တကယ်
 ဆော့လဲ ကျွန်မဟာ ပိုလန်နဲ့ ယူကရိန်းတောသူတောင်သားတွေရဲ့
 ငိုးသားပွင့်လင်းမှုနဲ့ ဖော်ရွေရင်းနှီးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေကို သိထားပြီးသား
 ပါ။ အထူးသဖြင့် တောကျေးလက်က လူငယ် လူရွယ်ယောက်ျားလေး
 ဆွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အပျိုလူပျိုဆက်ဆံရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာ
 ကိုလည်း နားလည်ပြီးသားပါပဲ။ အပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို လူပျို
 လေးတစ်ယောက်က မထိတထိနဲ့ မသိမသာ ကျောသပ်ရင်သပ်
 လုပ်တာမျိုးဟာ သူတို့အတွက် ရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ မယူဆကြပါဘူး။
 ဒါဟာ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကျိဆယ်တဲ့သဘော၊ ရင်းနှီးမှုကိုပြတဲ့
 သဘောလိုပဲ မှတ်ယူကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခု ဒီအဆောင်ထဲက ကျွန်မတို့ပတ်ပတ်လည်မှာ
 ဝိုင်းနေကြတဲ့ ‘ဘသားချော’တွေကတော့ ဒီပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်။ သတိ
 အမူအရာနဲ့ မျက်နှာထားတွေက ရင်းနှီးသလိုလို နောက်သလိုလို ပြော
 သလိုလိုနဲ့ တကယ်စားတော့ ဝါးတော့မယ် ပုံမျိုးနဲ့ ဟိုဆွဲဒီဆွဲ လုပ်လာ
 ကြတယ်။ တချို့က သူတို့လက်ထဲက ဗောဒိကာအရက်ခွက်ကို
 အတင်းလှမ်းပေးပြီး ...

“ညီမကြည့်ရတာ ခရီးပမ်းလာပုံရတယ်။ ရော့ဒါလေး
 နည်းနည်းမော့လိုက်။ ဒါမှလန်းသွားမယ်” တဲ့။ တချို့ကဆို ဒီထက်
 ပြောင်ကျသေးတယ်။ ‘ဟေ့ ဒီညမင့်အတွက် အိပ်စင်ရှာမနေနဲ့တော့၊
 ကိုယ့်အိပ်စင်ပေါ်မှာပဲ လာအိပ်။ ကိုယ့်အိပ်စင်က အကျယ်ကြီးပါ။
 နှစ်ယောက်အိပ်လို့ရပါတယ်” ဆိုပြီး သူ့အိပ်စင်ပေါ်ကို ချက်ချင်းဆွဲ
 တော့လွဲတော့မလို လုပ်လာကြတယ်။

ကျွန်မဖြင့်လေ မျက်နှာပူပြီး ရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။
 ဒီကြားထဲ သူတို့တတွေက အငြိမ်မနေဘဲ ဟိုဆွဲ ဒီဆွဲ ဟိုကိုင် ဒီကိုင်
 လုပ်နေကြတာ ဒါမျိုးကို တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး မကြုံဘူးတဲ့ ကျွန်မမှာ
 ရင်တွေတုန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းနေတော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်ခက်တာက ဒီနေ့တွေက ကျွန်မတို့ကို ခုလိုဆက်
 ဆံနေတာဟာ ကျွန်မတို့ကို ဂျူးမလေးတွေမှန်း မသိဘဲတကယ်
 ယူကရိန်းမလေးတွေထင်လို့ သူတို့လူမျိုးချင်း အပျိုလူပျို ဆက်ဆံ
 သဘောနဲ့ ဆက်ဆံနေကြတာဆိုတော့ ဒါကိုမခံချင်လို့ ကဇ်ကတ်
 လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေ
 ကွာကျပြီး အသက်အန္တရာယ်တောင်ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ
 တော့ သူတို့ထင်နေသလို တကယ်ယူကရိန်းတောသူမလေးတွေလိုပဲ
 မျက်နှာမမျက်အောင် မနည်းကြီးဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့

“အို အို ဟဲ့ နေကြပါဦး၊ နေကြစမ်းပါဦး။ မျက်နှာလေး
 ဘာလေးသစ်ပါရစေဦး။ ခြေထောက်လေး ဘာလေးလဲ ဆေးပါရစေဦး။
 နင်တို့ဟာ အရမ်းချည်းပဲ။ ခဏတဖြုတ်နားပြီး နေရာထိုင်ခင်းလေးများ
 စီစဉ်ပါရစေဦး” ဆိုပြီး စကားရောဖွဲ့ရောနဲ့ “ညာတာပိတေး” လုပ်ပစ်
 လိုက်ကြရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ကြားထဲက မလိမ့်
 တပတ်နဲ့ ရှောင်ထွက်လာပြီး အဆောင်ရဲ့ ဒေါင့်တစ်ဒေါင့်နားက လွတ်
 နေတဲ့ အိပ်စင်နှစ်ခုပေါ်မှာ နေရာယူလိုက်ကြပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ဒီတည်းခိုရေးစခန်းမှာ တစ်ညပဲ အိပ်ရမှာဆိုတော့ ဒီတစ်ညဒီစခန်းမှာ
 လည်သလို ကြည့်ရှောင်မယ်လို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဆုံးဖြတ်
 ထားကြပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ည ဒီမှာအိပ်ပြီး။ မနက်ဖြန်
 မနက် ကရာကောင်းကို သွားရမယ်ဆိုတော့ ကရာကောင်းမှာရှိတဲ့
 အလုပ်သမား နေရာချထားရေး ဌာနရောက်ရင် ဘာရုတ်သူကွတွေ
 ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ မရှိပါစေနဲ့လို့လဲ ဆုတောင်းရတာပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ညကလည်း တစ်ညဆို ဆိုသလောက်ပါပဲ။
 တကယ်ကို နှလုံးတုန် ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ညပါ။ အိပ်စရာနေရာ
 လေးရလို့ အိပ်စင်ပေါ်မှာ ခဏတဖြုတ်လုံနေတုန်းရိုးသားတယ်။

စောစောက အဖြစ်သည်းခဲ့ကြတဲ့ ငနဲသားတွေနဲ့ တခြား ယောကျ်ားတွေအပြင် အဆောင်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေကပါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အိပ်ရာပေါ်က လာဆွဲချပြီး သူတို့ပိုင်းထဲကို အတင်းခေါ်ကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ဣန္ဒြေမပျက်အောင် အခြေအနေမပျက်အောင် သူတို့နဲ့ပိုင်းဖွဲ့ပြီး သီချင်းတွေဆို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ကကြ ခုန်ကြလုပ်ရတော့တာပါပဲ။ ဒီကြားထဲ အရက်တွေအတင်းတိုက်လို့ သူတို့အကြိုက်လိုက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သောက်ကြရပါသေးတယ်။ သူတို့တတွေဟာ အနေအထိုင် အပြုအမူကြမ်းရဲတင်မဟုတ်ပါဘူး။ အပြောအဆိုလည်း ကြမ်းပါတယ်။ အဲသလို ပိုင်းဖွဲ့ပြီး အရက်သောက်တဲ့သူကသောက်၊ သီချင်းတွေနဲ့ အော်ဆိုတဲ့သူက ဆိုနေကြရင်း တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လှမ်းပြီးနောက်ကြ ပြောင်ကြနဲ့ ပြက်လုံးတွေ ထုတ်လိုက်ကြတာကလည်း မကြားဝံ့မနာသာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မောင်နဲ့နှမသားနဲ့အမိကြားဝံ့စရာမရှိတဲ့ ပြက်လုံးတွေနဲ့နောက်တာ ပြောင်တာတွေကိုပဲ သူတို့အချင်းချင်းတဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ ပွဲကျလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာတော့ တချို့လည်း အရက်ရှိန်နဲ့ အမှူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်ကုန်ကြပါတယ်။ တချို့ကတော့လည်း သူ့အတွဲနဲ့သူ အိပ်စင်တွေပေါ်မှာရော၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပါ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဝှေ့ကြ၊ ဖက်ကြ၊ နမ်းကြ၊ ရှုံ့ကြနဲ့ မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့အင်ညာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိမသာ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြရင်း ဒီအန္တရာယ်က လွတ်အောင်နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှောင်တိမ်းနေကြရပါတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ အဆောင်ထဲဝင်လာပြီး "အိပ်ချိန်ကျပြီ၊ မီးမှိတ်တော့မယ်၊ ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ ကိုယ့်ဘက်အိပ်ကြတော့"လို့ အမိန့်ပေးသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့လည်း ခသိမသာ ကိုယ့်အိပ်စင်ရုံရာကို ပြန်လာကြပြီး ဝင်အိပ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ဘယ်အိပ်လို့ရပါ့မလဲရှင်။ အိပ်လည်း ဘယ်အိပ်ရဲပါ့မလဲ။ အိပ်ရာထဲမှာ အသာကလေး အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ခံတ်တထင့်ထင့်နဲ့ ဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဘယ်အချိန် ဘယ်သူကများ ငါ့ကိုမှောင်ထဲမှာ လာဆွဲပါ့မလဲလို့ ရင်တမမနဲ့ အိပ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ရေချိန်လွန်ပြီး မူးမူးရူးရူး အိပ်ပျော်သွားတဲ့ လူနဲ့ အရက်ရှိန်ကလေး တမြဲမြဲသွေးကလေးတကြွကြွနဲ့ "သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုတာနဲ့လို့ ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ် 'ပေါင်းဖက်တွေ' နေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါတောင် မှောင်မဲနေတဲ့ အဆောင်ထဲမှာ ဟိုနေရာက စကားပြောသံလိုလို၊ ဒီနေရာက တခစ်ခစ် ရယ်သံလိုလို၊ ဟိုဘက်အိပ်စင်ပေါ်က ညည်းသံလိုလို၊ ဒီဘက်အိပ်စင်ပေါ်က လူးလွန်သံလိုလိုနဲ့ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နဲ့ ကြားနေရတဲ့အသံတွေဟာ ကျွန်မအတွက် အိပ်မပျော်ဘဲ အိမ်မက်မက်နေသလို တစ်ကိုယ်လုံးလုံး ရင်တုပန်းတုံ ဖြစ်နေမိပါတယ်။

အင်ညာလည်း ကျွန်မလိုပဲ မအိပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေရှာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့မိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့မမျှာလည်း မှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးကြောင်ပြီး အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ အသက်တောင်မရှူရဲအောင် ဖြစ်နေရှာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်သည်ထက် ညဉ့်နက်လာတာနဲ့မျှ အသံဗလံတွေဟာလည်း ငြိမ်သည့်ထက် ငြိမ်ကျသွားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်မက်ထဲယောင်ရမ်းပြီး စကားပြောသံမျိုးနဲ့ ခပ်မှန်မှန်ထွက်

လာတဲ့ ဟောက်သံမျိုးသာ ကြားရပါတော့တယ်။

အဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး သန်းခေါင်ကျော်လို့ အရုဏ်တက်ချိန်နီးလာတာနဲ့အမျှ ဒီညအတွက်တော့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရင်ထဲက အလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်းကျလာ ပါတယ်။ ဒီအချိန်လေးမှာပဲ ဒီအဆောင်ထဲက လူတွေအပေါ် စောစော က လူကြမ်းလူရမ်းတွေလို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ယူဆထားခဲ့တာတွေဟာ ဗြူးခနဲ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဒီလူတွေ၊ ဒီယောက်ျားလေးတွေ၊ ဒီမိန်းကလေး တွေအပေါ် ကရုဏာစိတ်တွေဟာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပေါ်လာမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတဲ့ အထိ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့တတွေဟာ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ပတ်သတ်မှုမရှိတဲ့ စစ်ကြီးရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို တွေ့ကြုံခံစားလာကြရင်းနဲ့ အစားအသောက်ချို့တဲ့မှု၊ အလုပ်အကိုင် ရှားပါးမှုနဲ့ အနေအထိုင် ပျက်ပြားမှုတွေကြောင့် နောက်ဆုံး ဒီဘဝ မျိုး ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်လာကြရတာပါ။ စစ်ကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ကြောင့် သားတကွဲ၊ မယားတကွဲ၊ အမေတကွဲ၊ အဖေတကွဲဆို တာမျိုးတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်သန်ရပ်တည် နိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရင်း စိတ်ဓာတ်တွေပျက်ပြား၊ အကျင့်စာရိတ္တတွေ ပျက်ပြားလာကြရတာပါကလားဆိုတာ ကျွန်မ အလေးအနက်တွေးလာမိပါတယ်။ ကြည့်လေ . . . ခုလောလောဆယ် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အမေအဖေနဲ့ မောင်ညီမလေးတွေကို ကျောခိုင်းပြီး မိန်းမပျိုလေးတန်မယ့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်လာခဲ့ရတာ ဒီစစ်ကြီးကြောင့် မဟုတ်လားရှင်။

အဲဒီတော့ သူတို့တတွေဟာ ကျွန်မလို ဒီစစ်ကြီးရဲ့ သားကောင်တွေပါပဲလားဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး တွေးမိပြီး၊ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်မိပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အရုဏ်တက်လို့ အရှေ့ဘက်ဆီက ရောင်နီပေါ် လာပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအတွက် ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ သူတစ်ညဟာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

ရှက်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့

ဟုတ်ပါတယ်။ အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလှပါပြီ။

အဆောင်တစ်ခုလုံး အိပ်ရာကနီးလာကြပြီး မျက်နှာသစ်သူက သစ်ကြဲ။ အပေါအပါးသွားသူတွေက သွားကြနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အင်ညာလည်း ကမန်းကတန်းမျက်နှာသစ်၊ အပေါအပါးသွားပြီး အများနည်းတူ မနက်စာအတွက် ဝင်ပြီး တန်းစီကြပါတယ်။

မနက်စာကို အပြေးအလွှားစားပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့အားလုံး ဘူတာရုံဘက်ကို တန်းစီပြီးလျှောက်လာခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် သီးသန့်ရထားတွဲရှည်ကြီး နှစ်တွဲစီစဉ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အားလုံး ကရာကောင်းကို သွားကြရမှာပါ။

အခုအချိန်မှာဆိုရင် ကျွန်မနဲ့အင်ညာအတွက် မနေ့က စီးလာတဲ့ ရထားပေါ်မှာလို စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မှတ်ပုံတင်အတုတွေ မွေးစံရင်းအတုတွေကို အသုံးပြုစရာ မလိုတော့လို့ပါပဲ။ ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာ အလုပ်သမား ရှာဖွေစုဆောင်းရေး စခန်းက ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ 'လေဘာကတ်'တွေရှိနေပြီမို့ ဘာမှ

သေကံစရာမလိုတော့ပါဘူး။ စိုးရိမ်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရထားထွက်လာပြီး မကြာခင် ကရာကောင်းကို ဆောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

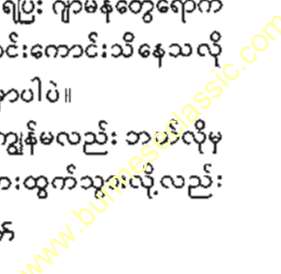
ကရာကောင်းမြို့မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားနေရာချထားရေးဌာနက တော်တော်ကြီး ကျယ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကြီးလည်း ကြီး၊ ကျယ်လည်း ကျယ်တဲ့ဌာနကြီးပါ။ ရောမ ဝင်းကြီးထဲမှာ အဆောင်ဆောင် အဆောင်တွေဟာ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များလှပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒီဌာနမှာက ပိုပြီး အလုပ်သင်္ဘောဆန်တာတွေ ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ အလုပ်ဆောင်မယ့်လူတွေကို ယောက်ျားသပ်သပ်၊ မိန်းမသပ်သပ် ခွဲလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မိန့်မတွေ့ကို ရေချိုးခန်းတွေထဲမှာ ရေချိုးခိုင်းပါ။ ပြီးတော့မှ ဆေးစစ်ဖို့ တန်းစီကြပါတယ်။ ဆေးစစ်ရာမှာ မြေရေစေတော့ ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးအဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ အစစ်ခံကြရပါတယ်။

ဆေးစစ်ခံဖို့အတွက် တန်းစီရာက တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးသွားရင်း သွားရင်းနဲ့ ဆရာဝန်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဒီဘဲခနဲဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဆရာဝန်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်းသိနေလိုပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်က ကျွန်မတို့ ဟရီဘင်ကိုမြို့ကပါ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်မအဖေဆိုင်ကို ကြာခကြာလာပြီး ဆော်ဒါပုလင်း ဝယ်တတ်ပါတယ်။ ယူကရိန်းသူမျိုးပါပဲ။ ရုရှားတွေ ဝင်လာတုန်းကအဖမ်းခံရပြီး ဂျာမန်တွေရောက်လာမှ လွတ်လာတာပါ။ သူ့ကိုကျွန်မကောင်းကောင်းသိနေသလို သူတလည်း ကျွန်မကိုသေချာပေါက် မှတ်မိမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေကျမှတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ တန်းစီးနေရာက ဘေးထွက်သွားလို့လည်း

မဖြစ်ဘူးမှတ်လား။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ သူ့ကျွန်မကို မှတ်မိပေမယ့် ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မပြောဘဲ နေချင်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက် တစ်ခုကတော့ သူ့ကျွန်မကို တကယ်မှတ်မိချင်မှလည်း မှတ်မိမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကျွန်မကို မြင်ဖူးခဲတွေ့ဖူးတာဟာ နှစ် အတော်လေးကြာသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်ကနဲ့စာရင် ကျွန်မဟာ တော်တော် ကိုထွားနေပြီပဲ။ သူ ရုတ်တရက် မှတ်မိဖို့မလွယ်ဘူး ထင်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ဆေးစစ်ခံဖို့အတွက် ရေချိုးခန်းတွေထဲမှာ ရေချိုးလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဆံပင်တွေကလည်း သေသေသပ်သပ် ဖီးလိမ်းထားတာ မဟုတ်ဘဲ။ အားလုံး ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ချည်း ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ် လား။ တံကယ့် တံကယ့်ကျတော့ မိန်းကလေးတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဟာ ဆံပင်ကို ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားတာနဲ့ မဖီးမလိမ်းဘဲ ဆံပင်ဖားလျား ချထားတာဟာ သိပ်ကွာပါတယ်။ ဆံပင်ဖီးထားတဲ့ရုပ်နဲ့ ဆံပင်မဖီးဘဲ ဖားလျားချထားတဲ့ရုပ်ဟာ သိသိသာသာကြီး ခြားနားနေတတ်ပါ တယ်။

ပြီး ကျွန်မ လှမ်းမြင်ရသလောက်ဆိုရင် အဲဒီဆရာဝန် ဆေးစစ်နေတဲ့ပုံဟာ အပေါ်ယံ ဝတ်ကျောတန်းကျောသဘောလောက်ပဲ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရင်ပတ်ကို နားကြပ်နဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ထောက်ကြည့်လိုက်။ မေးခွန်းတစ်ခုနှစ်ခု မေးလိုက် ချောင်းဆိုးခိုင်း လိုက်။ ဒါလောက်ပဲ တွေ့နေရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအလှည့်ပဲရောက်လာပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာမပျက်ရအောင် ကိုယ့် စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး ဆရာဝန်ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေရရ ရပ်နေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း 'ဒီဆရာဝန်ကို ငါမသိဘူး။ သူလည်း ငါ့ကို မသိနိုင်ဘူး' လို့ စိတ်ထဲက အပြတ်သဘောထားလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူ့အရင်မြင်ဖူး တွေ့ဖူးတာက အီဗာ။ အခု သူ့ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မက 'ကတ်တာရီးနား' မဟုတ်လား ...။

ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ ဆရာဝန်ဟာ ကျွန်မကို လုံးဝမမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မကို ဆေးစစ်ရာမှာ ကျွန်မမျက်နှာကိုတောင် မော့မကြည့်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နဲ့တစ်ချက်နှစ်ချက်ထောက်ပြီး "ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာရောဂါ ဖြစ်ဖူးသလဲ။ အကြီးအကျယ် ဖျားဖူး၊ နာဖူးသလား" ဆိုတဲ့ မေးရိုး ဆေးစဉ် မေးခွန်းတစ်ခု နှစ်ခုပဲမေးပြီး အားလုံး 'အိုကေ' သွားပါတယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း ကျွန်မရှေ့က အမျိုးသမီးတွေသွားရာ ခရုချိုးခန်းတွေဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွားပြီး စောစောကရွာတ်ထားတဲ့ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေကို ပြန်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။

အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီးလို့ အင်ညာကို သတိရတာနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအချိန်အထိ အင်ညာဟာ ဆေးစစ်ခံဖို့ တန်းစီနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရေချိုးခန်းနဲ့ ဆေးစစ်တဲ့နေရာဟာ သိပ်မဝေးကာမို့ အင်ညာမျက်နှာကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်နေရပါ တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့မျက်နှာနဲ့ အမူအရာကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်မလိုပဲ အင်ညာလည်း အဲဒီဆရာဝန်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီး မသိမသာ ဗျတ်နှာပျက်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်တိုင် ရင် တမမဖြစ်ခဲ့ရတာကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး လောလောဆယ်ဆယ် ကျွန်မ အတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် အင်ညာအတွက် စိတ်ပူနေပြန်ပါတယ်။

အင်ညာအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်ပူပြီး ဘယ်လောက်စိုးရိမ် မိသလဲဆိုတော့ အင်ညာအလှည့်ကျလို့ ဆရာဝန်ရှေ့ သူ့ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ "တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ" ဆိုပြီး ကျွန်မဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မကြည့်ရဲလို့ မျက်နှာလွဲနေလိုက်မိတဲ့အထိပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးရဲ့။ ဘုရားမလို့ ...ကိုးယိုကားယား မဖြစ်ဘဲ ခဏနေတော့ အင်ညာဟာ ကျွန်မရိုနေတဲ့ ရေချိုးခန်းတွေ ဘက် ပြာယိုပြာယာနဲ့ ရောက်လာပြီး သူ့အဝတ်အစားတွေကို ကမည်း ကတန်း ပြန်ဝတ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီဆရာဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စောစောက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရသမျှ အင်ညာကို ပြောပြချင်လိုက်

တာလေ ...လျှာကိုယားနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ပတ်ပတ်လည်မှာ တခြားအမျိုးသမီးတွေ ရှိနေတော့ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလားရှင်။ ပြောများပြောလိုက်ရင် 'ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်း' သလို တောင် မဟုတ်ဘူး။ 'ကိုယ့်သချိုင်း ကိုယ်တူး' သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မှတ်ဘူးလားရှင်။

ဒါပတ်သက်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှေ့ရေကို တွေးပြီးရင်လေးမိသေးတယ်။ အခု ပထမဆုံးနေ့မှာတောင် ဒီလိုစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရရင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုမှ 'ဘူး' ကွယ်လို့ မရအောင် သေသေချာချာ မှတ်မိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းပါတွေ့ရရင် ဂျောက်မကျပေဘူလား... ပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် တွေ့တော့မှ တွေ့ ရော။ အဲဒီလိုတွေ့တော့လဲ 'မီးစင်ကြည့်က' ရမှာပါပဲ။ 'နောင်ခါလာ နောင်ဈေး' ဆိုတာလည်း သဘောထားပြီး လောလောဆယ် လူ့န္ဒြေမပျက်အောင်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ပြီး အားတင်လိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီလို ဆေးစစ်ပြီးတဲ့နောက်တော့ အလုပ်အကိုင်နေရာ ချထားရေးအတွက် တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး 'အင်တာဗျူး' လုပ်ဖို့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ 'အင်တာဗျူး' ကိစ္စက ကတော့ အခုဆေးစစ်သလို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ နေ့ချင်းမပြီးနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေက သိပ်များတယ်မှတ်လား။ ဒါလောက်များတဲ့ လူတွေကို သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အသေးစိပ် စုံစမ်းမေးမြန်းဖို့နဲ့ သူတို့လုပ်ချင် တဲ့အလုပ်၊ သူတို့သွားချင်တဲ့ တိုင်းပြည်၊ သူတို့နဲ့ သင့်တော်မယ့် အလုပ်စတဲ့ဟာတွေကို စိစစ်ရာမှာဆိုတော့ တစ်နေ့တည်း ဘယ်ပြီးနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ကိုယ် အလှည့်မကျမချင်း ဘယ်နေ့ကျမလဲဆိုတာ စိတ်ရှည် လက်ရှည်ထားပြီး စောင့်ကြည့်တာပေါ့။

အဲဒီလို 'အင်တာဗျူး' အတွက် စောင့်နေရတဲ့ အတောအတွင်း တခြား ဘာအလုပ်မှမရှိတော့ ဒီရက်တွေမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အချိန်

မကုန်ကုန်အောင် ဖြုန်းနေကြရတာပါပဲ။ ယောက်ျားသပ်သပ်၊ မိန်းမသပ်သပ် ခွဲထားတဲ့ အဆောင်တွေထဲမှာ နေကြထိုင်ကြရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာတန်းမိပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့လူကဖြစ်။ စိတ်တူသဘောတူ လူချင်းပေါင်းမိပြီး အုပ်စုဖွဲ့တဲ့ လူတွေကဖွဲ့။ အချင်းချင်း ရင်းနှီးလာကြပြီး ကိုယ့်အကြောင်း သူ့ပြော၊ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်ပြောရင်းက အတင်းတွေ အဖျင်းတွေနဲ့ သတင်းတွေကို အပြန်အလှန် ဖလှယ်တဲ့လူတွေက ဖလှယ်ကြနဲ့ တစ်မျိုးတော့ ဖျော်စရာကောင်းသလိုပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက အခုလို တစ်ရက်ကနစ်ရက်၊ နစ်ရက်က သုံးရက်ဆိုတာမျိုး ရက်ရှည်လများ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ် နီးနီးစပ်စပ် နေလာကြရတော့ တော်ရုံတန်ရုံ လူဟာ သူ့ကိုယ်သူ 'ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုအစားထဲကလဲ' ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းဇာတိပေါ်လာတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျွန်မတို့ အနေနဲ့ ကျန်တဲ့တခြား အမျိုးသမီးတွေကို မဖြစ်လို့ ပေါင်းနေကြရပေမယ့် 'စိတ်ပေါင်းကိုယ်ခွာ' ဆိုတာမျိုး၊ အဲလေ 'ကိုယ်ပေါင်း စိတ်ခွာ' ဆိုတာမျိုး လုပ်နေကြရပါတယ်။

အဲဒီလို တခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ 'ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာ' လုပ်နေရာက အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဘာမှပြဿနာမဖြစ်ဘဲ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ အမျိုးသား ငနဲတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လိုက်ရပါသေးတယ်။

ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါ ...

ကျွန်မနဲ့အင်ညာဟာ ဒီအလုပ်သမားနေရာချထားရေးဌာနမှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲတွဲနေရင် ဘေးကဘီက မသင်္ကာစရာဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် တစ်ယောက်တခြားစီ ခွဲနေခဲ့ကြပါတယ်။ ညဘက်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရေးအကြောင်းရှိရင် ကူညီဖို့ တိုင်ပင်ဖို့အတွက် အတူတူတွဲပြီး အိပ်ကြပေမယ့် နေ့ခင်းဘက်မှာတော့ လူချင်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တခြားစီ ခပ်ခွာခွာနေကြပါတယ်။

ပြီးတော့ဒီစခန်းမှာ ညဘက်ကျရင်သာ မိန်းမနဲ့ယောကျ်ား အဆောင်တွေ သီးခြားစီခွဲပြီးအိပ်ကြရပေမယ့် နေ့လယ်နေ့ခင်းတက်မှာ တော့ အဆောင်တွေ အပြင်ဘက်ဝင်းကြီးထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့ရပါတယ်။ ဒီလိုသွားနေကြတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။ နီးစပ်ရင် နီးစပ်သလို ခေါ်နိုင် ပြောနိုင်မိတ်ဖွဲ့ နိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီလိုနေကြရင်းနဲ့ စောစောက ကျွန်မပြောသလို ဘသား ချောငနဲသား 'နှစ်ပွေ'ဟာ ကျွန်မသွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ကျွန်မ ကို ရိုက်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဆောင်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကူးတဲ့စင်္ကြန်လမ်းမှာဖြစ်စေ၊ အဆောင်တစ်ခုခုရဲ့ ဒေါင့်ချိုး တစ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရောက်မသွားလိုက်နဲ့ ရောက်သွားလိုက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီငနဲနှစ်ပွေဟာ ကျွန်မရှေ့က ဖျပ်ခနဲ ရောက်လာ ပြီး မကြားတကြား မထိတထိနဲ့ ကျွန်မတို့ ယိကြတော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ကျောက်ကြောရေပက်ထားသလို ပြောင်ချော်ချော် စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ အဲဒီငနဲသားနှစ်ကောင်ကို ကျွန်မကတော့ 'ခေါက်ထား' လိုက်တာပါပဲ။ အရေးမလုပ်ပါဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက် မှားဘူး။

အဲ ...၊ အရေးမလုပ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကြားထဲက တစ်နေ့တော့ အဲဒီငနဲသားနှစ်ကောင် သူတို့အချင်းချင်း ပြောသလိုလို နဲ့ ကျွန်မ မကြားကြားအောင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွန်မ ဖြင့် ခေါင်းနုပန်းများတောင် ကြီးသွားမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့က အစွန်ဆုံးအမျိုးသမီးဆောင်ရဲ့ ဒေါင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လည်းကွေ့ လိုက်ရော ထုံးစံအတိုင်း ငနဲနှစ်ပွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့ တာပါပဲ။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုတွေ နေကျ တိုးနေကျမို့ ရိုးနေပါပြီ။ မဆန်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ တွေဟာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ဂနာမငြိမ် ဣန္ဒြေမရဘဲ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ပိုပြီး

'ကဲလဲကဲတယ်၊ သဲလဲသဲတယ်' ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မသွားမယ့်စင်္ကြန်လမ်းကို သွားမရအောင် ရှေ့ကနေပြီး ပိတ်ဆို့ထားကြပါတယ်။ စင်္ကြန်လမ်းကလည်း လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ပဲ သွားလို့ရတဲ့လမ်းဆိုတော့ ကျွန်မလည်း 'ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲ' သလို ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ် နေတော့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒါက အကြောင်းမူတ်ဘူးရှင့်။ ဒါက အရေးမကြီး ဘူး။ အရေးကြီးတာက သူတို့အချင်းချင်း ပြောသလိုလိုနဲ့ ကျွန်မ မကြားကြားအောင် တမင်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးနေပါတယ်။

အဲသလို ကျွန်မကို ရှေ့ကနေလမ်းပိတ်ပြီး ကိုယ့်ကားယာ မချို့မချည်လုပ်နေရင်းက သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ပိုပြီးဖြောင့်တဲ့ခေါင်း ဆောင်လိုလို ငနဲကပထမဆုံးစပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့သူ့ကောင်ကို လှမ်း ပြောလိုက်တယ်။

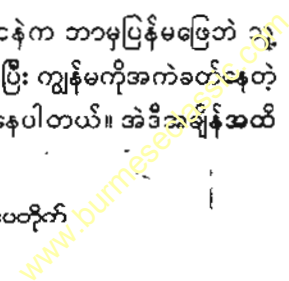
"ဟေ့၊ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာလူမျိုးလဲကွ၊ မင်း သိလား ဟင်၊ ဒါလေးဟာ ဘာလေးလဲ ပိုလန်မလေးလား" တဲ့။

အဲဒီတင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ကျွန်မကိုစားတော့မလို ဝါးတော့မလို စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ ပိုလန်မလေး ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ချင်လဲ နေမှာပေါ့။"

"ဒါပေမယ့် ဒါလေးက ပိုလန်လို ပြောတတ်တယ်ကွ။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူက ရုရှလိုလည်း တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ရုရှား မလေးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။"

ပထမငနဲရဲ့စကားကို ဒုတိယငနဲက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ မေးစရာကို လက်နဲ့ဆိုက်တင်ပါပါ ပွတ်နေပြီး ကျွန်မကိုအကဲခတ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်မအနေနဲ့ ဂရုမစိုက်သေးပါဘူး။

အဲဒီတော့မှ ပထမငနဲက ဆက်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အေး မင်း မပြောနိုင်ရင် ငါပြောမယ်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ပိုလန်မလေး မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ သူ့ကြည့်ရတာ ပိုလန်မတွေထက်ပိုပြီး လှင် နေတယ်။ အဲဒီတော့ မဟုတ်မှလွဲရော။ ဒါလေးဟာ ဂျူးမလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်း ဘယ်နဲ့သဘောရသလဲ။ ဟင် ဒီကောင်မလေးဟာ ဂျူးမလေးမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပီဟေ့၊ ဟုတ်ပီ၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဂျူးမလေး၊ ဟုတ်တယ် ဂျူးမလေး။”

“ဂျူးမလေး”လို့လည်း ကြားလိုက်ရော ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ အနားကပ်ပြီး အမြောက်ပစ်သံကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် စောစောကတစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေတာကို အရေးမလုပ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည်နေလာခဲ့တာ ဟာ “ဂျူးမလေး”ဆိုတဲ့စကား ကြားကြားချင်း ကျွန်မမျက်စိထဲ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မြူးဆို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တံတွေးနဲ့ပက်ခနဲ ပစ်ထွေးလိုက်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားထဲက ဇွတ်တိုးပြီး ထွက်လာခဲ့မိတာပါပဲ။

ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လာခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့် ကိုယ်ကို မလုံမလဲမို့ ရင်ထဲကတလုပ်လုပ်ဖြစ်လာတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ဝင်မိဝင်ရာ အနီးဆုံးရှိနေတဲ့ အိမ်သာထဲတန်းဝင်လာခဲ့မိပါတယ်။ အိမ်သာထဲ ရောက်တဲ့အထိ ‘ဂျူးမလေး’ဆိုတဲ့အသံကို ကြားယောင်နေ တုန်းပါပဲ။ ဒါနဲ့အိမ်သာထဲမှာပဲ စိတ်ငြိမ်သွားအောင် တအောင့်လောက် ထိုင်နေလိုက်ရပါတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့မှ အိမ်သာထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ ကိုယ့်အဆောင်ကိုယ် ပြန်လာ ခဲ့ရပါတယ်။

အဆောင်ရောက်တဲ့အထိ ရင်ခုန်သံမြန်တုန်းပဲ ရှိပါသေး တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်က ခေါင်းအုံနဲ့စောင်တွေကို ခါလိုက်၊ ပြန်ခေါက်လိုက်၊ အိက်ထဲက အဝတ်အစားတွေကို ထုတ်လိုက်

ပြန်လိုက် ပြန်ထည့်လိုက်နဲ့ စိတ်မငြိမ်မချင်း လုပ်မိ လုပ်ရာလျှောက် လုပ်နေမိ ပါတယ်။ နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ရှိတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းအေးပြီး စိတ်လည်းငြိမ်ကျသွားပါတော့တယ်။

ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံလို့သာ ဒါလောက်ဖြစ်ရ တာပါ။ တကယ့်တကယ်တော့ အဲဒီကောင် ငနဲနှစ်ပွေဟာ ကျွန်မ အကြောင်းကို ရိပ်လည်း မရိပ်မိပါဘူး။ လုံးဝ သိလည်း မသိပါဘူး။ အလကား သူတို့ဟာ သူတို့ နောက်ရင်းပြောင်ရင်း အာချောင်ပြီး ပြောမိ ပြောရာ စွပ်ပြောကြာတာပေါ့။ အဲဒီကောင်တွေလည်း ကျွန်မကို လန့် သွားကြသလား မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒီစခန်းမှာ သူတို့နဲ့ နောက်ထပ်လည်း မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ မတွေ့တာဘဲ ကောင်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲဆိုပါတော့တယ်။ ကရာကောင်းမြို့မှာ ရက်တော် ဘော်ကလေးကြာအောင် နေလာခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မတို့ အတွက် ‘အင်တာဗျူး’အလှည့်ကျတဲ့နေ့ ရောက်လာပါတယ်။

အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့ အရာရှိက ကျွန်မတို့ကို ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်မြို့နယ်ကို သွားချင်သလဲလို့ မေးပါတယ်။ သူတို့ မမေးခင်က တည်းက ကျွန်မနဲ့ အင်ညာဟာ သြစထရီးယားကို သွားဖို့ပဲ နှစ်ယောက် သွား သဘောတူထားကြတာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့က အဲဒီလို သွားချင်တာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီသြစထရီးယား ပြည်နယ်က လင်ဇ်မြို့မှာ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီး တဲ့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာတစ်ယောက် ရှိနေလို့ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ အဖေဟာ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက သြစထရီးယားပြည် ဗီယင်နာမြို့တော်ကို မကြာခဏ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားဖူးပါတယ်။ အဖေရဲ့ပြောပြချက်အရ သြစထရီးယန်းလူမျိုးတွေဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လူတိုင်းလိုလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြတယ်လို့လဲ ဆပြောဖူးပါတယ်။ ဂျာမန်အမျိုးအနွယ်တွေထဲမှာ သြစထရီးယားတွေ ဟာ အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့ အယဉ်ကျေးဆုံးလို့တောင်ဆိုကြပါတယ်။

“သြစထရီးယားပြည်မှာ ဘယ်မြို့ ဘယ်နေရာကို သွားချင်

တယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားပြီးသားရှိသလား”

အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့ အရာရှိက ကျွန်မကို ထပ်မေးပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှိပါတယ်။ လင့်ခ်မြို့ကို သွားချင်ပါတယ်။”

“အဲဒီလိုမှ ရွေးပြီး သွားချင်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းထူးရှိလို့လား။”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ကျွန်မနဲ့ အဲ . . . အဲဒီ လင့်ခ်မြို့က ခေမာတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေလို့ပါ။”

ကျွန်မလည်း မြန်မြန်ကိစ္စပြုတ်အောင်ဆိုပြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မလိမ့်တပတ်ပြောချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ အင်တာဗျူးအရာရှိဟာ နောက်ထပ်ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ကျွန်မရဲ့ ‘လေဘာကတ်’ပေါ်မှာ ‘လင့်ခ်မြို့’ဆိုပြီး မှင်နီနဲ့ ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

အင်ညာအလှည့်ရောက်တော့ “ဩစထရီးယားကို သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နေရာသီးခြား စဉ်းစားထားတာ မရှိပါဘူး” ဆိုတာနဲ့ ဝီယင်နာမြို့မှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ နေရာချပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်တိုင်း ဘယ်ပြည် ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတာ သေချာသွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့သွားရမယ့် မြို့နာမည်အတိအကျဖော်ပြထားတဲ့ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအသစ်လဲ ရခဲ့ကြပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် နေချင်းညချင်း မသွားရသေးဘဲ စောင့်နေကြရပါသေးတယ်။ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မတို့လို အင်တာဗျူးထိုင်ပြီးလို့ နေရာအတိအကျ ရွေးပြီးတဲ့လူတွေ အဖွဲ့လိုက် အဖွဲ့လိုက်စခန်းက နေ့တိုင်းလိုလို ထွက်ခွာသွားကြတာ တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖွဲ့တွေအားလုံးဟာ ဂျာမနီကို သွားကြတဲ့ အဖွဲ့တွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့လို ဩစထရီးယားကို သွားမယ့်လူက တော်တော်လေးနည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့ဟာ နောက်ထပ် ဩစထရီးယားကို သွားမယ့်လူတွေစုံအောင် စောင့်နေရင်း

နဲ့ ရက်ကြာနေတာပါ။

လေးငါးရက်လောက်ကြာတော့ လူတော်တော်လေး ရလာတဲ့ အတွက်သွားဖို့လာဖို့ ပြင်ဆင်ကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဩစထရီးယားကို သွားကြမယ့်အဖွဲ့ဟာ စုစုပေါင်း ဆယ့်လေးယောက်လောက် ရှိပါတယ်။ အားလုံးလိုလို လူငယ်လူရွယ်တွေချည်းပါပဲ။ သွားမယ့် နေကျတော့ ဘူတာရုံကို အဖွဲ့လိုက်တစ်စုတဝေးတည်း လာခဲ့ကြရပါတယ်။

ဒီခရီးကတော့ ကျွန်မတို့အတွက် အထူးသဖြင့် ကျွန်မနဲ့ အင်ညာအတွက် စိတ်အေးလက်အေး စိတ်ချလက်ချသွားရတဲ့ ခရီးပါပဲ။ လမ်းမှာ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မျိုး ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ တွေ့စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကို ရန်သူ (ဂျာမန်)တွေကိုယ်တိုင်က လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားကြလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ကို အသက်အန္တရာယ်ပေးမယ့် ရန်သူ (ဂျာမန်)တွေကိုယ်တိုင်က ထုတ်ပေးထားတဲ့ အန္တရာယ်ကင်းလက်မှတ်တွေ စာရွက် စာတမ်းတွေ ရှိနေကြပြီ နှုတ်လား။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မတို့စီးလာကြတဲ့ မီးရထားဟာ ပိုလန်နယ်စပ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲက တခြားလူတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒီပိုလန်နယ်စပ်က မြတ်ကျော်ရတဲ့ ရှုခင်းနဲ့ဖြစ်ရပ်ဟာ ရင်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားမိပါတယ်။

တဂျူးဂျူး တဂျက်ဂျက်နဲ့ စက်ကုန်ခတ်ပြီး မောင်းလာတဲ့ ခုထားကြီးဟာ ပိုလန်နယ်စပ်ကို အဖြတ်မှာ ဥဩရှည်ဆွဲပြီး မှုတ်လိုက်တာက ကျွန်မဖြင့် လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလိုနဲ့ ငိုမိတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဒီပိုလန်နိုင်ငံ၊ ပိုလန်မြေဟာ ကျွန်မရဲ့အမိနိုင်ငံ၊ အမိမြေမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ တစ်ခါမှ မခွဲခွာဘူးပဲနဲ့ အခုလို အမိနိုင်ငံ အမိမြေကို နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့

အဖြစ်ဟာ စဉ်းစားကြည့်လေလေ ရင်နာစရာကောင်းလေလေပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ...

ဟုတ်ပါတယ်။ 'ဒါပေမယ့်'လို့ပဲ ဆိုပါရစေတော့။ လော
လောဆယ် ဒီစစ်ကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ဒီဖက်ဆစ်ကောင်တွေ
ရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေကြောင့် အမိနိုင်ငံ အမိနယ်မြေမှာ နေလို့
မရတဲ့အတွက် အခုလိုစွန့်စားလာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့
လဲ ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်ဟာ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ပြောင်းပြန်
ဖြစ်သွားရပြန်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်ရှင်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ
ပိုလန်နိုင်ငံမှာ ဆက်နေရင် အသက်နဲ့ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ အိုးစားကွဲပြီး မုချ
သေပွဲဝင်ရမှာဆိုတော့ အခု ပိုလန်နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပိုလန်
နိုင်ငံနဲ့ဝေးလေလေ ကျွန်မရဲ့ အသက်အန္တရာယ် ကင်းဝေးလေလေ
ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လဲ ပိုလန်နိုင်ငံကို စွန့်ခွာလာရတာ
ဟာ ကျွန်မရဲ့သေတွင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းကို စွန့်ခွာလာရသလို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ခံစားလာမိပြန်ပါတယ်။

ကဲပါလေ ...ဒါတွေ တွေးနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လက်ငင်း
ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေအရ အရှိကို အရှိအတိုင်းပဲ ရင်ဆိုင်ပါတော့
မယ်ဆိုပြီး စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချလိုက်တော့မှ ရထားပေါ်မှာ ကျွန်မပတ်ဝန်း
ကျင်က ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွေဟာ သီချင်းတကျော်ကျော်နဲ့ အော်ဟစ်ပြီး
ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်နေကြတာကို သတိပြုမိပါတယ်။

အဲဒီကျမှ ကျွန်မလည်း 'စောစောက တောင်တောင်အီအီ
တွေးနေမိတာကို အပြီးအပိုင် အာရုံဖြတ်လိုက်ပြီး သူတို့တတွေနဲ့ အတူ
သီချင်းတွေကို တပျော်တပါးကြီး ဝင်ဆိုလိုက်ရပါတယ်။

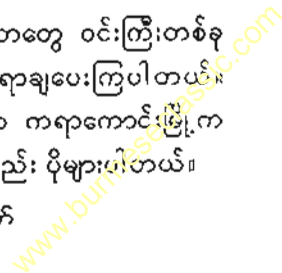
ဒီလိုနဲ့ ပိုလန်နိုင်ငံနယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံ
ထဲ ရောက်သထက် ရောက်လေလေ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ 'လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်
ပြီ'ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာလေလေ ဖြစ်လာမိပါတယ်။ ဒီလို
ခိတ်မျိုးဖြစ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှသဘောမထားစေချင်ပါ
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးမှာရှိတဲ့ အထူးသဖြင့်

ပိုလန်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဂျူးတွေအတွက် အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ထားရသလို
ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဂျူးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဟာ ယူကရိန်း
မလေးလို ရုပ်ဖျက်ပြီး ပိုလန်နိုင်ငံက ဂျာမနီနိုင်ငံထဲရောက်လာပြီး
ဂျာမန်တွေကြားထဲမှာနေဖို့ ကြိုးစားတာဟာ အခြားဘာကြောင့်မှ
မဟုတ်ဘူး။ 'အသက်ဘေးကြောင့်'ဆိုတာ နားလည်စေချင်လို့ပါပဲ။
ဘကယ့် ဘကယ့်ကျတော့ အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံးပြောကြ
မယ်ဆိုရင် လူဆိုတာ သေရမှာကိုတော့ ကြောက်ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်
လားရှင် ...။

ဒီလိုနဲ့ တော်တော်လေးညဉ့်နက်လို့ ညဆယ့်တစ်နာရီသာ
သာလောက်ကျတော့ ဗီယင်နာမြို့ကို ရောက်တော့တာပါပဲ။

ဗီယင်နာ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဩစထရီးယားပြည်ရဲ့ မြို့တော်
ဗီယင်နာမြို့ကြီးပါ။ မြို့တော်ကြီးဆိုတဲ့အတိုင်း ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ
ဘောင် ရောင်စုံမီးတွေနဲ့ ထိန်ထိန်ငြီးနေတဲ့ တကယ့်မြို့တော်ကြီးပါပဲ။
အဲဒီရောင်စုံမီးတွေထက် ပိုပြီး ထူးခြားတာကတော့ နက်မှောက်နေတဲ့
ဆောင်းကင်မှာ ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အတန်းလိုက်ကြီး
ပေါ်ထွက်လာတဲ့ မီးမောင်းကြီးတွေပါပဲ။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ
ဒီလိုမီးမောင်းကြီးတွေ ကောင်းကင်မှာ ထိုးထွက်နေတာကို ဒီအကြိမ်
ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒီမီးမောင်းတွေဟာ
ရန်သူ ဖုံးကြဲလေယာဉ်တွေရဲ့ ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့၊ ရန်သူလေယာဉ်တွေ
ကို ကောင်းကင်မှာ ရှာဖွေဖို့ဆိုတာ သိနေရပေမယ့် ဟိုနေရာ ဒီနေရာက
ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အတန်းလိုက်တိုးထွက်လာတဲ့ မီးမောင်းကြီးတွေ
တစ်ခုနဲ့ရောယှက်ပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားတာဟာ
အင်မတန် ကြည့်လို့လှနေပါတယ်။

ဒီဗီယင်နာမြို့မှာလည်း ကျွန်မတို့တတွေ ဝင်းကြီးတစ်ခု
တည်းက အဆောင်ဘားရှိ က်တွေမှာ နေရာချပေးကြပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီဝင်းကြီးနဲ့ ဒီအဆောင်တွေဟာ ကရာကောင်းမြို့က
ဝင်းကြီးထက်ပိုကျယ်ပြီး အဆောင်တွေကလည်း ပိုများပါတယ်။

အဲဒီညမှာ ကျွန်မတို့အတွက် နေရာချပေးတဲ့ အဆောင်မှာပဲ အိပ်ကြရဦး နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဆေးစစ်ခံဖို့ တန်းစီကြရ ပြန်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဆေးစစ်ရာမှာလည်း ကရာ ကောင်းတုန်းကလို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး တန်းစီးကြရတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အခုဗီယင်နာမှာ ဆေးစစ်ခံရတာဟာ ကရာ ကောင်းတုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား သလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ကရာကောင်းတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ဆေးစစ်တဲ့နေရာမှာ အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်တဲ့ သူတွေရော ဆေးစစ်တဲ့ ဆရာဝန်ဝါ ပိုလန်၊ ရုရှား၊ ယူကရိန်းစတဲ့လူမျိုးတွေချည်းပါ။ ဂျာမန် တွေ လုံးဝမပါပါဘူး။

အခု ဒီဗီယင်နာမှာတော့ ကျွန်မတို့ကို ဆေးစစ်တဲ့နေရာမှာ ကြီးကြပ်တဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေရော၊ ဆေးစစ်တဲ့ဆရာဝန်တွေရော အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ဂျာမန်တွေချည်းဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကရာကောင်းမှာတုန်းက ကျွန်မတို့ကို ဆေးစစ်တာဟာ သာမန်သွေးရိုး သားရိုးအနေနဲ့ ကျန်းမာရေးအရ ဆေးစစ်တဲ့သဘောမျိုးဖြစ်ပေမယ့် အခု ဒီမှာတွေ့ရတဲ့ပုံစံက လူလူချင်းကျန်းမာရေးအရ ဆေးစစ်တဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့လို ကျွဲတို့၊ နွားတို့၊ ဆိတ်တို့၊ သိုးတို့ လို သဘောထားပြီး ဆေးစစ်သလိုဖြစ်နေပါတယ်။

နောက်တော့မှ ကျွန်မသိရတာက ဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမြင့်မြတ်ဆုံး လူသားအမျိုးအနွယ်တွေလို ခံယူထားကြပြီး ကျန်တဲ့လူမျိုးတွေမှန်သမျှ သူတို့ထက်နိမ့်ကျတယ်လို့ သတ်မှတ်ထား ကြတာကိုး။ ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရရင် သူတို့ဂျာမန်လူမျိုးတွေကိုသာ 'လူ' ရယ်လို့ သဘောထားပြီး ကျန်တဲ့လူမျိုးတွေမှန်သမျှကို 'လူတိရိစ္ဆာန်' တွေလို သတ်မှတ်ခံယူထားတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ဗီယင်နာမှာ ကျွန်မတို့ကို စစ်ဆေးတာဟာ လူတွေချင်း၊ လူသားအချင်းချင်း ကြင်နာတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကူညီရိုင်းပင်း

တဲ့သဘောမျိုး လုံးမဝဟုတ်ဘဲ သူတို့ခိုင်းစားမယ့် တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သူတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုမယ့် တိရစ္ဆာန်တွေကို ပိုပြီးခိုင်းကောင်းအောင်၊ ပိုပြီး အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်အောင် ဆေးစစ်ကြည့်တဲ့သဘောမျိုးဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ လူ့ပြိန်းနားလည်အောင်ပြောရမယ့်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုသဆရာဝန်က ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေကို ဆေးကုသပေးတဲ့ ပုံစံ မျိုးပါပဲ။

အဲဒီအချက်က ဘယ်နေရာမှာ ပိုပြီးထင်ရှားသလဲဆိုတော့ ဆေးစစ်ခံဖို့အတွက် ကျွန်မတို့အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်း အောင် ရေချိုးတဲ့နေရာမှာ စပြီး တွေ့ရတာပါပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး ရေချိုး ကြရပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားချင်းချင်းအတွက် မဆန်း ခါဘူး။ ရက်စရာလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗီယင်နာမှာ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ရေချိုးခန်းပေါက်ဝက ဆပ်ပြာတို့၊ နုတ်နုတ်သုတ်ပဝါတို့ စောင့်ပြီးပေးဖို့ တာဝန်ချထားတဲ့သူတွေက ဂျာမန် စင်သားတွေဖြစ်နေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်မဖြင့် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား တာပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့မိန်မတွေမှာ 'အရှက်နဲ့ လူလုပ် ဆူတာပါ' ဆိုတဲ့ စကားဟာ ခေတ်မှီတိုးတက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒီခေတ် ဒီအချိန်အထိ မှန်နေပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ လျှို့ ချွတ်တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆက် မတွေ့မမြင်ရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကြ မိကြရတာ ဓမ္မ ဘာပါပဲ။

တခြားလူမပြောပါနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်မရဲ့ မိဖွား နှိုင်း ပမွေးတိုင်း ဓန္ဒာကိုယ်ကို ဘုရားစူးပါစေ ဆရာဝန်ကလွဲလို့ အယ်ယောက်ျားသားကိုမှ ဘယ်တုန်းကမှ မပြခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဆရာဝန် ဆိုတာ ကတော့ 'မမြင်ဝံ့ ဆေးသမား' ဆိုတဲ့ စကားထဲကမို့ မပြမဖြစ်လို့ သူတိုင်းလိုလို ပြကြရတာချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာဝန်တွေ

အတွက် ဒါမျိုးဟာ ရိုးနေပါပြီ။ မဆန်းတော့ပါဘူး။

အခုတော့ရှင် . . .ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်၊ ဘာလဲမဟုတ်ဘဲ နဲ့ ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေ ကိုယ်တုံးလုံး ရေချိုးကြရတဲ့ ရေချိုးခန်း ပေါက်ဝမှာ ယောက်ျားစစ်သားကြီးတွေကိုမှ အစောင့်ချထားတယ် ဆိုတော့ မရိုင်းလွန်းဘူးလား။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီအစောင့်စစ်သားကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်ပြီး မျက်နှာ တောင် ဘယ်လိုလုပ်ထားရမှန်းမသိပါဘူး။ တကယ်ဆို ဒီနေရာမျိုး မှာ အမျိုးသမီးအစောင့်တွေကို ထားရင်လည်း ဖြစ်နေတာပဲဟာ။ အခုတော့ ယောက်ျားစစ်သားကိုမှ တမင်ရွေးပြီးထားတယ်ဆိုတော့ စောစောကကျွန်မပြောခဲ့သလို သူတို့ဂျာမန်တွေကလွဲရင် ကျန်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ 'လူတိရစ္ဆာန်တွေ'လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်။

ဒီထက် ပိုပြီးဆိုးတာရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ စောစောက ပြောတဲ့ရေချိုးခန်းမှာ ရေချိုးပြီးကြလို့ ဆေးစစ်တဲ့အခန်းထဲမှာ တွေ့ရ တာပါပဲ။

ဗီယင်နာမှာ ဒီတစ်ခါ ဆေးစစ်တာဟာ ကရာကောင်းမှာ ဆေးစစ်တုန်းကထက် ပိုပြီး အချိန်လည်းကြာပါတယ်။ အသေးစိတ် လည်း ကျပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် ရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ပျောက်ဆုံးနေသော "ကမ္ဘာကလေး"

ဗီယင်နာမှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရပါဘူး။ ဆေးစစ်ခံပြီး ဒနက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မအလုပ်လုပ်ရမယ့် လင့်ခ်မြို့ကို ထွက်လာခဲ့ ရပါတယ်။

လင့်ခ်မြို့ကို ထွက်ခွာနီးမှာ ကျွန်မနဲ့အင်ညာဟာ နောက်ဆုံး ခွဲခွာခြင်းအနေနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ကြရပါတယ်။ အင်ညာဟာ ဗီယင်နာမှာ သူ့အလုပ်အကိုင် အတည်တကျဖြစ်သွားရင် ကျွန်မဆီကို စာထည့် လိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း သူ့ဆီကို စာရေးဖို့မှာ ရှာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လိပ်စာတွေကတော့ သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်သမား ရုံးတွေကတစ်ဆင့် ထည့်ရင် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရောက်နိုင်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲခွာနီးမှာ အားရပါးရ ပွေ့ဖက် ပြီး တစ်ယောက်ပါးကို တစ်ယောက်အကြာကြီး နမ်းနေလိုက်ကြပါ တယ်။ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလို နှုတ်ဆက်ကြတာဟာ မဆန်း ပါဘူး။ ထုံးစံပါပဲ။ ဘေးနားက လူတွေရှိနေလို့ ပြောချင်တဲ့ ခံကားတွေ

ကို ပါးစပ်ကဖွင့်မပြောနိုင်ကြပေမယ့် ဒီလို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ရင်း အင်ညာနဲ့ ကျွန်မဟာ အသံနုလုံးချင်း စကားပြောခဲ့ကြပါတယ်။

ကဲအခုအချိန်ကစပြီး သူနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လမ်းခွဲခဲ့ကြပါပြီ။ ရှေ့လျှောက် ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးကြဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်။

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံက ကျွန်မအတွက် လင့်ခ်မြို့ကိုသွားဖို့ မီးရထားလက်မှတ်တစ်စောင် ထုတ်ပေးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သွားရ လာရတာပိုပြီး လွတ်လပ်ပါတယ်။ အရင်အရင်ကလို အစောင့်တစ်ယောက်မှမပါပဲ ဘူတာရုံကို ကိုယ့်ဖာသာသွားပြီး ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ တွဲပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သွားရုံပါပဲ။ ခါတိုင်းလိုဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဘာမှထူးခြားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မအခြေအနေအရဆိုရင် အခုလိုအစောင့်အရှောက်မပါဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လွတ်လတ်လပ်လပ် စိတ်အေးလက်အေး ခရီးသွားရတာဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဧရာမလွတ်လပ်ခွင့်ကြီး တစ်ခုပါပဲ။

အဲသလို စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လာခဲ့ရလို့လားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်။ ဗီယင်နာက လင့်ခ်မြို့ကို လာခဲ့ရတဲ့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ရထားပေါ်က မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေကဖြင့် သိပ်လှပြီး သိပ်သာယာတာပါပဲ။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီရဲ့ နွေးထွေးတဲ့နေရာခံခြည်အောက်မှာ စိမ်းစိုလန်းဆန်းတဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေနဲ့ တောတောင်ရေမြေရဲ့ သဘာဝအလှဟာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ရှုမငြီးနိုင်ပါဘူး။ တောင်ကုန်းလေးတွေနဲ့ တောစပ်ကလေးတွေမှာ အုတ်ကြွပ်နီနီနဲ့ အိမ်ပုပုကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး 'ဪ... ဒီလို ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ဆိုတော့လည်း လောကကြီးဟာ နေချင်စဖွယ်ပါပဲလား'လို့ တွေးနေမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လင့်ခ်မြို့ကို ရောက်လာပြီး စုံစမ်းရေးဌာနကတစ်ဆင့် အလုပ်သမားရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်မ

အတွက် ကူညီဖို့လမ်းပြဖို့လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ယူဂိုစလပ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

အဲဒီစကားပြန် ယူဂိုစလပ်ဟာ ကျွန်မအမြင်မှာ တော်တော်လေး ထူးခြားနေပါတယ်။ ပထမဆုံး ထူးခြားတာကတော့ သူ့ရဲ့အပြုံးပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်က ထွက်လာလို့ အလုပ်သမား ခုဆောင်းရေးစခန်းတွေ၊ အလုပ်သမားနေရာချထားရေးစခန်းတွေမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေ၊ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျွန်မတို့လို 'ကလေးကချေ အလုပ်လက်မဲ့'တွေကို တစ်ခါမှ ဒီလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နဲ့ ပြုံးပြတာမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ကျမှ ဒီယူဂိုစလပ် စကားပြန်နဲ့ကျမှ ဖော်ရွေတဲ့အပြုံးမျိုးကို တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ ...ပြီးတော့လဲ မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် သူ့အပြုံးဟာ နှစ်သက်စရာကောင်းတယ်ပဲဆိုရမလား၊ စွဲမက်စရာကောင်းတယ်ပဲဆိုရမလား၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ဒါနဲ့တစ်ဆက်တည်း သူ့အခုလို ပြုံးတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒုက္ခသူကွတွေနဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'ငါဟာ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ အပျိုရွယ်လေး တစ်ယောက်ပါလား' ဆိုတဲ့ အသိစိတ်က အလိုလိုနေရင်း ပေါ်လာပါတယ်။

တကယ့်တကယ်တော့လဲ 'ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ်'ဆိုတာမျိုးလို ကျွန်မတို့လို အပျိုအရွယ်လေးတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူ ယောက်ျားလေးတွေထဲက ရုပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်တစ်ယောက် တလေတွေ့ရရင် 'ငါ သူ့ကိုများ သဘောကျနေသလား' ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြန်မေးမိတတ်ကြပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့လို မြို့နောင်ပေါက်အရွယ်တွေရဲ့ မသဘာဝပါပဲ။ အခုလည်း ကျွန်မကို စကားပြန်အဖြစ်နဲ့ ကူညီဖို့တာဝန်ကျတဲ့ ယူဂိုစလပ်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်မအိမ်ကိုတောင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲလာပြီး အလုပ်သမားရုံးကို

အတူညွှန်လာရင်းက ကျွန်မ အခုလာတာတစ်ယောက်တည်းလား။ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်းလာတာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အလုပ်သမားရုံးက သိပ်မဝေးပါဘူး... ဘာညာနဲ့ စကားကို ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင် ချိုချိုသာသာနဲ့ ပြောလာတာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ထဲကသာယာမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်မဝန်ခံပါတယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် အင်မတန်စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ကျွန်မကိုကူညီနေတဲ့စကားပြန် ယူဂိုစလပ်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေပြီလား။ တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေပြီလားလို့ မေးစရာ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မေးမိပါတယ်။ အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ မဖြစ်သေးဘူးလို့ အဖြေ ထွက်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုအခိုက်အတန့်မှာ ကျွန်မရင်ထဲအေးသွားအောင် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့လုပ်နေတဲ့ ဒီယူဂိုစလပ် မောင်မင်းကြီးသားဟာ တကယ်လို့ ဂျာမန်စစ်ပုလိပ် ဂက်စတာပိုအဖွဲ့က ကျွန်မအတွက် စပယ်ရှယ်တာဝန်ပေးထားတဲ့ စပိုင်ဖြစ်နေရင် မခက်ပေဘူးလား။ အမယ်လေး အဲဒီလိုသာဆိုရင် မိအိဗာတစ်ယောက် ငါးပါးကြီးမှောက်ပြီး ဂျောက်ထဲကျရချည်ရဲ့။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ အခုလို နေ့လား ညလားဆိုတဲ့အချိန်အခါမျိုးမှာ ပြုံးပြတာလေး လောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ယုံဖို့ခက်သားကလားရှင်။

အဲဒီတော့ အရေးကြီးတာက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ 'ချစ်ခြင်း အစ မျက်စိက'တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပင်လယ်ကြောမှာ မျောပါမသွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး အန္တရာယ်မျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ရှောင်ရှားနေဖို့ပဲလို့ ယတိပြတ် မှတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့အဲဒီယူဂိုစလပ်စကားပြန်ဟာ လမ်းမကြီးတစ်ခုကိုဖြတ်ပြီး ရုံးခန်းတစ်ခုကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလို သွားရင်းက ကျွန်မတို့လို လူသစ်တွေအတွက် အလုပ်မရခင် ခေတ္တခဏ တည်းဖို့ခိုဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ စခန်းကိုလည်း သူကကျွန်မကိုပြပါတယ်။ သူပြတဲ့စခန်းထဲကို

ကြည့်လိုက်တော့ ဂိတ်ဝမှာတံခါးပိတ်ထားပြီး သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတဲ့ ဝင်းကြီးထဲမှာ မိန်းမယောက်ျားကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ်တွေကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ ခပ်ညစ်ညစ် ခပ်နွမ်းနွမ်းတွေချည်းပါပဲ။ ဒီထဲမှာ တောကလယ်သမား အဝတ်အစားမျိုးနဲ့ လူတွေပါသလို မြို့ပေါ်က ကလေးကချေ လမ်းဘေးလူတန်းစားတွေလည်း ပါပါတယ်။

အဲဒီလူတွေကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ လူတော်ဆောင်များများရဲ့ အင်္ကျီရင်ပတ်တွေမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေနဲ့ တံဆိပ်ရိုက်ထားတာတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မရဲ့စကားပြန်က ပြောပြသလိုရသလောက် 'ပီ'ဆိုတဲ့ တံဆိပ်နဲ့လူတွေဟာ ပိုလန်လူမျိုးတွေတဲ့။ အဲအက်စ်တီ'ဆိုတဲ့ စာလုံးတံဆိပ်နဲ့ လူတွေက ရုရှားတွေလို့ ဆိုပါတယ်။

“ယူကရိန်းလူမျိုးတွေ အတွက်ကော”

ကျွန်မလည်း သိချင်စေရုံအမှတ်တမဲ့ လွှတ်ခနဲမေးလိုက် ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့မှ သူက ကျွန်မမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဪ မင်းက ယူကရိန်းကိုး၊ ဒီလိုဆို မင်းကံကောင်းတာ ဆွါ”တဲ့။ စောစောကထက်ပိုပြီး ပြုံးပြုံးချိုချိုနဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။

သူပြောသလိုဆိုတော့ ယူကရိန်းတွေအတွက် ဘာတံဆိပ်မှ တပ်ဖို့မလိုဘူးလို့ သိရပါတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ယူကရိန်းသူတွေလို့ ဂျာမန်တွေက သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မဟာမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။

ဒါနဲ့ စခန်းဂိတ်ဝ ရောက်လာတော့ အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်း အနက်နဲ့ အစောင့်တစ်ယောက်က ဂိတ်ဝတံခါးကို ဖွင့်ပေးပါတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ရုံးခန်းတစ်ခန်းကို ရောက်သွားပြီး ကျွန်မနဲ့အတူပါလာတဲ့ ယူဂိုစလပ်စကားပြန်က ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းဘွဲ့ကို စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခပ်ရွယ်ရွယ်ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် လက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ဟာ ဒီရုံးမှာ

အကြီးဆုံးတာဝန်ခံခဲ့တူပါတယ်။

ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်က ကျွန်မ စာရွက်စာတမ်းကို အပေါ်ယံ စာရွက်နှစ်ရွက်လောက် ဖတ်ကြည့်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အနက်က သူ့နဲ့အနီးဆုံး အမျိုးသမီးရှိရာ ကျွန်မကို မေးခေါ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်လက်ထဲက စာရွက်တွေ ပြန်ယူပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးရှိရာကို သွားပေးရပါတယ်။

အမျိုးသမီးက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့် ကျွန်မထက် အသက်နည်းနည်းပဲ ပိုကြီးပုံရပါတယ်။ အသားအရေလည်း စိုစိုပြေပြေပါပဲ။ ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသလောက် သဘောသကာယကလည်း ကောင်းပုံရပါတယ်။ ကျွန်မပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို လှမ်းယူပြီး ရုတ်တရက်မကြည့်သေးဘဲနဲ့ 'ခရီးပမ်းလာတယ်ထင်တယ်။ ရေလေးဘာလေး သောက်ပါဦးလား လက်ထဲကအိတ်ကို ဒီလို ကိုင်ထားလို့ ညောင်းနေမှာပေါ့။ အောက်ချထားပါ။ ရပါတယ်' ဆိုပြီး ကျွန်မကို ပြူးပြူးငှာငှာနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောရှာပါတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်တွေကို ဂရုတစိုက်ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။

"ဟာယူကရိန်းအမျိုးသမီးပါလား။ ကျွန်မက ရုရှားပါ။ နီနာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဟောဟိုက ကလာဗာလည်း ကျွန်မလို ရုရှားပါပဲ ..."

ကျွန်မရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖတ်နေရင်းက အဲဒီနီနာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အားရဝမ်းသာနဲ့ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်လိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း သူ့နဲ့ သူ့ဘေးနားက စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးကိုပါ လှမ်းပြီး ကျွန်မနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ သူမိတ်ဆက်ပေးလိုက်တဲ့ 'ကလာဗာ'ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း မျက်နှာကလည်း မျက်နှာကလေး ယဉ်စစနဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကလည်း ခပ်လှလှပါပဲ။ အရပ်ကတော့ နည်းနည်းပုံပုံရပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

"ဒီမှာက ယူကရိန်းအမျိုးသမီးတွေ သိပ်မလာကြဘူးရှင်။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်"

သူကအဲသလို လှမ်းပြောနေတုန်း ကျွန်မရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖတ်နေတဲ့ နီနာက ကျွန်မရဲ့ပညာအရည်အချင်းတွေကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

"အားကစားနှင့် ကာယသင်တန်း အောင်မြင်ပြီး ဘာသာစကားသုံးလေးမျိုးခန့် ပြောတတ်သည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တတ်သည်" တဲ့။ ဟုတ်ပြီဟေ့ ...ကဲကတ်တာရီးနားရှင်ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်သလဲ ပြော"

ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ နီနာကပဲ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မသိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောပြပါတယ်။

သူ ပြောပြချက်အရ လုပ်စရာ အလုပ်အကိုင်တွေကတော့ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ဒီထဲက ပထမဆုံး ဦးစားပေးတာကတော့ လက်နက်ရုံမှာ လုပ်ဖို့ပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလို သူ့ပြောပြတာတွေ နားထောင်နေရင်းက ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဖျပ်ခနဲတစ်စုစဉ်းစားမိပါတယ်။ တကယ်လို့ လက်နက်ရုံမှာ လုပ်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလက်နက်ရုံမှာက နိုင်ငံပေါင်းစုံကလာတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အမြောက်အမြားနဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဝင်အထွက်အတိုးအလျှော့ ရှိနေမှာဆိုတော့ တကယ်လို့မတော်တဆ ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ ဟရီဘင်ကိုမြို့က သိတဲ့ကျွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆယက်နဲ့ ပက်ပင်းပါတော့ သွားရင် မခက်ပေဘူးလား။ အဲဒီလိုဆိုတော့ လက်နက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။

"အင်း ...ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ဖော်အလုပ်မျိုး လုပ်ရရင် ကောင်းမလားလို့"

"ဘာအိမ်ဖော်ဟုတ်လား။ အို မဟုတ်တာရှင်။ ဒီအလုပ်မျိုးက ရှင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်မစကားကြောင့် နီနာဟာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက်ထအော်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ပုံမှန်အတိုင်း လေသံကို နှိမ့်ပြီး ကျွန်မကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်တတ်တဲ့အတွက် သူတို့နဲ့အတူ ဒီရုံးမှာပဲ စာရေးမအဖြစ်နဲ့ ဝင်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံဉာဏ်ပေး ရှာပါတယ်။

ကျွန်မအတွက်တော့ "ဤလည်း တဒုက္ခ" ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ နီနာပြောသလို ဒီရုံးမှာစာရေးမ ဝင်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် လည်း အလုပ်လုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ လူသစ်မှန်သမျှ ကျွန်မ နဲ့ မုချတွေ့တော့မှာပါပဲ။ အဲဒီလိုဆို လက်နက်ရုံမှာ လုပ်တာထက်ပိုပြီး ဆိုးမနေပေဘူးလား။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်းမဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး လက်နှိပ် စက်ကောင်းကောင်းရိုက်တတ်ပါရက်နဲ့ "ကျွန်မ လက်နှိပ်စက် ကောင်း ကောင်းမရိုက်တတ်လို့ပါ" ဆိုပြီး ဖြောင်လိမ်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါတောင် ကလာဗာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဝင်ပြောပါသေးတယ်။

"ဒါကတော့ မခဲယဉ်းပါဘူးရှင်၊ လက်နှိပ်စက်ဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးရိုက်တတ်ရင် ဖြစ်တာပါပဲ။ နောက်တော့ တဖြည်း ဖြည်းတတ်လာမှာပေါ့"

သူတို့တတွေက တကယ့်စေတနာနဲ့ ဇွတ်ရော အတင်းရော လုပ်လာကြတော့ ကျွန်မလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ ပါဘူး။

"နေပါဦးရှင် ...ကျွန်မ မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ဒီကိစ္စက ခုချက် ချင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာလား ..."

"မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကို ကူးစက်ရောဂါရှိ မရှိ စစ်ဆေးဖို့ တနင်္ဂနွေနံနက်ပတ်သုံးပတ်လောက် ကြာဦးမှာပါ။ ရပါ တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ စဉ်းစားဖို့အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ လောလောဆယ် ရှင်ကို နေရာချပေးဖို့ပဲ ရှိပါတယ်"

အဲသလိုပြောပြီး နီနာနဲ့ ကလာဗာဟာ ကျွန်မကို ဘယ် အဆောင်မှာ နေရာချသင့်တယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်း

ဆိုင်ပြီးတိုင်ပင်ကြပါတယ်။ ဟိုအဆောင်ကတော့ လူသိပ်ကြပ်နေ ဘယ်။ ဒီအဆောင်ကတော့ ညစ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်အဆောင်ကို ရွေးရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ နီနာကပဲ ပြီး ...

"ကဲ ...အချိန်ကုန်ခံပြီး ရွေးမနေနဲ့တော့၊ သူ့ကိုဒို့အဆောင် မှာပဲ ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"

နောက်မှ ကျွန်မသိရတာက နီနာတို့ ကလာဗာတို့နေတဲ့ အဆောင်က ရိုးရိုးမဟုတ်ဘဲ သီးသန့်အဆောင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီ အဆောင်မှာ သာမန်အလုပ်သမားတွေ မနေရဘဲ ရုံးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ သူနာပြုတွေပဲ နေရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မကို သူတို့အဆောင်မှာပဲ ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီးချင်း နီနာကိုယ်တိုင် အဆောင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီ သူ တိုယ်တိုင်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ သူ သွားပြော နေတာကို ကျွန်မလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအဆောင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကျွန်မနဲ့စစ်ဗိုလ်နဲ့ သူနဲ့ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ပုခုံးတွန့်လိုက် ခေါင်း ညှိတ်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကလည်း သဘောတူ လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နီနာရဲ့ ကလာဗာရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မမှာ 'စိုင့် ကော်လီ ချုံပေါ်ရောက်' ဆိုတာလို လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ နေစရာ ဆိုင်စရာလေး ရလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မနေတဲ့အဆောင်မှာက အခန်းလေးတွေ သီးသန့်ဖွဲ့ထား ပါတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာ ကုတင်နှစ်လုံးနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေသေ သပ်သပ်ပါပဲ။ ကျွန်မကို အခန်းတစ်ခန်းမှာ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးနေဖို့ စီစဉ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်မနေရမယ့် အခန်းထဲရောက်လို့ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယ ဆွကို သူ့နေရာနဲ့သူ နေသားတကျဖြစ်အောင် ချလည်းပြီးရှေ့ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးသွားပြီး ပစ်လဲတော့တာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ဟရီဘင်ကိုက ထွက်လာခဲ့လို့ ဒီနေရာ ဒီအခန်းကလေးထဲရောက်လာ တဲ့အထိ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ရင်တမမ စိတ်တထင်ထင်နဲ့ ကြုံ ခဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းမှုဒဏ်တွေဟာ ခုမှစပြုပြီး ခံလိုက် ရသလို လူကိုတစ်ခါတည်းနဲ့ချီသွားတော့တာပါပဲ။ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ရင်းက 'အင်းခမှပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျ ပြီး စိတ်အေးရတော့တယ်'လို့ တွေးမိပါတယ်။ ဒီလိုတွေးရင်းက ကိုယ့် ကိုယ်ကို အလိုလို ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်များ တောင် ကျလာမိပါ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေမယ့်ဘေးကတော့ ဝေးခဲ့ရပြီပေါ့ရှင်။

ဒီနောက်လေးငါးရက်လောက်ပဲ ကျွန်မအခန်းကလေးထဲမှာပဲ အောင်းနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလေးငါးရက်အတွင်း ကျွန်မနဲ့တစ်ခန်းတည်း အတူနေတဲ့ သူနာပြုဆရာနဲ့လည်း ခဏတဖြုတ်ပဲ တွေ့ရပြီး စကား လေးငါးခွန်းပဲ ပြောရပါတယ်။ အဲဒီသူနာပြုဆရာမက ဘယ်လ်ဂျီယံသူ လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် တစ်ခုကောင်းတာက အဲဒီသူနာပြု ဆရာမဟာ တစ်ချိန်လုံးလိုလို အပြင်မှပဲရှိနေတော့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရခဲ့ ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အခန်းကို ပြန်လာပြီး အဝတ်အစားလဲတာ မျိုးတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါမျိုးကျတော့လည်း ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ "ထမင်းစားပြီးပြီလား အိပ်ပျော်နေသလား" ဆိုတဲ့ သာမန်ဝတ်ကြေးတန်းကြေ စကားလေး တစ်ခွန်းနဲ့တစ်ခွန်းလောက်နဲ့ပဲ သူ့ဟာသူ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက် သွားတာ များပါတယ်။ သူက ကျွန်မအကြောင်းကို ဘာတစ်ခါခွန်းမှ မမေးသလို ကျွန်မကလည်း သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ စပ်စုပြီး မေးတာမြန်းတာမရှိခဲ့ပါဘူး။

အဲ ...ရုံးခန်းမှာ ကျွန်မနဲ့ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နီနာတို့ ကလာဗာတို့နဲ့တော့ စားသောက်ခန်းမှာ နေ့တိုင်းလိုလို တွေ့နေရပါ တယ်။ တွေ့တဲ့အခါတိုင်းလည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကို "ဘာအကူအညီလိုသေးလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ" လို့ ပြောပြသလဲ မေးရာ

ကြပါတယ်။ အဲသလို မေးရုံမြန်းရုံ မကပါဘူး ကျွန်မဖတ်ဖို့ဆိုပြီး စာအုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ငှားကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးနေတုန်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေပါလို့လဲ သူတို့က ပြောကြပါတယ်။

အဲသလို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ ပြုပြု ငှာငှာ ပြောကြဆိုကြ ကူညီကြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲက စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အခုလို ကျွန်မအပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က နှုတ်၏စောင်မခြင်း လက်၏စောင်မခြင်း "ဆိုတာမျိုးလို ကူညီစောင့်မ နေကြတာဟာ ကျွန်မအကြောင်းကို သူတို့စိတ်ထဲက အလိုလိုရိပ်မိ နေကြလို့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့တိုင်းတစ်ဦးသား နိုင်ငံပေါင်းစုံ က လူမျိုးခြားတွေ စိတ်ထဲမှာမသိမသာ ကိန်းအောင်းနေကြတဲ့ ဂျာမန် ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပဲလား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လဲ ကျွန်မကို သူတို့လို မိဘမောင်ဘွားတွေကို စွန့်ခွာပြီး မိန်းကလေးတန်မဲ့ တစ်ကိုယ် နေရာကာယ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ လာပြီးအလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ဘဝတူချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်နေကြတာလား။ ဘာရယ် လို့တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ရှင်။ စကန္တတစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုကြောင့် ပဲလို့ တွေးရတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်နေတော့ ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါ ရှိမရှိ စစ်ဆေးတဲ့ ကိစ္စဟာ ရှော့ရှော့ရှူရှူနဲ့ ပြီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်း လင့်ခ် မြို့ကို နောက်ထပ်အလုပ်သမားတွေ အဖွဲ့လိုက်အဖွဲ့လိုက် တစ်သုတ် ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီး ယားနဲ့ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံတင်မကပါဘူး။ အိတ်လီကတောင် ပါပါ တယ်။ ကျွန်မစုံစမ်းကြည့်လို့ သိရသလောက် ဒီလင့်ခ်မြို့မှာက ဘတ်ယဂျာမန်အင်ပါယာကြီးရဲ့ အကြီးဆုံးလက်နက်ရုံကြီးတစ်ရုံ ရှိနေ တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီစစ်လက်နက်ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံကြီးကို တစ်တလားရဲ့ ညာလက်ရုံးခေါင်း ဂျာမန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂိုအားရင်း

ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေတယ်လို့လဲ သိရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုတော့ ဒီလက်နက်စက်ရုံကြီးမှာ လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့လို့ နီနာကပြောလာပါတယ်။ တကယ်လို့ လက်နက်ရုံမှာ လုပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလက်နက်ရုံဝင်းထဲက အဆောင်တွေကို ပြောင်းနေ ရမယ်။ အဲဒီအဆောင်တွေက ညစ်လည်း ညစ်ပတ်တယ်။ ပြီးတော့ ချုပ်ချယ်မှုတွေ၊ ကန့်သတ်မှုတွေလည်းများတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တစ်ခါမြို့ထဲက စားသောက်ဆိုင်တို့၊ ပျော်ပွဲစားရုံတို့မှာ လုပ်မယ်ဆိုရင် လည်း အလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းလို့ပြောလာပြန်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့အတူနေပြီး သူတို့လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားရုံးမှာပဲ လုပ်ပါလို့ နီနာကရော၊ ကလာဗာကပါ ဇွတ် ပြောလာပြန်ပါတယ်။ သူတို့က အဲသလို ဇွတ်လုပ်လာတော့ ကျွန်မ လည်း မျက်နှာပူပူ၊ အားနာနာ ဇွတ်ပဲပြန်ငြင်းရပြန်တာပေါ့။ ကျွန်မ အနေနဲ့ တကယ်ကို ရုံးလုပ်ငန်းတွေကို ဝါသနာလည်းမပါ။ ကျွမ်း လည်း မကျွမ်းကျင်လို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မြို့ထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာပဲ အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်စတဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်း တဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်ချင်ပါတယ်။ လုပ်ပါရစေလို့ ပြောရတာပေါ့ရှင်

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဘက်က လက်လျော့ပြီး ကဲ ...ဒီလို ဆိုရင်လည်း ကျွန်မသဘောကျ ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့ အိမ်ဖော်အလုပ်ကို သူတို့ကူညီပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်လို့ ပြောလာကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် မြို့ထဲက တယ်အိမ်ဘယ် အိမ်တွေမှာ အိမ်ဖော်လိုနေတယ်၊ အိမ်စေလိုနေတယ်၊ တယ်အိမ်တွေမှာ ကုဖော်လောင်ဖက်လိုနေတယ်ဆိုတာ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ပထမဆုံးသွားတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကလေး သုံးယောက်နဲ့ မိသားစုနေပါတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့အတွက် သူတို့ကလေးသုံးယောက်ကို ထိန်းဖို့နဲ့ အခြားအိမ်မှုကိစ္စ ဗဟိုယတွေ့လုပ်ဖို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် လိုချင်တယ် လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရော နီနာတို့ကပါ အဲဒီအိမ်ထို့

သဘောမကျကြပါဘူး။ ကျွန်မသဘောမကျတာက အိမ်ရှင်မအနေနဲ့ နေ့ခင်းဘက်မှာ ကျွန်မကို သူ့ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ထားခဲ့ရမှာဆို တော့ အပြင်ကိုလုံးဝ သွားခွင့်လာခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုလို့ပါ။ နီနာနဲ့ ကလာဗာတို့ကတော့ အိမ်မှုကိစ္စလည်း လုပ်ရမယ်၊ ကလေးကလည်း သုံးယောက်ကြီးများတောင် ထိန်းပေးရမယ်ဆိုတော့ သိပ်ပင်ပန်းမယ့် အလုပ်ပဲဆိုပြီး သဘောမကျကြတာပါ။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရော ကျွန်မပါ သဘောကျ တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားတွေ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကတော့ အိမ်ရှင် လင်မယားပဲနေတဲ့အိမ်ပါ။ ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ယောက်ျားကသာ အလုပ်လုပ်ပြီး မိန်းမကတော့ အိမ်မှာပဲ ဗဟိုယအိမ် မှုကိစ္စတွေ လုပ်ပါတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ယောက်ျားကသာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အိမ်မှာ ဘာကြောင့် အိမ်ဖော် သပ်သပ်ထား ချင်ရသလဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ သူတို့ လင်မယားဟာ အထက်တန်းကျ ချောင်ချောင်လည်လည်နဲ့ ဆွေကြီးမျိုးထဲက ဖြစ်တဲ့ပြင် အထက်တန်းလွှာပီပီ အိမ်ကို လှလှပပနဲ့ သေသေသပ်သပ် ပြင်ဆင်ပြီး အထက်တန်းကျကျ နေချင်ကြတဲ့ သဘောပါပဲ။

အဲဒီလင်မယားရဲ့ အခြေအနေနဲ့ အဆင့်အတန်းကို သူတို့ နေတဲ့အိမ်ရောက်သွားတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရတာပါပဲ။ တကယ်တော့ သူတို့အိမ်ကိုက လင်နဲ့မြို့မှာ အထက်တန်းလွှာ လူမလိုင်တွေသာ နေကြတဲ့ အကောင်းဆုံးရပ်ကွက်မှာ ရှိနေပါတယ်။

အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်မရောက်သွားတော့ ပထမဆုံး ခြံဝင်းကျယ် ကျယ်နဲ့ ပုယျာဉ်ကြီးထဲကို ဝင်လာခဲ့ရပါတယ်။ ခြံဝကနေအိမ်ထိအောင် သမံတလင်း ကျောက်ပြားတွေ ခင်းထားတဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့ရပြီး အိမ်ပေါက်ဝနားရောက်တော့ ကျောက်လှေကား တစ်ခုပေါ် တက်လာခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်က ကုန်းမြင့်တမြင့်ကလေးပေါ်မှာ ဆောက်ထားပါ။

ကျွန်မအိမ်ရောက်တော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ဖရောအက်ဘာဟတ် ကိုယ်တိုင် နှိပ်စက် တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပြီး ကြိုနေပါတယ်။ အိမ်ရှင်မ မစွက်အက်ဟာဟတ်ဟာ အရပ်ခပ်ရှည်ရှည်။ ကိုယ်လုံးခပ်သွယ်သွယ် နဲ့ အသက်က လေးဆယ်ငါး လေးဆယ်ခြောက်လောက်ပဲ ရှိပါဦးမယ်။ တွေ့တွေ့ချင်း သူက ကျွန်မကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကျွန်မကို သဘောကျသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ တကယ် တော့လဲ ဒီအချိန် ဒီအခါမျိုးမှာက အိမ်ဖော်ဆိုတာ သိပ်ရှားနေတယ် မှုတ်လား။

အိမ်ကတော့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားထက်တောင်ခမ်းနားနေ ပါတယ်။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာဆို အမွှေးပွပွနဲ့ အင်မ တန်လှတဲ့ ကော်ဇောကြီး ခင်းထားလိုက်တာ တစ်ဘက်က ထမင်းစား ခန်းထိပါပဲ။ ဧည့်ခန်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာစာဖက်မှာ ခုံမြင့်တစ်ခုနဲ့ တင်ထားတဲ့ ဂျပန်ပန်းအိုးကြီးကလည်း သိပ်လှပြီး သိပ်ကျယ်သရေ ရှိပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ ဧရာမ ဘဲဥပုံစားပွဲပိုင်းရှည်ကြီး နဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် နံရံကပ်ဘီရိုကြီးတွေထဲက ငွေရောင်တောက် နေတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေနဲ့ ကနုကမာ အရိုးတပ်ထားတဲ့ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓားတွေက လည်း အပျံ့စားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒါတွေအပြင် ဧည့်ခန်းက နံရံတွေမှာဆိုရင်လည်း ရွှေဘောင်ခတ်ထားတဲ့ ဆီဆေး ပန်းချီကားချပ်ကြီးတွေဟာ အင်မတန်လှပြီး အင်မတန် ခမ်းနားပါ တယ်။ အို . . . ကျွန်မတို့ ဟရီဘင်ကိုမြို့က အလှဆုံး အခမ်းနားဆုံး ဆိုတဲ့ ရှေ့နေဆီးဂဲလ်ရဲ့ အိမ်တောင် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့စာလိုက်ရင် 'ဖွတ်ကျား' ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

နောက်ဖေးဘက်က မီးဖိုခန်းဆိုရင်လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်း ဝန်းသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ အမည်းစက်တစ်စက်ကလေးမှ မရှိအောင် ပြောင်လက်နေတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတည်ဖို့၊ ချက် ပြုတ်ကြော်လှော်ဖို့ မီးဖိုအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကိရိယာတွေဆိုတာ

ကလည်း ကျွန်မဖြင့် ဖာယ်ပစ္စည်းကဘာ၊ ဘယ်ကိရိယာက ဘယ်နေ ရာမှာ သုံးရတယ်ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး။ တစ်ခါမှလည်း ဒါမျိုး တွေ မမြင်ဘူးပေါင်။

အဲ . . . အပေါ်မှာတော့ အိပ်ခန်းကြီး နှစ်ခန်းနဲ့ ရေချိုးခန်း တစ်ခန်း ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အိမ်ရှင်မစွတာ အက်ဘာဟတ် ရဲ့ စာဖတ်ခန်းလည်း ရှိပါသေးတယ်။ နောက်မှ ကျွန်မသိရတာက မစွတာ အက်ဘာဟတ်ဆိုတာက လင့်ခ်မြို့ အပါအဝင် ဒီနယ်မြေ တစ်ခုလုံးရဲ့ မီးရထားဘက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။ နည်းတဲ့ ရာထူးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲလားရှင် . . . ။

အဲ . . . အဲဒါ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ကတစ်ဆင့် လှေကား ကလေးနဲ့ တက်သွားရတဲ့ ထပ်ခိုးကလေး တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ထပ်ခိုးကလေးမှာပဲ အခန်းကလေးတစ်ခန်း ဖွဲ့ထားပါတယ်။ ဒီအခန်း ကလေးကတော့ တခြားလူအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော် မလေးအဖြစ် အသုံးတော်ခံရမယ့် ကျွန်မရဲ့အခန်းကလေးပါပဲ။ မစွက် အက်ဟာဘတ်က လိုက်ပြလို အဲဒီထပ်ခိုးပေါ်က အခန်းကလေးလည်း နောက်သွားရော ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာလေ။ ဘယ်လို ဝမ်းသာ သွားမှန်း မသိဘူး။

ကြည့်ပါဦးရှင်။ အခန်းကလေးက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်အတွက် ချောင်ချောင်ချိချိ သဘောရှိနေလို့ရတဲ့ အခန်းက လေးပါပဲ။ မကျဉ်းလွန်း မကျယ်လွန်းနဲ့ ကျွန်မစိတ်ကြိုက်အနေတော် တလေးပါပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်အမိုးကို တမင်ဖောက်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ ဩတင်းပေါက်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့၊ လားလား . . . အောက်မှာ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အပေါ်က စီးပြီးမြင်နေရတာကိုး။ လှလိုက်တာ ရှင်။ ကျွန်မ မျက်စိအောက်က ခြံဝင်းကြီးနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သစ်ပင် ဝန်းပင်တွေနဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ပင်တွေ ရောင်စုံဖူးပွင့်ပြီး သီးနေလိုက် ကြတာ။ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ တကယ်ပါ။

ဪ... ဒါ့ထက် ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်လုပ်တဲ့လခ အဖြစ်နဲ့ တစ်လကို ဂျာမန်မတ်ငွေ နှစ်ဆယ့်ရှစ်မတ်ပေးမယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဘဝနဲ့ ငြိမ်ငြိမ် ဘယ်လောက်ပဲရရ ဘယ်လောက်ပဲပေးပေး ကျွန်မတော့ လောလောဆယ် ကျွန်မနေရမယ့်အခန်းကလေးကိုပဲ သဘောကျပြီးရင်း ကျရင်းနဲ့ ကျလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေမိပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ဒီအခန်းကလေးထဲကို ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကမ္ဘာကလေးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲရှင် . . .

အမေ့ထံမှ စာတစ်စောင်

တကယ်ပါ။ ဒီအခန်းကလေးဟာ ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်မှု စိတ်အေးချမ်း သာယာမှုကို အပြည့်အဝပေးမယ့် နိဗ္ဗာန်ဘုံကလေးကိုပဲ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။

အခန်းကလေးထဲ ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မပါလာတဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေကို နေသားတကျ ထားပြီး အိပ်ရာထဲ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်အောင် ခင်းလိုက်ရပါတယ်။ ဒီအခန်းကလေးမှာ ကျွန်မအိပ်ဖို့ ကုတင်တစ်လုံးအပြင် မျက်နှာသစ်ဖို့ လက်ဆေးဖို့ ချဘုံဘိုင်ကလေး အဆင်သင့်တပ်ထားတဲ့ ကြွေခွက်တစ်ခု၊ စာရေးတံတစ်ခုကလေး တစ်ခုနဲ့ ဧည့်သည်လာရင်ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတည်း ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီကုလားထိုင်ကလေးကို ကြည့်ပြီး အမှတ်မထင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထဲက ပြောမိပါတယ်။ 'အင်း . . . ဒီကုလားထိုင်ကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမပြုရအောင်ထားမယ်။ ဒီအခန်းကလေးကို အပြင်က ဘယ်ဧည့်သည်မှ မလာစေရဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း နေမယ်။ ဒီအခန်းကလေးဟာ ငါတစ်ယောက်တည်းအတွက်

သီးသန့်ကမ္ဘာကလေးဖြစ်ရမယ်။ ငါ့အတွက် စိတ်ချလုံခြုံတဲ့ သိုက်မြို့ကလေးတစ်ခုဖြစ်ရမယ်'

ဘာမဆို ညာမဆို တွေးမိတွေးရာ တွေးနေတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှင်မစွက် အက်ဘာဟတ်တက်လာပါတယ်။ သူက ကျွန်မအတွက် ဒီအိမ်မှာနေစဉ်လုပ်ရကိုင်ရမယ့် အလုပ်တာဝန်တွေကို သူနေရာနဲ့သူ လိုက်ပြမယ်ဆိုပြီး အောက်ထပ်ကို ပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ လုပ်စရာအလုပ်အကြောင်း မပြောခင် မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲမှာ ကျွန်မကို စားစရာတစ်ခုကျွေးပါသေးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ပြတဲ့သဘောမျိုးပါပဲ။

သူကျွေးတဲ့မုန့်ကို စားနေတုန်းမှာပဲ မစွက်အက်ဘာဟတ်က ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူတို့လင်မယားနဲ့ သူတို့အိမ်ရဲ့ အခြေအနေကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြပါတယ်။ သူပြောပြတော့မှ ကျွန်မသိရတာက သူ့ယောက်ျားကသာ အလုပ်ရှိပြီး သူက အလုပ်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် တကယ့် တကယ်တော့ လက်ရှိအခြေအနေအရ သူဟာစစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် ဖွဲ့ထားတဲ့ ကော်မတီတွေ တော်တော်များများမှာ အရေးကြီးတဲ့အမှုဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပါဝင်နေရလို့ နေ့တိုင်းလိုလို တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်နေရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လောလောဆယ်ကို သူဟာ ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ နေ့တိုင်းသွားလုပ်နေရလို့ နေ့လယ်စာအတွက် ဘာမှမစီစဉ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါ့အပြင် တခြားအရေးပေါ်တာဝန်တွေလည်း ပိုနေတဲ့အတွက် အခုရက်ပိုင်း တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်နစ်ပတ်လောက် အတွင်း ညစာကို အိမ်မှာမချက်နိုင်ဘဲ၊ အပြင်မှာစားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း သူနဲ့သူ့ယောက်ျားနဲ့ ယတူ ညစာကို ဒီအိမ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လိုက်စားရမယ့်အကြောင်း စီကာပတ်ကုံး ပြောပြပါတယ်။

အဲ ... နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်မှာတော့ အိမ်မှာကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်း အိမ်လုပ်တွေ လုပ်ဖို့ရှိပါတယ်။ အဝတ်လျှော်

တာတို့ မီးပူတိုက်တာတို့ တံမြက်စည်းလဲ့တာတို့ ဆိုတဲ့ဗာယီယ အလုပ်ဆွဲပေါ့ရှင်။ တခြား ထွေထွေထူးထူးအလုပ်ရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။

သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့အဲသလိုအိမ်မူလုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ပြောနေတုန်းမှာပဲ တစ်အောင်လောက်ကြာတော့ အိမ်ရှင်မစွတာအက်ဘာဟတ် အလုပ်ကပြန်ရောက်လာပါတယ်။

"ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကတ်တာရီးနားလေ"

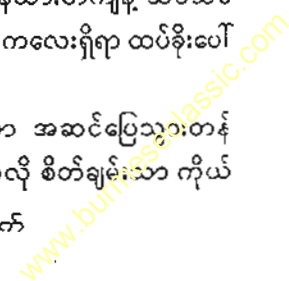
မစွက် အက်ဘာဟတ်က အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ကျွန်မအပေါ် ကျေနပ်နှစ်သက်တဲ့ လေသံမျိုးကို ပေါင်းစပ်ပြီး ကျွန်မထံ သူ့ယောက်ျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မစွတာအက်ဘာဟတ်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်ပြီး အက်ခတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အရပ်က တော်တော်လေးရှည်ပြီး မျက်နှာအမူအရာ ထလည်း စူးရှထက်မြက်တဲ့ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတိုနဲ့နဲ့နဲ့ အဝတ်အစားကို သေသေသပ်သပ် အကျအနဝတ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီနေ့က ညနေစာကို ကျွန်မပဲပြင်ဆင်ကျွေးရပါတယ်။ အားလုံး ရှောရှောရှူရှူပါပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မပြောဘဲ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။

အဲဒီနောက် မစွက်အက်ဘာဟတ်က နက်ဖြန်မနက်အိပ်ရာထဲ ဒါနာရီ ထိုင်အောင် နှိုးစက်ပေးထားဖို့နဲ့ သူ့ယောက်ျားရုံးသွားတဲ့အခါ ယူသွားဖို့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့် အဆင်သင့်လုပ်ထားရမယ့်အကြောင်း ကျွန်မကိုမှာပါတယ်။

ကျွန်မလည်း စားသောက်ပြီးတဲ့ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြော၊ ဆီဆေးချောင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို နေသားတကျနဲ့ သပ်သပ်သပ်သပ်ဖြစ်အောင် ပြန်သွားပြီး ကျွန်မအခန်းကလေးရှိရာ ထပ်ခိုးပေါ်ထက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မဘဝဟာ အဆင်ပြေသွားတန်ဆောင်းရဲ့လို့ အောက်မေ့ရတာပါပဲရှင်။ အခုလို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်

ချမ်းသာနဲ့ သက်တောင့်သက်သာ နေရာမျိုးကို တခြားမှာရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီထပ်ခိုးပေါ်က ဒီအခန်းကလေးမှာပဲ ကိုယ့် ဘဝကိုယ် ပြည့်ဖုံးကားချထားပြီး တစ်နေ့စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့အခါကျ တော့မှ ...

ဟုတ်ပါရဲ့ စစ်ကြီးကလည်း ဘယ်တော့များမှ ပြီးပါမလဲရှင်

...

x x x x x

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်မှာနေသားကျလာ တာနဲ့အမျှ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားနဲ့ တော်တော်လေး ရင်းနှီး လာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝနဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အလုပ်တာဝန်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျေပွန်အောင် လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမတော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မ အပေါ်မှာ သာမန်အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားပြီး ခပ်မှန် မှန် ခပ်တီးတန်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဒီအိမ်ကို ကျွန်မအိမ်လိုပဲ သဘောထားပြီး သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုလည်း အဖေလို အမေလို၊ ဦးလေးလို အဒေါ်လိုစိတ်ထဲက အောက် မေ့ပြီး အစစအရာရာ အဖက်ဖက်က မလစ်ဟင်းရအောင် တရိုတသေ တလေးတစားနဲ့ နေထိုင်လုပ်ကိုင်လာတာ တွေ့ရတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် က ကျွန်မကို ဆွေမျိုးရင်းချာအိမ် သူ့အိမ်သားတစ်ယောက်လို စိတ်ပြောင်းလာကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

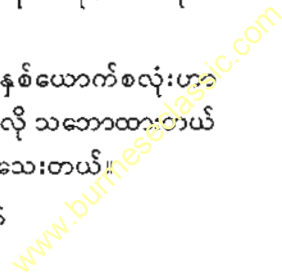
ဒီအိမ်ရောက်လို့ လေးငါးရက်လောက်နေရင်ပဲ မစ္စက်အက် ဘာဟတ်က နေ့လယ် နေ့ခင်း သူ့ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားနေတုန်း ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းက ရေဒီယိုကို ကျွန်မအတွက် ဖွင့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ရေဒီယိုကလည်း

ကျွန်မမြင်ဖူး တွေ့ဖူးတဲ့ စားပွဲတင်ရေဒီယိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မခါးလောက်မြင့်တဲ့ ကြောင်အိမ်လိုလို၊ ဘီရိုလိုလိုထဲမှာ ကျကျ နုနု ထည့်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ ဧရာမရေဒီယိုအကြီးစား ကြီးပါ။ ဒါမျိုးကို ကျွန်မဖြင့် ဒီအိမ်ရောက်မှပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။

ဒါကြောင့် နေ့လည်နေ့ခင်းဘက် တစ်ယောက်တည်းအိမ်မှာ ခြုံနေပြီး အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ တံမြက်လှဲစတဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်နေ ရင်းနဲ့ အဲဒီရေဒီယိုကြီးထဲက သာယာငြိမ်ညောင်းတဲ့တေးဂီတသံတွေ နားထောင်ရတာ အရသာတစ်လျှိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြားနေရတဲ့ အသံဟာ သူတို့ဂျာမန်တွေအတွက် လွှင့်ထုတ်နေတဲ့ ဘာလင်အသံ သွင့်ဌာနကဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း သတင်းပိုင်းမှာ ဂျာမန်တပ်တွေရဲ့ အောင်ပွဲတွေကိုလည်း နားမဆန့်အောင် ကြားနေရပါတယ်။ သူတို့ ဂျာမန်တပ်တွေ အောင်ပွဲတွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရနေတဲ့အကြောင်း ရှေ့သို့ ချီတက်ပြီးရင်း ချီတက်နေတဲ့အကြောင်းကို မကြားချင်ဘဲကြားနေရ ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကို ရေဒီယိုဖွင့်နားတောင်ဖို့ မစ္စက်အက်ဘာ ဟတ်က စီစဉ်ပေးခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုလိုသူတို့ဂျာမန်တပ်တွေ အောင်ပွဲခံနေကြတဲ့ သတင်းတွေကို တမင်ကျွန်မ ကြားစေချင်လို့ ဝါဒ မြှင့်တဲ့သဘောမျိုး လုပ်နေတာလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ကျွန်မ အတော့ ဒီလို လုံးဝမထင်ပါဘူး။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သူ့အနေနဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ယုံကြည်စိတ်ချတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ထင်ရှားစေလိုတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပဲလို့ ထစ်ထစ်ချ ယုံကြည် မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ ဒီဘာလင် အသံလွှင့် ဌာနက သတင်းတွေကို ကျွန်မနားမထောင်ချင်ရင် ခလုတ်ပိတ်လိုက် ပြီးသာပဲမူတ်လား။

ကျွန်မအပေါ်မှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆွေမျိုးရင်းချာလို အိမ်သူအိမ်သားတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ ပိုပြီးထင်ရှားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ။

ကျွန်မသူတို့အိမ်မှာ လုပ်နေကိုင်ရတာဟာ မပင်ပန်းပါဘူး။ နေရထိုင်ရတာလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ အားမရတာအမှန်ပါပဲ။ အားမရဘူးဆိုတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ စားချင်သလောက် ကျွန်မစိတ်ထဲ အားရပါးရ စားချင်သလောက် ဝဝလင်လင် မစားရတာကို ပြောတာပါ။ ဒါကလည်းတကယ်တော့ သူတို့အပြစ် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ဂျာမန်အစိုးရဟာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို စုပြုအားသွန်ပြီး ထောက်ပံ့နေရတော့ နောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဂျာမန်လူမျိုးတွေ အရပ်သူ အရပ်သားတွေဟာ ရိက္ခာကို 'ရှာရှင်' စနစ်အရ ခွဲတမ်းနဲ့ စားနေရလို့ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းပြီး၊ အရွယ်ကလည်း စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ရာရှင်စနစ်အရ တစ်ခါရရင် ကြက်ဥကလေးတစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်လေး နှစ်ချပ် သုံးချပ်နဲ့ စွပ်ပြုတ်ကလေး တစ်ပန်းကန်လောက်ဆို ဘယ်မှာ တင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလဲရှင်။

ဒါနဲ့ တိုတိုပြောပါရစေတော့ အဲဒီအိမ်ရောက်လို့ တစ်လ လောက်အထိ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခွဲတမ်းအရ မဝတဝစားလာခဲ့ရတာ ကြာတော့ ဆာလွန်းလို့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် နေ့ခင်း ဘက်ကျရင် ဆာလွန်းလို့ ကျွန်မဖြင့် လိမ်ပိန်နေတာချည်းပါပဲ။ နောက်ဆုံးမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်နေ့တော့ နေ့လယ်ဘယ် မစွက်အက်ဘာဟတ်မရှိတုန်း သူဖွက်ပြီးသိမ်းထားတဲ့ ဘီစကွတ်မုန့်တွေကို ကျွန်မယူစားမိပါတယ်။ အဲဒီဘီစကွတ်မုန့်တွေကို ကြွေချိုကြီးနဲ့ ထည့်ပြီးကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ သိမ်းထားတာဆိုတော့ ကြောင်အိမ်က နည်းနည်းမြင့်နေလို့ ကျွန်မအရပ်နဲ့ မမီတမီလှမ်းနှိုက်ပြီး စားမိပါတယ်။

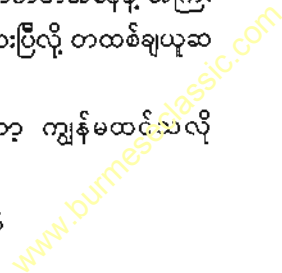
အဲဒီကြွေချိုကြီးထဲက မုန့်တွေကို ပထမတစ်ရက် နှိုက်စားမိရာက နောက်ရက်တွေ၊ နောက်ရက်တွေကျတော့လည်း ဒီလို တိတ်တိတ်ကလေး နှိုက်စားလာခဲ့တာ လေးငါးခြောက်ရက်ကြာတော့ မစွက်အက်ဘာဟတ်ကိုယ်တိုင် သိသွားတော့တာပါပဲ။ သိသွားရတာထလည်းပဲ ဒီဘီစကွတ်မုန့်တွေကို ဘာလင်မှာရှိတဲ့ သူ့သားဆီ ပို့မယ်နဲ့ ပြီး ကြွေချိုကြီးကို ယူကြည့်လို့ပါ။

“ဟဲ့ ...ဒီချိုကြီးထဲက မုန့်တွေဘယ်ရောက်ကုန်ပဲလဲ။ ငါထည့်ထားတုန်းက အပြည့်ပါ။ အခုတစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိပါတော့လား။”

အဲဒီနေ့က ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာထားတဲ့ ကြွေချိုကြီးလည်း ချကြည့်လိုက်ရော မစွက်အက်ဘာဟတ်က အလန့်တကြားနဲ့ အော်ငိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီလို အော်လိုက်ရင်းနဲ့ သူက အနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတော့ပါဘူး။ ငြင်းလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ တစ်အိမ်ထဲမှာ သူတို့လင်မယားကလွဲရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ ဖြစ်လား။

ဒါနဲ့ ကျွန်မက “ကျွန်မယူစားမိပါတယ်”လို့ ဝန်ခံပြီး နှုတ်ခွင့်နဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့နေမိပါတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း “အင်း... အင်း... တော့ သွားပြီ။ သူ့အိမ်ရောက်တာမှ တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတာပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဒီလို ဘီစကွတ်မုန့်လေးတောင် ခိုးစားသေးတာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ငါ့အပေါ်မှာ လုံးဝအယုံအကြည်ရှိတော့မှာ မှုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ့ကိုအကျင့်စာရိတ္တမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို သေချာပေါက်ပြန်တော့မှာပဲ”လို့တွေးပြီး မျက်နှာမထားတာပဲအောင် ဖြစ်နေမိပါတယ်။ မစွက်အက်ဘာဟတ်အနေနဲ့ အကြီးအကျယ်ခိုက်ဆိုးပြီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီလို့ တထစ်ချယူဆမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကျွန်မထင်သလို မထင်ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။

“ကတ်တာရီးနား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ညည်းကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်ထားတာ၊ အခုတော့ ညည်းဟာက ဘယ်လိုလဲအေ”

မစ္စကဲအက်ဘာဟတ်က စိတ်မကောင်းတဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်မကို ညင်ညင်သာသာပဲ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့အသံနဲ့ သူ့အသံနဲ့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်သွားမိပါတယ်။

“ကျွန်မ ဆာလွန်းလို့ပါ။ နေ့ခင်းဘက်မှာ မနေနိုင်အောင် ဆာလွန်းလို့ ယူစားမိတာပါ။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့လည်း ကျွန်မယူစားတုန်းက ဒါလောက်များသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီချိုင့်ထဲက မုန့်ကို မမိမကမ်းနဲ့ လှမ်းပြီး နှိုက်စားရင်းက ...”

ကျွန်မရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

မစ္စကဲအက်ဘာဟတ်ကလည်း ကျွန်မစိတ်ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြင်နာတဲ့အရိပ်အယောင်တွေ သန်းလာပြီး၊ တစ်အောင့်လောက်နေတော့မှ ...

“ညည်းဟာက တကယ့်ကလေးလေးကျနေတာပဲကိုး။ ဒီချိုင့်ကို မမိမကမ်းနဲ့ လှမ်းနှိုက်ရတယ်လို့အေ၊ ညည်းကိုယ်ညည်း ကလေးလေးလို့ ထင်မနေနဲ့ ကြားလား ကတ်တာရီးနား၊ ညည်းအသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီအေ သိရဲ့လား။”

ကျွန်မအသက် “နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ” ဆိုတော့ ကျွန်မဖြင့်ထောပြန်ပြောချင်လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ခုမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြန်ပြောချင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ပြောလိုဖြစ်ပါ့မလဲရှင်။

အဲဒီအချိန်မှာ မစ္စကဲအက်ဘာဟတ်နဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်နေမိကြပါတယ်။ ဒီကြည့်နေရင်း သူ့နဲ့ကျွန်မဟာ မျက်လုံးချင်း စကားပြောမိကြပါတယ်။ သူ့နှလုံးသားထဲက အကြင်နာတရားကို ကျွန်မမြင်နေရသလို ကျွန်မ

စိတ်ထဲက နောင်တ တရားကိုလည်း သူ့နားလည်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကဒီကိစ္စကို သူ့ယောက်ျားသိအောင် ပြောပြရလိမ့်မယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်မမှာအံ့အားသင့်စရာ တွေ့လာရပြန်ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မနက်စာစားတဲ့ စားပွဲမှာကျွန်မပန်းကန်ထဲ ခါတိုင်းလို ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ထည့်နေကျ။ ဒီနေ့မနက်ကျတော့ ပေါင်မုန့်လေးချပ် ထည့်ထားတာ တွေ့ရလို့ပါပဲ။ မစ္စကဲအက်ဘာဟတ်က ပြောပါသေးတယ်။ ဒီအပိုပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ဟာ သူ့အမေ ‘ရှာရှင်’ ရတဲ့အထဲက သူ့အမေမစားနိုင်လို့ ကျွန်မကို ထည့်ပေးတာတဲ့။ သူက အဲဒီလိုပြောနေတုန်း သူ့ယောက်ျားက ဘာတစ်ခုခုမှမဝင်မပြောဘဲ ကျွန်မမျက်နှာကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ပါးစပ်ကပြောရခက်တာနဲ့ မစ္စတာအက်ဘာဟတ်ကို တောင်းပန်တဲ့မျက်နှာ၊ နောင်တရတဲ့အမူအရာနဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်လေးဟာ ဘာမှမကြီးကျယ်ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ သူတို့လင်မယားကြားမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခင်မင်ကြင်နာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပြလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ သူတို့အိမ်မှာတစ်စတစ်စ နေသားကျပြီး၊ တကယ့်အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာပါတယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတာဝန်တွေကို ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့သလို သူတို့လင်မယားကိုလည်း တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား နေထိုင်ဆက်ဆံလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဘက်က အဲသလိုပြုမူနေထိုင်လာတာနဲ့အမျှ သူတို့လင်မယားကလည်း ကျွန်မအပေါ်မှာ တစ်နေ့တခြား သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်များ ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ မစ္စတာအက်ဘာဟတ်က ကျွန်မနေတဲ့ ထပ်မိုးပေါ်က အနန်းကလေးမှာ ရေဒီယိုကလေးတစ်လုံးတောင် ထားပေးပါတယ်။ မစ္စကဲအက်ဘာ

ဟတ်ကလည်း ကျွန်မအတွက် အကျိုးအကောင်းစားတွေနဲ့ ဂါဝန်လှလှ လေးတွေ ချုပ်ပေးပါတယ်။ ဒါလောက်တင်မကပါဘူး။ မစ္စတာ အက်ဘာဟတ်က ကျွန်မကို အလုပ်အားတဲ့ရက်တွေ နားတဲ့ရက်တွေမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ အပြင်ထွက်လည်ဖို့တောင် တိုက်တွန်းလာပါတယ်။ ကျွန်မ အသက်က အငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမယ့် အရွယ်ပဲ။ အားတဲ့အခါ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက အလုပ်သမားတွေရှိတဲ့စခန်းကို အလည်သွားပါလား။ တစ်ခါတစ်လေ ရုပ်ရှင်တိုပွဲတို့ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်သွားကြည့်ပါလားလို့၊ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကို တိုက်တွန်းလာကြပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မလည်း အပြင်ထွက်လည်ဖို့ ဝါသနာမပါတဲ့အကြောင်း၊ အပြင်မှာလည်း အသိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲနဲ့ အိမ်ထဲမှာချည်း ကုပ်နေရင်ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာမှာစိုးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို အပြင်ထွက်လည်ဖြစ်အောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က ကျွန်မလုပ် အိမ်ဖော်လုပ်တဲ့ မာရင်ကာဆိုတဲ့ ရှားမလေးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး အဖော်စပ်ပေးပါတယ်။

မာရင်ကာဟာ ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမားနဲ့ သဘောလည်း ကောင်းပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်နဲ့ ရိုးလွန်အလွန်းတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်မိပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ဘဝတူအိမ်ဖော်ချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ အိမ်ချင်းကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေပြန်ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့အိမ်ကို ကျွန်မသွားလည်လိုက် ကျွန်မအိမ်ကို သူလာလည်လိုက်နှင့် လေးငါး ဆယ်ရက်အတွင်း တော်တော်ကလေး ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဆောင်းရာသီရောက်လာပြီး နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျလာပါတယ်။ ဆောင်းဝင်လာလို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး အေးလာတာနဲ့အမျှ အက်ဘာဟတ်တို့ လင်မယားလည်း လူကြီးပီပီ

အအေးဒဏ်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ဘီရိုထဲက အနွေးထည်တွေကို ထုတ်ပြီး ဝတ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီလို ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲနဲ့ လိုက်အောင် အနွေးထည်တို့ ခေါင်းစွပ်တို့ ခြေအိတ်တို့ ဖိနပ်ဆိုတာတွေ ဂရုတစိုက် ဝတ်ဖို့လိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြရင်းနဲ့ တစ်နေ့တော့ သူတို့လင်မယားဟာ ကျွန်မအတွက် ဆောင်းတွင်းစီး ဖိနပ်မရှိသေးဘူးဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ မစ္စတာအက်ဘာဟတ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မအတွက် ဖိနပ်တစ်ရုံဝယ်လာပါတယ်။ ဖိနပ်က နှင်းတောထဲက စီးတဲ့ဖိနပ် အရှည်မျိုးစစ်တပ်ထားပြီး သားရေအကောင်းစားနဲ့ ချုပ်ထားပါတယ်။ စစ်ကြီးအတွင်းမို့ အစစအရာရာ ရှားပါးနေတဲ့အတွက် ဒီဖိနပ်ဟာ အနည်းဆုံးဂျာမန်ငွေနဲ့ မတ်သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်လောက်တော့ ပေးရမှာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်လဲလုံးမှ လခနှစ်ဆယ်ရှစ်မတ်ပဲရတဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့ ဖိနပ်မျိုးကို ဘယ်မှာ ဝယ်စီးနိုင်ပါ့မလဲရှင်။ တကယ်ပါပဲ။ အဲဒီဖိနပ်ဝယ်လာတဲ့နေ့ကဆို ကျွန်မဖြင့် မစ္စတာအက်ဘာဟတ်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမုန်း မသိဘူး။ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ဖိနပ်ကို စီးရမှာမို့ ဝမ်းသာလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။

ဒီကြားထဲ ဖိနပ်အစစ်ကြပ်ချုပ်ကို အစမ်း စီးခိုင်းပြီးမှ မစ္စက် အက်ဘာဟတ်က ကျွန်မခြေထောက်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး "လှတယ်ဟေ့ ...သမီးခြေထောက်နဲ့ ဒီဖိနပ်နဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ" လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။

"သမီး" တဲ့။ မစ္စက်အက်ဘာဟတ် ပါးစပ်က ရုတ်တရက် လွတ်ခနဲ 'သမီး' လို့ခေါ်တာကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အကြီးအကျယ်လှုပ်ရှားသွားပြီး တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မကို သမီးလို့ခေါ်တဲ့အသံကို မကြားရတာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အမေနဲ့ခွဲလာခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါး ကြာခဲ့တဲ့ အတောအတွင်း သမီးလို့ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ်ကြားရတာပါပဲ။ ကျွန်မ အတွက်အင်မတန် အဖိုးတန်

တဲ့ ဖိနပ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးလို့ မစွတာ အက်ဘာဟတ်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတုန်း မစွအက်ဘာဟတ်က အခုလို 'သမီး' လို့ လွှတ်ခနဲခေါ်တာ ကြားလိုက် ရပြန်တော့ ကျွန်မဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်များတောင် လည်လာ မိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မဖြင့် ဒီနေရာတင် ချုံးပွဲချပြီး အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ ဖိနပ်အကြောင်း ပြောကြရင်း ရွာမှာတုန်းက အခုလို ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း ရေခဲပြင်ပေါ် စက်တံစီးကြတဲ့ အကြောင်း အမှတ်မထင် ပြောပြမိပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်မစက်တံစီးတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ မစွတာအက်ဘာဟတ်က ဒီလင့်ခ်မြို့မှာလည်း စက်တံ စီးချင်ရင် စီးလို့ရတာပဲ။ စက်တံစီးလို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ရေခဲပြင် လည် ရှိနေတာပဲ။ တကယ်လို့ စီးချင်ရင် စက်တံစီးတဲ့ဖိနပ်ကို ရအောင် သူရှာပေးမယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ အိမ်နီးနားချင်း သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်စီက စက်တံစီးတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရယူလာပြီး ကျွန်မကို ပေးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း သူတို့လင်မယားရဲ့ တိုက်တွန်းအားပေး မှုကြောင့် လင့်ခ်မြို့က အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ရေခဲပြင်မှာ တပျော်တပါး ကြီး စက်တံစီးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ စက်တံစီးသွားတဲ့အခါမှာ အိမ်ရှေ့က ရှုရှားမလေးမာရင်ကာလည်း ကျွန်မနဲ့အတူ အဖော်လိုက်လာတတ် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် 'အဖော်' ဆိုတဲ့အတိုင်း အဖော်သက်သက်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာရင်ကာက စက်တံလုံးဝမစီးတတ်လို့ပါ။ ကျွန်မက သင်ပေးမယ်ဆိုတာတောင် မစီးရဲလို့ မသင်ချင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မစီးတာကိုပဲ ဆားကထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ မာရင်ကာကတော့ အဲဒီလို ခပ်ရိုးရိုးခပ်အအထဲကပါပဲ။

ဒါနဲ့ ပြောပါဦးမယ်။ အဲသလို စက်တံစီးသွားရင်း ကြုံခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ။

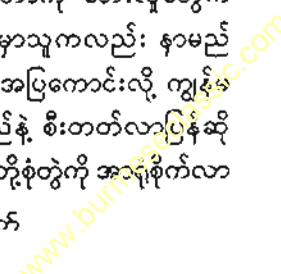
တစ်နေ့တော့ မာရင်ကာ အလုပ်များနေလို့ မလိုက်နိုင်တာနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စက်တံစီးဖို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟိုရောက် တော့ မာရင်ကာပါမလာလို့ အေးအေးဆေးဆေးနေဦးမယ်ဆိုပြီး တနင်္ဂနွေနေ့မို့ လူတွေကလည်း များနေတာနဲ့ ရုတ်တရက်ရောက် ဆောက်ချင်း စက်တံမစီးသေးဘဲ ခဏတဖြုတ်စောင့်နေမိပါ့တယ်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး လူစီးကာား ခနဲပါတယ်။ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ကလေးလူကြီး၊ ယောက်ျား မိန်းမအပြည့် ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် အင်မတန်လှတဲ့ ရောင်စုံဂါဝန်လေးတွေနဲ့ မိန်းမပျို လေးတွေဟာ သူ့အတွဲနဲ့သူ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာတွဲပြီး စက်တံစီးရင်း စုံတွဲ ကနေကြတာဟာ သိပ်ပြီးကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီလိုနေတုန်း ပြုံးခနဲ လူတစ်ယောက်ကျွန်မအနားရောက် လာပြီး သူ့နဲ့အတူစက်တံစီးဖို့ ကျွန်မကိုဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလူကို ကျွန်မတစ်ခါမှ စကားမပြောဘူးပေမယ့် စက်တံစီးရာမှာ နေ့တိုင်းလိုလို ဆွဲနေရလို့ ကောင်းကောင်းသိနေပါတယ်။ ဒါထက်ပိုပြီး အဲဒီလူဟာ ဒီရေခဲပြင်မှာ စက်တံစီးအကောင်းဆုံးလို့ အားလုံးက သတ်မှတ်ထား ကြတဲ့အတွက် သူ့ကိုပိုပြီး မှတ်မိနေပါတယ်။

"ကျွန်မက စက်တံကောင်းကောင်း မစီးတတ်သေးဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် ..."

"အို ကိစ္စမရှိပါဘူး နည်းနည်းပါးပါး တတ်ရင်လည်း ရပါ တယ်။ ကျွန်တော်သင်ပေးမှာပေါ့။"

သူက အဲသလို ပြောလာတာနဲ့ ကျွန်မလည်းခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့နဲ့အတူ စက်တံတွဲစီးခဲ့ပါတယ်။ စီးလိုက်ကြတာ တစ်ညနေလုံး လို့လိုပါပဲ။ သူ့နဲ့အဲဒီလို စုံတွဲစက်တံစီးကြတာကို ဘေးလူတွေက ထေမတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာသူကလည်း နာမည် ဆျော်စက်တံစီးသမားဖြစ်နေပြန်၊ သူ့အသင်အပြကောင်းလို့ ကျွန်မ လည်း တော်တော်လေး ကျင်ကျင်လည်လည်နဲ့ စီးတတ်လာပြန်ဆို ဆော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘေးလူတွေက ကျွန်မတို့စုံတွဲကို အာရုံစိုက်လာ

ကြပြီး တခါခါသြဘာ လက်ခုပ်တွေတောင် ပေးလာကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်ကုန်လို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်ထဲလည်း ဝင်လိုက်ရော မစွတာအက်ဘာဟတ်က ဆီးပြီး မေးတော့တာပါပဲ။

“ကတ်တာရီးနား၊ ဒီနေ့မင်း ရေခဲပြင်မှာ ဘယ်သူနဲ့တွဲပြီး စကိတ်စီးခဲ့သလဲ”

“ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စီးခဲ့တာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး မင်းမညာနဲ့၊ မင်းဒီနေ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး စကိတ်စီးခဲ့တယ်မှတ်လား။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူလဲ ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား။ သူက ဒီလင့်ခ်မြို့မှာ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံး စကိတ်စီးသမား သိရဲ့လား။”

“ကျွန်မ ကျွန်မမသိပါဘူး သူကခေါ်တာနဲ့ တွဲစီးမိတာပါ”

ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတော့တဲ့ အတွက် တောင်းပန်သံနဲ့ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

မစွတာ အက်ဘာဟတ်က ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်ပြောပါတယ်။

“အေးအေး ပြီးတာ ပြီးပေစေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး

မဖြစ်ရအောင် သတိထားနေ ကြားလား။ တို့အနေနဲ့ တို့ရဲ့ ကတ်တာ ရီးနားကို ဘေးလူတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောတာမျိုး မကြားချင်ဘူးကွယ်”

သူ့အသံက တိုးတိုးသာသာနဲ့ ငြင်သာသလောက် သူ့မျက်နှာ အမူအရာဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ သွေးရင်းသားရင်းလို စေတနာ အပြည့် အဝရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မစိတ်ထဲက အလိုလိုနားလည် သဘော ပေါက်နေမိပါတယ်။

အဲဒီညကဆိုရင် ကျွန်မတော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ပါဘူး။

ညနေခင်းက မစွတာအက်ဘာဟတ်ရဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင် မိရင်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မအပေါ်တကယ့် သဘာရင်း သမီးရင်းလို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြရာ ပါကလားဆိုတာ

တွေ့နေမိပါတယ်။

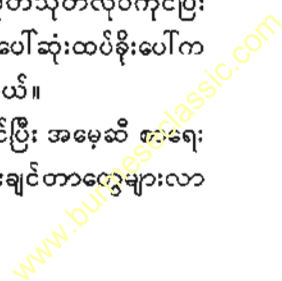
အဲသလို တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ကျွန်မအမေကို သိပ် သတိရပြီး၊ အမေဆီကို စာရေးချင်တဲ့စိတ်တွေက တဖွားဖွား ပေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ကထွက်ခါနီး အမေက ကျွန်မကိုမှာလိုက်တာ ခြံပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အခြေအနေကောင်းမှ၊ အဖက်ဖက်က စိတ်ချရမှ သူ့ဆီကို စာရေးပါတဲ့။ အခြေအနေမကောင်း သဲ စိတ်မချရ သေးဘဲ စာရေးဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးပါနဲ့လို့ မှာလိုက်ပါ တယ်။

အဲဒီတော့ အခုဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအခြေအနေဟာ ဆော်တော်လေး ကောင်းပြီး တော်တော်လေး စိတ်ချရပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါ တယ်။ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ သက် ဆာင့်သက်သာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကိုလည်း ရနေပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဆယ်သူကမှ ဂျူးမလေးလို့ မထင်ကြတော့ဘဲ ကျွန်မရဲ့အိမ်ရှင် ဇင်မယားကဆိုရင် ကျွန်မကိုဂျူးမလေးမှန်း လုံးဝမရှိပဲမိရဲတင်မကပါ ဘူး။ တကယ့်ယုကရိန်းမလေးလို့ပဲ ယုံကြည်ပြီး သူတို့ရဲ့ဆွေမျိုးရင်း ခြာ သွေးရင်းသားရင်းလိုတောင် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား ချင်။

ဒါကြောင့် အမေမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ဒီအခြေအနေနဲ့ ဒီအချိန် အခါမျိုးမှာ အမေဆီစာရေးဖို့ကောင်းပြီလို့ပဲ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ နေ့ခင်းဘက် မစွတာအက်ဘာ ဟတ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးအိမ်မှာမရှိတုန်း ခါတိုင်းနေ့စဉ် သူပဲနေကျ အိမ်အလုပ်တွေကို ခပ်မြန်မြန်ခပ်သုတ်သုတ်လုပ်ကိုင်ပြီး ဆောင်တိုင်တစ်ချောင်းနဲ့ စာရေးစက္ကူကိုိုင်ပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ခိုးပေါ်က ကျွန်မအခန်းကလေးရှိရာကို တက်လာခဲ့ပါတယ်။

ထပ်ခိုးခန်းကလေးထဲက စားပွဲမှာထိုင်ပြီး အမေဆီ စာရေး ဆိုက်တာ ရေးရင်းရေးရင်းနဲ့ ရေးစရာတွေ၊ ရေးချင်တာတွေများလာ

ပြီး စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ခပ်မြန်မြန်ခပ်သွက်သွက် ရေးနေမိပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ ကျွန်မကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ရေးရင်းနဲ့ အသစ်အသစ်ပြန်ဖြစ်လာပြီး စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ငိုများတောင်ငိုမိပါသေးတယ်။

ဒီစာနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခုပြောဖို့ရှိပါသေးတယ်။ ဒီစာဟာ အမေ့ဆီရေးတယ်ဆိုပေမယ့် စာထဲမှာ 'အမေ'လို့မရေးပါဘူး။ ရေးလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာအမေ အမေနဲ့ကွဲနေလို့ အမေ အဖေ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိရလို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်ရအောင် အလုပ်ရှာဖို့ထွက်လာခဲ့တဲ့ ယူကရိန်းမလေးကတ်တာရီးနားမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ စာထဲမှာ 'အမေ'လို့ ထည့်ရေးလိုက်ရင် ကျွန်မအလိမ်တွေ ပေါ်ကုန်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလားရှင်။

ဒါကြောင့် စာထဲမှာ "ဒေါ်ဒေါ်"လို့တပ်ပြီး၊ ရေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေကတော့ အမေ့ကို ရေးစရာရှိတာတွေ အကုန်ရေးချလိုက်တာပါပဲ။ "ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေကောင်းကြရဲ့လား။ အစစ အဆင်ပြေရဲ့ငား။ အရင်အိမ်မှာရှိနေကြတုန်းပဲလား။ ကျွန်မလည်း အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်လည်း အဆင်ပြေပါတယ်"ဆိုပြီး ဘာဘာညာညာရေးရင်း ကျွန်မရွာက ထွက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် လင်မိဖွဲ့ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ စီကာပတ်ကုံး ရေးလိုက်တာပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီစာကို လင်မိဖွဲ့မှာ ရောက်နေကြတဲ့ ပိုလန်အလုပ်သမားတွေက တစ်ဆင့်ပို့လိုက်ပါတယ်။ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့စာကို ဒီလိုပေးနေကျပိုနေကျမို့ ကျွန်မစာအတွက်လည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်းမရှိပါဘူး။ အလွယ်တကူနဲ့ပဲ ရှော့ရှော့ရှူပို့လိုက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ကြာသွားပြီး တစ်နေ့တော့ စာတိုက်ကရောက်လာတဲ့ စာတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ မစွက်အက်ဘာဟတ်က ရုတ်တရက် အလန့်တကြားထအော်လိုက်ပါ

တယ်။

"ကတ်တာရီးနားရေး ...ဒီမှာ ညည်းအတွက်စာတစ်စောင်ပါလာတယ်ဟေ့"

သူအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် မီးဖိုထဲပန်းကန်ဆေးနေရာက ကျွန်မပြာယိပြာယာ ပြေးထွက်လာပြီး သူလှမ်းပေးတဲ့စာကို ဇော်ကနဲ့ ဆွဲယူလိုက်မိပါတယ်။ ရုတ်တရက်အထဲက စာကိုဖောက်မဖတ်နိုင်သေးဘဲ စာအိတ်ပေါ်က ကျွန်မလိပ်စာရေးထားတဲ့လက်ရေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်းကျွန်မလက်တွေ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေတာကို မြင်ရတော့ မစွက်အက်ဘာဟတ်က ကိုယ်ချင်းစာတဲ့လေးသံမျိုးနဲ့ ကျွန်မကိုလှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။

"ကဲပါလေ ...ပန်းကန်တွေ နောက်မှဆေးလဲဖြစ်ပါတယ်။ အပေါ်ထပ်တွက်ပြီး အဲဒီစာကိုအေးအေးဆေးဆေးဖတ်ချည်ပါဦး"

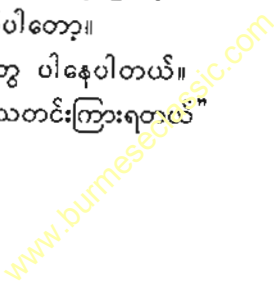
ကျွန်မဖြင့်ဝမ်းသာလိုက်တာလေ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးနတ်ကျသလို တုန်နေတာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမေ့ဆီကမှ အမေ့ဆီကပါ။ အမေ့ကိုယ်တိုင် အမေ့လက်ရေးနဲ့ရေးလိုက်တဲ့စာပါ။ သူတို့တစ်တွေ မသေသေးဘဲအသက်ရှင်နေကြသေးတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။

"ငါ့တူမကြီး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတာသိရလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဖြင့် ဝမ်းသာလို့မခဲပါဘူး"

ကျွန်မစာထဲမှာ "ဒေါ်ဒေါ်"ဆိုပြီး ရေးလိုက်သလိုအမေကလည်း ကျွန်မကို "ငါ့တူမကြီး"လို့ရေးလိုက်တာပါ။ ခြေထောက် ...ကျွန်မအဖြစ်ကတော့ သူများနဲ့ကိုမတူပါဘူး။ ဆန်းကို ဆန်းလွန်းပါတယ်။ အမေနဲ့သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတောင် အဒေါ်နဲ့ တူမဖြစ်ရသေးတယ်။ ကဲပါလေ ဒါတွေက အသာထားလိုက်ပါတော့။

အမေ့စာထဲမှာ ထူးခြားတဲ့သတင်းတွေ ပါနေပါတယ်။ "မျိုးကလေးအကြောင်းကိုလဲ အဒေါ်တို့သတင်းကြားရတယ်"

တဲ့။

'ချိုးကလေး'ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါတော့ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါတယ်။ 'ချိုးကလေး'ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအစ်မကို ဆိုလိုတာပါ။ ဟရီဘင်ကို မြို့မှာကျွန်မတို့မျက်စိအောက်မှာဘဲ ဂျာမန်တွေဖမ်းသွားတဲ့ ကျွန်မ အစ်မ 'တူဘာ'ကိုပြောတာလေ။

"ငှက်တစ်ကောင်ပျံလာပြီး အဒေါ်တို့ချိုးကလေးကို သူ့နဲ့ အတူ တောအုပ်ထဲက သူ့အသိုက်ရှိရာကိုခေါ်သွားလေရဲ့။ အခုတော့ သူတို့တစ်တွေ အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာပဲ ယှော်ယှော်ရွှင်ရွှင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေကြပါတယ်"

'တောအုပ်ထဲကအသိုက်'ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဒီစကားတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ဪ...သိပြီ။ ကျွန်မရိပ်မိပြီ။ ကျွန်မအစ်မ တူဘာကိုဂျာမန်တွေဖမ်းထားတဲ့ ဘဲလ် ဇော်မြို့ကလွတ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကူညီ လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဒါပဲနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ...ဒါပေမယ့် ဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ လုံးဝဖြစ် နိုင်စရာမရှိပါဘူး။

ဒါနဲ့အမေဆီကစာကို ဆက်ဖတ်လိုက်တော့ တစ်နေရာမှာ အဓိပ္ပါယ်တစ်ချိုးနဲ့ မသိမသာတစ်ဖက်လှည့်ရေးလိုက်တဲ့ စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ်တွေ ရပြန်ပါတယ်။

"တစ်လောက လူစိမ်းတစ်ယောက်အိမ်ကိုရောက်လာပြီး ငါ တူမကြီးရဲ့ အစ်မဆီက သူ့ကိုယ်တိုင်သူ့လက်ရေးနဲ့ရေးထားတဲ့ စာ တစ်စောင် လာပေးသွားတယ်။ အဲဒီစာလာပေးတဲ့လူဟာ ဘယ်ကလာ မှန်းလဲမသိ။ ဘယ်ကိုပြန်သွားမှန်းလဲ မသိပါဘူးတူမရယ်"တဲ့။

ဒီစာပိုဒ်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမေဟာကျွန်မတို့ရဲ့ 'ချိုး ကလေး'အကြောင်းဘယ်လိုကဘယ်လို သတင်းရတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေ ပါပြီ။ ကျွန်မအစ်မ "တူဘာ" ဆီက စာရတယ်ဆိုတာသေချာနေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့လက်ရေးနဲ့ရေးလိုက်တဲ့စာဆိုတော့ သူမသေသေးဘူး

ပေါ့။ ဟုတ်ပါပြီ။ တူဘာမသေသေးဘူး။ တူဘာရှိသေးတယ်။ တူဘာအသက်ရှင်နေသေးတယ်။ အို ...ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ပျော်လိုက် တာ။

ဒီလိုဆို ကျွန်မအစ်မနဲ့ကျွန်မ တွေ့နိုင်သေးတာပေါ့။ ဟုတ် တယ်။ သူမသေသေးရင် တစ်နေ့နေ့မှာပြန်တွေ့ရမှာ သေချာတယ်။ ဆွေ့ရအောင်လဲ ကြိုးစားမယ်။ သူမသေသေးသလို ကျွန်မလဲ မသေ အောင်နေမယ်။ အသက်ရှင်နေအောင် ကြိုးစားမယ်။ ဒီလိုနဲ့ စစ်ကြီး ပြီးတဲ့နေ့ကျရင် ကျွန်မအစ်မနဲ့ကျွန်မ ပြန်တွေ့ရအုံးမယ်။ အို ...ဒီလို ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲရှင်။

www.burmeseclassic.com

ဘဝသစ်မှာ ပျော်စရာ

အမေ့ဆီကစာရပြီးတူဘာ မသေသေးဘူးဆိုတာသိရလို့ ဝမ်းအသာကြီးသာနေတုန်း နောက်ထပ်ဝမ်းသာစရာတစ်ခု တွေ့လာ ရပြန်ပါတယ်။ ဟေ့ ရုပ်ကတော့ အမေ့စာရပြီးလေးငါးရက်လောက် အကြာမှာ မစွက်အက်ဘာဟတ် အပြင်သွားနေတုန်း တစ်နေ့ခင်းမှာ တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။

အိမ်ရှေ့ခေည့်ခန်းက တယ်လီဖုန်းသံ 'ကလင် ...ကလင်' နဲ့ ကြားလို့ ထမင်းစားခန်းထဲက ကျွန်မပြေးထွက်လာပြီး နားထောင်လိုက် တော့ 'ဟလို ကတ်တာရီးနား ရှိပါသလား' တဲ့။ ကျွန်မဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားတာပဲ။ လက်စသပ်တော့ ကျွန်မဆီလာတဲ့တယ်လီဖုန်း ဖြစ်နေတာကိုးရှင့်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူဆီကမှ ဖုန်းမလာဘူး ဘဲနဲ့ လာမယ့်လာတော့ နီနာဆီကလာတဲ့ဖုန်းဖြစ်နေပါတယ်။ နီနာ လေ ... ဟိုအလုပ်သမားရုံးက လင်ခဲမြို့ကိုရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မနဲ့ ပထမဆုံးစတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ရုရှားမလေး နီနာတို့ကလာတာဆိုဆီကလေး။

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

ရုတ်တရက်မမျှော်လင့်ဘဲ တယ်လီဖုန်းထဲက နီနာအသံကို ကြားလိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာလို့မဆုံးအောင်ဖြစ်နေတုန်း မှာပဲ သူပြောတဲ့စကားကြောင့် ပိုပြီးဝမ်းသာရပြန်ပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်မအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်တဲ့။

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်မသိလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာဟာ အင်ညာဆီက လာတဲ့စာပဲဖြစ်ရမယ်လို့ နီနာတို့ အလုပ်သမားရုံးက တဆင့်လာတဲ့ စာဆိုတော့ အင်ညာမဖြစ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရအုံးမှာလဲရှင် ...။

ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အဲဒီစာကို ကျွန်မဆီအမြန်ဆုံး ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့နီနာကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်းလဲ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ တကယ်လဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

နီနာက ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီစာကိုအမြန်ဆုံးပို့ပေး ပါမယ်လို့ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မကိုသူတို့ဆီ ဘာကြောင့်လာမလည်တာလဲ၊ သူတို့ကိုမေ့သွားပြီလားဆိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့လေသံနဲ့ ရန်တွေ့နေပါသေး တယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မကလဲ ကျွန်မပါပဲ။ တကယ်ဆို သူတို့ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်မအပေါ်မှာ အများကြီးရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူနဲ့ကလာတာတို့နစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ် စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့ကြလို့ ကျွန်မဒီအခြေအနေရောက်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်မေ့ပစ်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ နီနာကို မကြာခင်သူတို့ဆီ အလည်လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးလာခဲ့ ပါမယ်လို့ အူလှိုက်သဲလှိုက် တကယ်စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ရ ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နီနာဆိုကလာတာတို့ အင်ညာတို့ဟာ ကျွန်မ အတွက် အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့ကလွဲလို့ တစ်ခြားဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ။

နီနာနဲ့ တယ်လီဖုန်းပြောပြီး တော်တော်လေးကြာတော့ မစွက် အက်ဘာဟတ် အပြင်ကပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ရောက်ခရောက်ချင်း ကျွန်မကိုမေးတော့တာပါပဲ။

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

“ကက်တာရီးနား ...ညည်းဆီကို စောစောကတယ်လီဖုန်း လာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့လာပါတယ်။ အလုပ်သမားရုံးကပါ ဒါထက်။ နေပါဦး။ ကျွန်မဆီ အပြင်ကဖုန်းလာတာ ဘယ်လိုလုပ်သိ ...”

“ဒီလိုပေါ့အေ”

မစ္စက်အက်တာဟက်က ကျွန်မစကားကို အရေးမကြီးသလို လုပ်ပြီး စကားဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲကတော့ ဒါဟာတစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကျွန်မကိုပညာပြလိုက်တာပဲ။ သူတို့မရှိတုန်း အိမ်မှာကျွန်မဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိတဲ့အကြောင်း ကျွန်မရိပ်မိသွားအောင် လုပ်လိုက်တာဘဲလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ နီနာတို့ အလုပ်သမားရုံးက တစ်ဆင့်ပို့လိုက်တဲ့ အင်ညာရဲ့စာရောက်လာပါတယ်။

“အလို ...ညည်းအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်လာပြန်ပါ ကော”

မစ္စက်အက်တာဟက်က ကျွန်မကို စုံစမ်းတဲ့အမူအရာမျိုးနဲ့ မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း စာကိုလှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲသူတို့အနေနဲ့ သံသယရှင်းအောင်ဆိုပြီး ဒီစာ ဟာ မနေ့က အလုပ်သမားရုံးက ဖုန်းဆက်ပြီးပေးလိုက်တဲ့ စာဖြစ် ကြောင်း၊ ကျွန်မရဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆီက လာတဲ့စာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မနဲ့ပိုလန်နိုင်ငံက ဂျာမဏီကိုနှစ်ယောက်အတူ လာခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း အခုသူက ဝီယင် နာမြို့ဆင်ခြေဖုံးရွာတစ်ရွာက လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့အကြောင်း ဘာဘာညာညာတွေ စုံအောင်ပြောပြလိုက်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ အခု သူ့စာထဲမှာ ကျွန်မကိုအားရင် သူ့ဆီအလည် လာဖို့ခေါ်နေတဲ့အကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လဲ မစ္စက်အက်တာစတ်ဟာ ကျွန်မအပေါ် မှာ ကောင်းရှာပါတယ်။ “ဪ ...ဟုတ်လား” တဲ့ ဒီလိုဆိုရင်သွားဖို့

ကောင်းတာပေါ့။ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ ရောက်သွားရင် ဗဟုသုတ ရတာပေါ့။ အားတဲ့နေ့တစ်နေ့ သွားပေါ့တဲ့။ လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပါပဲ။ အဲဒါအပြင်သွားတဲ့အခါမှာ အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မကို စနေနေ့ နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ပေးမယ်လို့တောင် ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ သွားရမယ့်ခရီးက လေးနာရီသာသာ ငါးနာရီလောက် ရထားစီးရမှာ ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှသွားရင် အသွားအပြန် ရထားစီးတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ပြီး ဟိုမှာကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် စနေနေ့မှာပဲ သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတဲ့သဘောပါပဲ။

ဒါနဲ့ အဲဒီစနေနေ့မှာပဲ အင်ညာရှိတဲ့ဆီကို ရထားစီးပြီး ထွက် လာခဲ့ပါတယ်။ ညနေစောင်း နေဝင်ခါနီးမှာ လီယိုဘင်ဆိုတဲ့ ဘူတာ ကလေးကို ရောက်တော့ ဘူတာမှာအဆင်သင့်လာကြိုနေတဲ့ အင်ညာ နဲ့တွေ့တာပါပဲ။ နေဝင်ဖြိုးဖျံအချိန် ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်က မီးရောင်မှုန်ရိမှုန်မွှားအောက်မှာ အင်ညာကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရထား စက်ခေါင်းအရှိန်သတ်ပြီး ရပ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်ရထားပေါ်က ပြုံးစနေ့ခုန်ဆင်းပြီး အင်ညာတို့ပြေးဖက်လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့ ...အင်ညာ”

“အမလေး မျှော်လိုက်ရတာ ကတ်တာရီးနားရယ်”

ကျွန်မနဲ့အင်ညာဟာ တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက် ရင်းနဲ့ ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဘူတာရုံက အင်ညာနေ တဲ့ရွာကို တော်တော်လေး လျှောက်ရပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား စကား တွေ တတွတ်တွတ်ပြောလာကြရင်း လျှောက်မှန်းမသိ လျှောက်လာခဲ့ ကြပါတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မအကြောင်းပြောလိုက်၊ သူကလည်း သူ့အကြောင်းပြောလိုက်နဲ့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေတာ ပါပဲ။ ကျွန်မပြောတဲ့အထဲမှာ သူ့စိတ်အဝင်စားဆုံးကကော့ အမေဆီက စာလာတဲ့အကြောင်းပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမေဆီက စာလာတဲ့ အကြောင်း ကျွန်မအစ်မ တူတာမသေသေးဘဲရှိနေသေးတဲ့အကြောင်း။

“တူတာ မသေသေးဘူးဟုတ်လား”

အင်ညာဟာ အံ့ဩလွန်းလို့ လမ်းလျှောက်လာရင်းက ရုတ်တရက်ရပ်ပြီး ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး မေးလိုက်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မလဲ သူ့လက်ကိုအားရပါးရ ပြန်ညှစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်ပါတယ်။ တူတာမသေသေးဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျွန်မတို့လဲမသေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ကျွန်မမှာ ဖြစ်ပေါ်မိသလို သူ့မှာလဲ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပုံရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အဆုံးစွန်သောဘဝကို မရောက်သေးပါဘူး။ ရောက်လဲမရောက်နိုင်ပါဘူး။ တူတာမသေသလို အင်ညာနဲ့ ကတ်တာရီးနား ... အဲလေ “အက်စ်သာနဲ့အီဇာ” လဲ မသေနိုင်သေးဘူး။ မသေရဘူး။

“ဪ ... ဒါထက်ပြောရအုံးမယ်။ အခုလို ဒို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတုန်း ငါ့ကို အီဇာလို့ခေါ်စမ်းပါအေ။ ငါလဲနင့်ကို အက်စ်သာလို့ပဲ ခေါ်ပါမယ်”

“အေးပါတယ်။ နင်ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ။ နင်ပြောတာကို ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အေ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ လဲ ငါဖြင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် စဉ်းစားလို့ မရအောင်ဖြစ်နေပါတယ် အီဇာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အက်စ်သာ၊ ငါလဲနင့်လိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ကိုယ်ငါ အီဇာဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အီဇာဆိုတဲ့ဘဝကို မေ့မေ့နေလို့ မနည်းပြန်ပြီးစဉ်းစားနေရတယ်”

ဒီလိုနဲ့ စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာကြရင်း အင်ညာဟုတ်ပါတယ်လေ အင်ညာလိုပဲထားလိုက်ပါတော့။ အင်ညာနေတဲ့ စတိန်းကလားရွာကလေးကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရွာကလေးဆိုပေမယ့် အဆောက်အဦးတွေကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ တောမြို့ကလေးတွေ ထက်တောင် ကြီးကျယ်ပါသေးတယ်။ ရွာထဲကအိမ်တွေနဲ့ အဆောက်အဦးတွေကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ တောမြို့ကလေးတွေထက်တောင် ကြီးကျယ်ပါသေးတယ်။ ရွာထဲက အိမ်တွေနဲ့ အဆောက်အဦးတွေ

အားလုံးလိုလိုရွာနဲ့မလိုက်အောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ရွာနဲ့ကပ်နေတဲ့ တောင်ခြေမှာသာ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတွေ ဆောက်ထားတာတွေ့ရပါတယ်။

အင်ညာဟာ ရွာအစပ်နားက သူ့ရင်းငှားတွေအတွက် သီးသန့်ဆောက်ပေးထားတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ နေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရင်းငှားတွေနဲ့ ရောမနေရဘဲ သူ့အတွက် အခန်းတစ်ခန်းသပ်သပ်ရထားပါတယ်။

ကျွန်မရောက်သွားတဲ့ညက ကျွန်မအတွက် စပါယ်ရှယ်စီစဉ်ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေနဲ့ ကျွန်မကိုစည့်ခံပါတယ်။ ဝက်အူချောင်းတွေ၊ ထောပတ်အစစ်တွေနဲ့ ပြီးတော့ပေါင်မုန့်၊ နွားနို့၊ အို ... စားစရာတွေကတော့ အလျှံအပယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မှန်တာပြောရရင် စားလို့သောက်လို့ကောင်းတာထက် အင်ညာနဲ့ကျွန်မဟာ စကားပြောလို့က ပိုပြီးကောင်းနေပါတယ်။ ပြောလိုက်ကြတဲ့ စကားတွေကလဲ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြောလို့မကုန်တဲ့ပြင် သူ့အခန်းရောက်လို့ စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာမှာလဲပြော၊ စားပြီးသောက်ပြီးတော့လဲဆက်ပြော၊ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲရောက်တဲ့အထိ နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံပြောမကုန်ဖြစ်ကြပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်ပြီး တစ်ရွာလုံးလဲ အိပ်မောကျနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကဖြင့် စကားပြောလို့ကောင်းတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာလို့တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်ပြီး ဘာသံမှမကြားရတဲ့အချိန်မို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ စောစောကထက်ပိုပြီးအသံကို သူ့အလိုအလျောက် တိုးနိုင်သမျှတိုးအောင် နိမ့်ပြီး ပြောနေမိကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟရီဘင်ကိုက ကျွန်မတို့မိဘဆွေမျိုးတွေအပါအဝင် ပိုလန်နိုင်ငံနဲ့တစ်ခြား ဥရောပနိုင်ငံတွေက ဂျူးအမျိုးသားတွေရဲ့ ကံကြမ္မာအကြောင်းကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ပြောနေမိကြပါသေးတယ်။

၉၆ လင်းယုန်တောင်တောင်

“ဒါနဲ့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာသတင်းများကြားသေးသလဲ”

“နောက်ထပ် ဘာမှမကြားရတော့ဘူး။ အဲဒီမှာဘာတွေဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမကြားရတော့ ငါဖြင့် စိတ်ထဲက တအံ့နွေးနွေးနဲ့။ သူတို့တစ်တွေ ရှိမရှိကြသေးရဲ့လားတောင် အောက်မေ့မိတယ်”

“ငါလဲ နင့်လိုပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့အကြောင်းတွေးရင်းနဲ့ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်တောင်ကြောက်လာမိတယ်”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သွားကြပါတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန် တစ်ရွာလုံးဘာသံမှမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသလို ကျွန်မတို့အခန်းထဲမှာလဲ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလို အားငယ်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ ဂျူးလူမျိုးရယ်လို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့သလိုတောင် စိတ်ထဲကခံစား လှုပ်ရှားသွားမိပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာကပြိုင်တူနိုးလာကြပါတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာသစ်နေတုန်းမှာပဲ။ အင်ညာကအောက်ကိုဆင်းသွားပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် မနက်စာကို လင်ပန်းတစ်ခုနဲ့အပေါ်ထပ်ကို ယူလာပါတယ်။ ပေါင်မုန့် ပူပူနွေးနွေး မလိုင်နဲ့ကြက်ဥလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို စောစောစီးစီး စားလိုက်ရတာ အင်မတန်အရသာရှိပါတယ်။ ဒါကလဲ အခုလိုတော့ ဘက်မှာ လယ်နဲ့ယာနဲ့ရှိနေတဲ့နေရာမျိုးမို့ ဒီလိုစားရတာပါ။ မြို့ကြီးပြကြီးမှာဆို ဒါမျိုးဘယ်စားရမလဲ။ ရာရှင်စနစ်အရ ခွဲတမ်းနဲ့စားနေကြရတာ ကျွန်မကိုယ်တွေ့ပါ။

မနက်စာစားပြီးတော့ အင်ညာနဲ့ကျွန်မရွာထဲကို လျှောက်

ဂျူးမကလေးအိတ် ၉၇

ကြည့်ပါတယ်။ ရွာထဲကတစ်ဆင့် အင်ညာကသူအလုပ်လုပ်တဲ့ လယ်ထဲကိုလဲ ကျွန်မကိုလိုက်ပြပါသေးတယ်။ ရွာထဲကလယ်ထဲကို အသွားလမ်းမှာ တွေ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်နဲ့ အင်ညာကကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားမိသလောက် အင်ညာဟာဒီရွာမှာရှိတဲ့လူတွေနဲ့ သိပ်ပြီးရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဘဲ ခပ်ကင်းကင်းနေတဲ့သဘောမျိုးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

“ငါတော့ ဒီရွာမှာတတ်နိုင်သလောက် စာတ်မြှုပ်ပြီးနေလိုက်တာပါပဲအေ” လို့သူကဝန်ခံပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ကျွန်မပြန်ဘို့အချိန်ရောက်လာပါတယ်။ ပြန်ခါနီးကျတော့ အင်ညာဟာ ပြာယီပြာယာနဲ့ အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီး ကျွန်မအတွက် ခြင်းကြီးတစ်ခြင်းအပြည့် အစားစရာသောက်စရာတွေသယ်လာပြီး ပေးပါတယ်။ ကြက်ဥတွေ ဒိန်ခဲတွေနဲ့သူတို့ရွာကထွက်တဲ့ ထောပတ်အကောင်းစားတွေ စုံလို့ပါပဲ။

လင့်ဖီမြို့ကို ပြန်ရောက်တော့ကျွန်မပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားကို အကုန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာသွားကြပါတယ်။ ဘယ်နှယ့် ဝမ်းမသာဘဲနေပါ့မလားရှင်။ ဒီမြို့မှာက ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးရခဲပါတိုင်း။ ပြီးတော့ပါလာသမျှဟာတွေက တကယ်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အကောင်းစားတွေချည်းပဲမဟုတ်လား။

စောစောက ကျွန်မပြောခဲ့သလို အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မအပေါ်မှာ မူလကတည်းက စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းထားခဲ့ကြတဲ့ပြင် အင်ညာဆီကအပြန်မှာ ရှားရှားပါးပါး အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေပါလားပြီး ‘အမှတ်တွေ’ အများကြီးရလိုက်တဲ့အတွက် နောက်သုံးလေးရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မနီနာတို့ဆီ အလည်သွားခွင့်ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။

တကယ်ကတော့ အခုအချိန်ထိ နီနာတို့ကလာတာတို့နဲ့ အဆက်ဖြတ်ထားပြီး သူတို့ဆီမသွားဘဲနေတာက သူတို့ကျေးဇူးကို

မသိတတ်လို့သူတို့နဲ့ မတွေ့ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အလုပ်လုပ်တဲ့ ရုံးနဲ့သူတို့နေတဲ့နေရာဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှလူပေါင်းစုံဝင်ထွက်သွားလာ နေတာဆိုတော့ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကျွန်မနဲ့သိဖူးကျွမ်းဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မတော်တဆတွေ့ များသွားရင် ကျွန်မအကြောင်း တွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ချည်ရဲ့ဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ တမင်မသွားဘဲ နေခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် အင်ညာဆီကပြန်လာပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မစိတ်ထဲ မှာအခုလို အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေရတာကိုငြီးငွေ့စက်ဆုပ်လာပြီး ကိုယ် ရင်းနှီးတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့ချင်ဆုံးချင်စကားပြောချင်တဲ့ စိတ်တွေဟာ တားမဆီးမရနိုင်အောင် တစ်ဖွဖွပေါ်လာမိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စောစောကတည်းက သွားချင်းရက်နဲ့မသွားဘဲ အောင့်အီးနေခဲ့ရတဲ့ နီနာတို့ရဲ့ရိုရာကို သွားဖြစ်အောင်သွားခဲ့တာပါ။

ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ အင်ညာနဲ့တွေ့တုန်းက ကိုယ့်ဘဝ ဟောင်း ကိုယ်ပြန်သတိရပြီး ပျော်သလိုလိုစိတ်အားငယ်သလိုလို ဖြစ် ခဲ့ရပေမယ့် အခုနီနာတို့နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမတော့ ဘဝသစ်မှာ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ တွေ့ရပြီးပျော်စရာရွှင်စရာ ကောင်းနေပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပျော်စရာရွှင်စရာကောင်းတာကတစ် ကြောင်း၊ သွားရတဲ့ခရီးကလဲ အင်ညာတို့ရွာလို ဝေးဝေးလဲလဲမဟုတ် ဘဲ လင်ဖဲမြို့ပေါ်မှာဘဲ တစ်နေရာကတစ်နေရာ ဓာတ်ရထားစီးသွားလို့ ဂုဏ်ကတစ်ကြောင်း၊ နီနာတို့ဆီ ပထမတစ်ခေါက်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မအနေနဲ့အဲဒီကို လမ်းပေါက်သွားပြီး ခဏခဏရောက်နေတော့ တာပါ။ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုလို သူတို့ဆီရောက်ပြီး သူတို့နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လည်ကြပါတယ်။

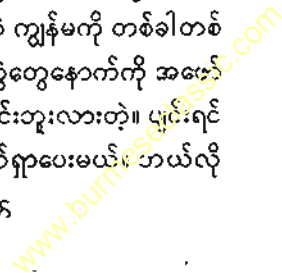
ဪ ... ဒါထက်ပြောရအုံးမယ်။ နီနာနဲ့ ကလာဗာတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အပျိုမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ယောက်ျားတွေဟာ ဒီစစ်ကြီး အတွင်းမှာ

ပဲ ကျဆုံးသွားခဲ့ကြလို့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုး ဗလေးတွေဖြစ်နေရှာကြပါတယ်။

အဲဒီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမလေးတွေ ဖြစ်နေရှာကြ တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူတို့ခမျာမလဲ 'တစ်ပင်လဲ တစ်ပင်ထူ' ဆိုတဲ့အဖြစ် မျိုး မရောက်သေးသည့်တိုင်အောင် ရွယ်တူတန်းတူယောက်ျားတွေနဲ့ အထိုက်အလျောက် ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေ ရှိနေကြတာ တွေ့ရပါ တယ်။ ဒါလဲ ဓမ္မတာဆိုတော့ အပြစ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဆီတစ်ခေါက်က နှစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်က သုံး ခေါက်ဆိုတာမျိုး အလည်ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အဲ ...အဲဒီ ကိစ္စ တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာတင်ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သိလာ မြင်လာရတာပါ။ ကျွန်မသိရသလောက် နီနာမှာ ကာလပိတ်ဆိုတဲ့ 'အတွဲ'တစ်ယောက်ရှိနေသလို ကလာဗာမှာလဲ ဟန်းဆိုတဲ့ 'ဘော်ဒါ' တစ်ယောက်ရှိနေတာသိရပါတယ်။ ကျွန်မသူတို့ဆီ အလည်သွားတဲ့ အခါတိုင်း နီနာနဲ့ကလာဗာတို့ဟာ ကာလပိတ်တို့ ဟန်းတို့နဲ့တွဲပြီး ကွန်မဲပါ သူတို့နဲ့တစ်ပါတည်း ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်လေ့ရှိ မိတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ မြို့ထဲကစားသောက်ဆိုင်တို့ ပန်းခြံတို့ကို သွှောက်လည်ကြပြီး တစ်ခါတလေတော့လည်း ငါးယောက်သား ကပျော်တပါးကြီး ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြပါတယ်။

အဲသလို သူတို့စုံတွဲနှစ်တွဲနဲ့ သွားကြလာကြရင်းက ကျွန်မ သည်း ကာလပိတ်တို့ ဟန်းတို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာပါတယ်။ နီနာနဲ့ ကလာဗာတို့ကိုအကြောင်းပြုပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကပါ ကျွန်မကို ခင်မင်လာကြပါတယ်။ ကာလပိတ်ကဆိုရင် သူတို့လေး ယောက်က ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေကြတော့ အတွဲမပါဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ယောင်ချာချာနဲ့ 'ဘက်ပဲ'နေတဲ့ ကျွန်မကို တစ်ခါတစ် ခါ ရင်းရင်းနှီးနှီး စတတ်ပါတယ်။ သူတို့အတွဲတွေနောက်ကို အဖော် ပေါ်ဘဲ တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ မပျင်းဘူးလားတဲ့။ ပျင်းရင် သူလိုချက်အမျိုးသားခပ်ချောချောတစ်ယောက်ရှာပေးမယ်။ ဘယ်လို

ပုံစံမျိုးကြိုက်သလဲ၊ အားမနာနဲ့ ပြောသာပြောလို့ နောက်ပြောင်တတ် ပါတယ်။

ပြောလို့သာပြောတာပါ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သွေးနဲ့ကိုယ်သားနဲ့ကိုယ် အပျိုအရွယ်ကလေးပဲရှင်။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆိုတာမျိုးဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ မျက်စိအောက်မှာ သူတို့စုံတွဲ တွေ ကြည့်နေကြတာ ကြည့်ပြီး ကိုယ်လည်းမသိမသာအားကျမိတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှုချင်းကွဲသေးတယ်ဆိုတာ မျိုးလို နီနာတို့ ကလာဗာတို့ဘဝနဲ့ ကျွန်မဘဝက မတူဘူး မဟုတ် လား။ ကျွန်မဘဝက ဒီဖက်ဆစ်ကောင်တွေရဲ့ 'တွေ့ရာသချိုင်း ဓါး မဆိုင်'ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးကို ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ဂျူးမလေးအဖြစ်က ယူကရိန်းမလေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ပြီး အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်နေရတဲ့ဘဝ မျိုးဆိုတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ နှလုံးသားရေးရာ တွေကို အခိုက်အတန့်ဘေးချိန်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျတော့မပေါ့။ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားရှင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ အခုလိုနီနာတို့ကို ကလာဗာတို့ ကာလပ်စ်တို့ ဟန်းတို့နဲ့မကြာမကြာတွေ့ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လည် ရတာ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောရဆိုရတာ၊ နောက်ရပြောင်ရ တာဟာ တကယ်ပျော်စရာကြီးပါပဲ။ ပျော်လိုက်သမှ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ 'အီဗာ'ဆိုတာတောင် မေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ် 'ကတ်တာရီးနား' လို့ပဲ အောက်မေ့နေမိပါတယ်။

တကယ်ပါပဲ အီဗာဆိုတဲ့ဘဝဟောင်းက လုံးဝချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီး ကတ်တာရီးနားဆိုတဲ့ဘဝသစ်မှာ ကျွန်မအပျော် ကြီး ပျော်နေမိပါတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော အောင်ပွဲတစ်ခု

အဲ ...အဲဒီလို ကိုယ့်ဘဝဟောင်းကို မေးပြီးဘဝသစ်မှာ အပျော် ကြီးပျော်နေတဲ့ ကျွန်မအတွက် တစ်နေ့တော့ ဘဝဟောင်းကို ဘယ်လိုမှ ဆွေမရအောင် ဖြစ်သွားရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီနန်းခနဲ တိုးတော့တာပါဘဲ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မအလုပ် ထုပ်နေတဲ့အိမ်က အိမ်ရှင် မစုတာအက်ဘာဟတ်နဲ့ မစုက်အက်ဘာ ဖတ်တို့လင်မယားက ကျွန်မကိုသူတို့သမီးအဖြစ်နဲ့ တရားဝင်မွေးစား ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြောလာကြလို့ပါပဲ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို မပြောခင် အဲဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ခင်ကို ကျွန်မအတိုချုံးပြီး ပြောပါဦးမယ်။ အဖြစ်ကဒီလိုပါ ...။

စောစောက ကျွန်မပြောခဲ့သလို သူတို့လင်မယားဟာ ကျွန်မ အသိုမှာ တကယ်စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတာတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မဒီအိမ်ရောက်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မကလည်း ဒီအိမ်ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး အိမ်အလုပ်တွေကို

အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင်လုပ်ခဲ့သလို သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်ကိုလည်း အမြဲတစေရိုရိုသေသေလေးလေးစားစားနဲ့ ဆက်ဆံလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ...အဲဒါတွေအပြင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားလပ်တဲ့ရက်တွေမှာ ကျွန်မဟိုဟိုဒီဒီထွက်လည်တဲ့အခါကျရင် လည်း ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ဘဲ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကိုရှေ့တင် တစ်မျိုးကွယ်ရာမှာတစ်ဖုံ ချီးကျူးတာတွေ အမွမ်းတင်တာတွေဖြစ်လာ ကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အိမ်ကိုအလည်လာတဲ့ သူတို့အသိမိတ်ဆွေတွေ မှန်သမျှကို ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအကြောင်း အားရပါးရ ချီးကျူး စကားပြောကြတာဟာ တစ်ခါမကပါဘူး။ ကျွန်မရှေ့မှာရော ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာရော ခဏခဏကြားနေရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူတို့လင်မယားဟာ အိမ်ကိုလာလည်တဲ့လူမှန်သမျှကို ကျွန်မ အကြောင်း ချီးကျူးစကားပြောရတာဟာ သူတို့အတွက် ဝတ္တရားတစ်ခု လိုတောင် ဖြစ်လာတယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတော်ကြောင်း၊ ကျွန်မလိမ္မာကြောင်း လာသမျှလူကို ပြောလိုက်ရတာ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး မမောနိုင် မပမ်းနိုင်အောင်ပါ။

ကျွန်မဖြင့် သူတို့ပြောတာတွေကြားရဖန်များလာတော့ ကိုယ့် ဟာကိုယ်တောင် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်လာမိပါတယ်။ ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာပြောတယ်ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့ ကျွန်မတော်ကြောင်း၊ ကျွန်မလိမ္မာကြောင်း တစ်ဖွဖွပြောနေတယ်ဆိုတော့ ရှက်မိတာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါများ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် ပြန်ပြောမိပါတယ်။ 'ငါ့ ကိုယ်ငါ ဒီလောက်တော်မှန်း၊ လိမ္မာမှန်းသိဘူး။' သူတို့ပြောမှသိရ တယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်ပြီးပြုံးမိပါသေးတယ်။

အဲ ...ကျွန်မကို သူတို့လင်မယားက အစွမ်းကုန်ချီးကျူးပြီး တကယ့်သွေးရင်းသားရင်းလို၊ တကယ့်ဆွေမျိုးရင်းလို သဘောထား တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပရိတ်သတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ အထင်အရှားပြ

လိုက်တာကတော့ အိမ်မှာခရစ္စမတ်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့ကပါ။

ပရိတ်သတ်ဗိုလ်ပုံဆိုတာကတော့ အားလုံးနည်းသည်တစ်ခါ ဇင်လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ သူတို့ရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တကယ့်မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေချည်းပါပဲ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ အဲဒီနေ့က အဲဒီခရစ္စမတ်ပွဲအတွက် တမင်ရောက်နေတဲ့ ဘာလင်မြို့ကသူတို့သား၊ ချွေးမနဲ့ မြေးတွေလဲရှိနေပါတယ်။ နောက် ပြီးတော့ သူတို့ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးနဲ့ တစ်မျိုး လုံးကရိုသေလေးစားရတဲ့ အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက် လဲ ပါပါတယ်။

အဲဒီလို တကယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ မိတ်ရင်းဆွေရင်း တွေဆုံကြတဲ့ တကယ့်အခါကြီးရက်ကြီး ထမင်းစားပွဲကြီးမှာကို သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မအကြောင်းချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လိုက် ကြတာ မနားတမ်းပါဘဲ။ နည်းသည်တွေရှိနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး 'ကတ် တာရီးနား ...ကတ်တာရီးနား'နဲ့ 'တစ်ကတ်ထဲကတ်ပြီး'၊ 'တစ်နားထဲ နား'နေကြတော့တာပါပဲ။ ကြာတော့ ကျွန်မဖြင့် ဘေးကလူတွေတောင် အားနာလာမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီထမင်းစားပွဲမှာရှိနေကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ နည်းသည်တွေအားလုံးကလဲ သူတို့လင်မယားနဲ့အတူရောပြီး ကျွန်မကို ချီးကျူးစကားတွေ ပြောလိုက်ကြတာ မိုးဖွန်နေတာပါပဲ။

ဒီကြားထဲ ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းအဖိုးကြီးကဆိုရင် ထမင်းစားခါ နီးကျတော့ ကျွန်မကိုချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ပြီး 'ငါ့မြေး လာလာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးယူပြီး ဖိုးဖိုးနားမှာလာထိုင်စမ်း၊ ငါ့မြေးလက်ရာ တွေကို ငါ့မြေးနဲ့အတူထိုင်ပြီးစားမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလဲမျက်နှာပူပူနဲ့ အဖိုးကြီးနားမှာထိုင်ပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်ရပါသေးတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ အဲဒီခရစ္စမတ် ညစာ စားပွဲကတော့ ကျွန်မပွဲပါပဲ။ ဟိုလူ ကလည်း ကတတ်တာရီးနား။ ဒီလူကလည်း ကတတ်တာရီးနားနဲ့ တစ်ဖိုး

လုံးပျောက်ဆိပ်ဆီတာလို တစ်ပွဲလုံး ကျွန်မမှကျွန်မ ဖြစ်နေတော့တာ ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ စားသောက်ပြီးကြလို့ ဧည့်သည်တွေပြန်ခါနီးမှာ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတဲ့ ခန့်ခန့်ချောချောအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အိမ်သားတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ 'ရှင်တို့လင်မယားကတော့ တကယ့်ကိုကုသိုလ်ထူးပါပေတယ်။ ဒီလို အဖိုးတန်တာလေးမျိုးကို ဘယ်ကဘယ်လိုရလာတယ်မသိပါဘူး။ ကျွန်မဖြင့် ဒီကလေးမကိုစိုးလို့ရရင် ခိုးတောင်ပြေးချင်ပါရဲ့ ဆိုပြီး ကျွန်မကိုလဲ 'ကတ်တာရီးနား ငါ့တူမကြီး ဒီအိမ်မှာမပျော်ရင် ကြီးကြီးတို့ အိမ်ထွက်ပြေးလာခဲ့နော်'လို့ လှမ်းပြီး ကျီစယ်သွားလိုက်ပါသေးတယ်။ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားဆိုတာတော့ တစ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မအတွက် ပီတိတွေဖုံးပြီး ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ပေါ့။

အဲ...အဲဒီ ခရစ္စမတ်ပွဲပြီးလို့ ဘာမှမကြာပါဘူး။ သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ တစ်နေ့မှာ ညနေဘက်ကျွန်မနဲ့ မစွက်အက်ဘာဟတ်နဲ့ နှစ်ယောက်သား မီးဖိုထဲမှာ ညစာအတွက်ပြင်ဆင်နေကြတုန်း မစွက်အက်ဘာဟတ်က ကျွန်မကိုစကားတစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

“ဒါထက် ညည်းကိုစကားတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ငါနဲ့ ငါ့ယောက်ျား ညည်းရဲ့နောင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြည့်ကြတယ်။ တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ညည်းအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်၊ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အထူးပြောနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ညည်းသိပြီးသားပါပဲ။ အဲဒီတော့ တို့သဘောအရဆိုရင်တော့ ညည်းတို့နဲ့တစ်သက်လုံး အတူနေသွားစေချင်တာပဲ။ ဒီတော့...ဒီတော့ ညည်းကို တို့က တို့သမီးအဖြစ်နဲ့မွေးစားမယ်ဆိုရင် ညည်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

မစွက်အက်ဘာဟတ်ရဲ့စကားကို အဲသလိုမမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မဖြင့်ကျွန်မခေါင်းပေါ်ကို မိုးကြိုးတည်တည်ကြီးပစ်ချခဲလိုက်ရသလို 'ဒီနန်း' ခန့်ဖြစ်သားတာပါပဲ။ ရုတ်တရက်

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိအောင်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးဟာ 'အငိုလွယ် အရှိုက်ခက်' ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေတာမို့ မစွက်အက်ဘာဟတ်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အကြောင်းပြပြီး ရွေးသိပ်ပါတယ်။ 'ကျွန်မအပေါ်မှာ ဒါလောက်စေတနာထားတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့တွက် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့ နေသွားဘို့ကတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကျွန်မအမေနဲ့ အဖေတို့ဟာ 'ဆိုက်ဘေးရီးယား'က အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်နေပါတယ်'လို့ ပြောရပါတယ်။

ဒါတောင် မစွက်အက်ဘာဟတ်က သိပ်မကျေနပ်သေးပါဘူး။ တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မမျှော်လင့်သလို ကျွန်မအမေနဲ့ အဖေတို့ ရုရှားတွေဖမ်းထားရာက လွတ်မြောက်လာကြရင် အဲဒီကျတော့လဲ ကျွန်မသဘောအတိုင်းပါပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့သမီးအဖြစ်နဲ့ တရားဝင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားစေချင်ပါတယ်လို့ ထပ်ပြောပြီးမှ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝ တစ်သက်တာနောက်ရေးအတွက်မို့လို့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားစေချင်တယ်လို့ ပြောရာပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့ ...ကျွန်မအလေးအနက် စဉ်းစားပါတယ်။ ကျွန်မကို အချိန်ပေးပါအုံး'လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် နဲ့ပြန်ပြောရပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တကယ်လဲကျွန်မအလေးအနက် စဉ်းစားပါတယ်။ သူတို့စဉ်းစားစေချင်တာထက် ပိုပြီးလေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုစဉ်းစားလေလေ မလွယ်လေပါပဲ။

ကောင်းပါပြီ။ သူတို့ပြောသလို သူတို့ရဲ့မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့ တစ်သက်လုံးနေသွားဘို့ ကျွန်မသဘောတူလက်ခံလိုက်ပြီဆိုပါတော့

ဒီကိစ္စဟာလွယ်လွယ်နဲ့မပြီးဘူး။ တရားဝင်မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးမှာ လျှောက်လွှာတွေ၊ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ရအုံးမယ်။ အဲဒီလို လုပ်ဘို့အတွက်ပထမဆုံး ဘာလာမလဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ယူကရိန်းအမျိုးသမီးကလေး ကတ်တာရီးနား အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေရဲ့ ထောက်ခံချက်တွေ၊ အတည်ပြုချက်တွေ ယူဘို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလို ထောက်ခံချက်တွေ၊ အတည်ပြုချက်တွေယူတဲ့ နေရာမှာပြဿနာပါပဲ။ ဘယ်လိုပြဿနာလဲဆိုတော့ ကျွန်မလို လူမျိုးကွဲယူကရိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတို့လို ဂျာမန်လူမျိုးအိမ်ထောင်စုတစ်ခုမှာ မွေးစားသမီးအဖြစ် တရားဝင်အသိအမှတ်ပြုဘို့အတွက် ကျွန်မရဲ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အဖိုးအဖွားအဆက်အနွယ်အထိ ကျွန်မရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို စုံစမ်းဘို့လိုပါတယ်။ တကယ်လဲ စုံစမ်းမှာသေချာပါတယ်။

အဲဒီလို စုံစမ်းတဲ့အခါကျတော့ အခုကျွန်မရပ်ဖျက်ပြီး ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကတ်တာရီးနားဆိုတဲ့ ယူကရိန်းမလေးဟာ သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ လက်စီစာဇင်ဆိုတဲ့ရွာကလေးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၃၉ခုနှစ်ကပဲ သေသွားပြီဆိုရင် ကျွန်မမှာအကြီးအကျယ် ချောက်မကျေဘူးလား။ ငါးပါးကြီးမမှောက်ပေဘူးလား။ အဲဒီကျတော့ 'တစ်သက်လုံးဖုံးသမျှ ကုန်းတော့မှပေါ်ဆိုတာလို သူတို့ဂျာမန်တွေအပေါ် လက်တစ်လုံးခြားလုပ်လာခဲ့တာတွေ ဖုံးမရဖိမရပေါ်သွားပြီး ဂျူးမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မမှာအရှင်လတ်လတ်ငရဲပြည်ရောက်ဘို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားရဲ့ မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့နေဘို့ သဘောတူလိုက်တာဟာ ကျွန်မအတွက် သေဒဏ်ချလိုက်တဲ့ စီရင်ချက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီရက်တွေအတောအတွင်း အိမ်အလုပ်တွေလဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းမလုပ်နိုင်၊ စားရာသောက်ရာမှာလည်း ဘာတွေစားလို့ ဘာတွေသောက်မိမှန်းမသိအောင် စိတ်တွေဂယောင်ချောက်ခြား

ဖြစ်နေမိပါတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ညဘက်အိပ်ချိန်ပါပဲ။

တစ်နေ့အတွက် အလုပ်တာဝန်တွေပြီးသွားလို့ ကျွန်မအခန်းလေးပေါ်တက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ချိန်ရောက်လို့ အိပ်ရာထဲဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီမွေးစားသမီးဆိုတဲ့ ထမင်းလုံးတစ္ဆေဟာ ကျွန်မကိုဖြုတ်ချက်တော့တာပါပဲ။ လက်စီစာဇင်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးကို သွားစုံစမ်းတာနဲ့တပြိုင်နက် ကျွန်မရဲ့မူလဇာတိဟာ သွားကနဲပေါ်လာတော့မှာပဲဆိုပြီး သန်းကောင်းသန်းနွယ် အိပ်လို့မရတော့ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးရင်း ဂယောင်ချောက်ခြားနဲ့ အကြောက်လွန်ပြီး အိမ်ရှေ့အောက်သပ်မှာ အခုပဲဂက်စတာပို့တွေ တံခါးလာခေါက်တဲ့ အသံလိုလိုကြားယောင်လာမိပါတယ်။

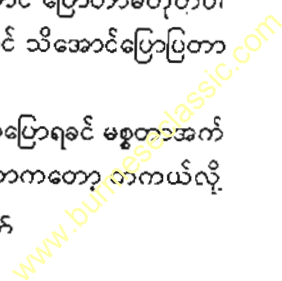
အဲဒီလို အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေကို တစ်ညပြီးတစ်ည လွန်မြောက်လာခဲ့ရာက နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ တစ်နေ့မှာ ညနေဘက် ညစာစားနေကြတုန်း သူတို့လင်မယားက ဒီပြဿနာကို အစပြန်ကောက်လာကြပြန်ပါတယ်။

"ဘယ်နဲ့လဲ ... ကတ်တာရီးနား တို့ပြောထားတဲ့အစီအစဉ်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ စဉ်းစားပြီးပြီလား။"

ကျွန်မလဲ ရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသေးတဲ့အတွက် တစ်အောင့်လောက်ငြိမ်နေမိပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် မစွက်အက်ဘာဟတ်က ဆက်ပြောပါတယ်။

"ဒီမှာ ... ကတ်တာရီးနား တို့ကညည်းကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ညည်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း ဆိုက်ဆားရီးယားကို အပို့ခံရတဲ့လူတွေဟာ ပြန်လာရီးထုံးစံရှိလို့လား။ ညည်းဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂိတ်ထိခိုက်အောင် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရှိကိုအရှိအတိုင်း မြင်အောင် သိအောင်ပြောပြတာပါ ..."

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မဘာမှပြန်မပြောရခင် မစွတာအက်ဘာဟတ်က ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။ သူပြောတာကတော့ ဘာကယ်လို့

ကျွန်မ မိဘတွေဟာ အင်မတန်ကံကြီးလို့ ဆိုက်ဘေးရီးယားက ပြန်လွတ်လာကြတယ်ထားအုံး။ အဲဒီကျတော့လဲ သူတို့ခင်ဗျာများမှာ အသက်ကလဲကြီး။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပြင်းပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင် မကိုင် နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးရောက်နေမှာသေချာတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မဟာ မစွတာဘက်ဘာဟတ်တို့ရဲ့ သမီးအနေနဲ့ ကိုယ့်မိဘအရင်းတွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာမျိုးတောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် 'ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ်' ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

အဲဒီညဟာလဲ ကျွန်မအတွက်နောက်ထပ်အိမ်မပျော်တဲ့ ညတစ်ညဖြစ်ရပြန်တာပါပဲ။

အခုလို လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကို တရားဝင် မွေးစားဘို့အတွက် တော်တော်လေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းပျနေတာကို တွေ့ရ တော့ ကျွန်မဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ကျွန်မလဲ ကြံမိကြံရာ ကြံတဲ့အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ လောလော့ ဆယ် သူတို့လဲ ပြေလည်သွားအောင်၊ မွေးစားသမီးအဖြစ် တရားဝင် လုပ်စရာရှိတာတွေမလုပ်ခင် ကျွန်မ 'ဒေါ်ဒေါ်' ဆို ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးသတင်းကိုစာနဲ့ရေးပြီး လှမ်းမေးမယ်။ အဲဒီလို မေးထားတုန်း အကျိုးအကြောင်စာပြန်မလာခင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်မက ဒီအိမ်ကအလုပ်ထွက်သွားရအောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်မအစီအစဉ်နဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူးရတာတွေ မစွတာအက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားကို ပြောပြ တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ... 'ကောင်းသားပဲ၊ ဒီလိုဆို ပိုပြီးရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့' လို့ပြောကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ အရင်တစ်ခါလို အမေ့ဆီကို စာတစ်စောင်

ခပ်မြန်မြန်ရေးပြီး ပို့နေကျအဆက်အသွယ်နဲ့ ပို့လိုက်ပါတယ်။ အရင် တစ်ခါဆိုလို့ ပြောရအုံးမယ်။ အမေ့ဆီကို ပြန်စာတစ်စောင် ရပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်မစာနစ်စောင်ထပ်ရေးပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် ရေးတဲ့စာနစ်စောင်လုံးအတွက် လုံးဝစာပြန်မလာပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးတွေ့နေမိပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ရှိမှ ရှိကြသေးရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်မကင်းလို့၊ အခြေအနေ မကောင်းလို့ဘဲ စာမပြန်ကြတာလား။ ဘုရားသိကြားမလို့ အမေတို့ တစ်တွေ ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာရှိကြပါစေ။

ပထမပိုင်းအစီအစဉ်အရ အဲဒီလိုစာရေးပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယ ပိုင်းအစီအစဉ်အရ ဒီအိမ်ကတစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်မထွက်သွားရအောင် လုပ်ဖို့ ရှိနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ အပြောလွယ်သ လောက် လက်တွေ့လုပ်ဘို့ကျတော့ တော်တော်လေးခက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုကဘယ်လိုလုပ်ရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ် သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အမေ့ဆီကပြန်စာကိုစောင့်ရှင်း ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီအိမ် က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ထွက်သွားရအောင် လုပ်ရပါ့မလဲလို့ကျိတ်ပြီး ကြံ နေမိပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း တစ်နေ့မှာနေ့ခင်းဘက်ကျွန်မတစ်ယောက် တည်းရှိနေတုန်း ဧည့်ခန်းအဝင်ဝမှာ ခင်းထားတဲ့ကောဇောကို အပြင် ဘက်နေပူမှာထုတ်လှမ်းဘို့စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီကောဇောကို တစ်လ တစ်ကြိမ်ဒီလို အပြင်ဘက်ထုတ်ပြီးနေပူလှန်းနေကျပါ။ ကြမ်းခင်း ဆော်ဇော အကြမ်းစားဖြစ်ပြီး အလျားဆယ်ပေ၊ အနံငါးပေရှိပါတယ်။ ဆော်ဇောကနံ့ကြီးတာမို့ ဒီအိမ်ရောက်စ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီကော်ဇော ကို နေပူထုတ်လှမ်းတုန်းက ကောင်းကောင်းမနိုင်လို့ မစွက်အက်ဘာ ဟတ်ကိုယ်တိုင် ဝင်ကူပြီး သယ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် ဆော့ ကော်ဇောထုတ်လှမ်းရမယ့် နေ့တွေမှာကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေတာမို့ မနိုင်တနိုင်နဲ့သယ်ရင်း မရင်းကျင့်သားရပြီး နောက်ပိုင်း

ကျတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အဲဒီအလုပ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ကလဲ စညှိခန်းဝကအဲဒီ ကော်စောကိုအပြင် နေပူထုတ်လှန်းဘို့ လိပ်ပြီးမလှိုက်ရာက ကျွန်မညာလက်မောင်း တစ်ဖက်ရုတ်တရက် အောင့်သွားပါတယ်။ ကျွန်မလဲ တစ်ခါတစ်လေ အခန်းမသင့်လို့ ဖြစ်လာတာပဲလေဆိုပြီး အမှတ်တမဲ့နေလိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်လို့နေပူလှမ်းထားရာက အဲဒီကော်စောကို ပြန်လိပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းကိုသယ်မယ်လုပ်တော့ စောစောကအောင့်သွားတဲ့ လက်မောင်းဟာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုက်လာပြီး ကော်စောကိုလုံးဝသယ်လို့ မလှိုမရအောင် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်မလဲ တစ်ခြားမီးဖိုချောင်အလုပ်တွေ လုပ်စရာရှိနေသေးတာနဲ့ အဲဒီကော်စောကြီးကို လက်မောင်းတစ်ဖက်အောင့်နေတဲ့ထဲက ကြိတ်မှိတ်ပြီး စညှိခန်းဝရောက်အောင် မနိုင်တနိုင်နဲ့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလာခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို ညနေစောင်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ လက်မောင်းကဒဏ်ဟာ ညကျကော့အလူးအလဲ ခံရတော့တာပါပဲ။ အိပ်ရာထဲရောက်လို့ အိပ်မယ်လဲလုပ်ရော ခြေရင်းကစောင်ကိုဖြန့်ပြီးအခါလိုက်မှာ အဲဒီလက်မောင်းဟာ မျက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုက်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်မလဲ မတော်တဆ ခဏတဖြုတ်ဖြစ်တာပဲဆိုပြီး ပရုတ်ဆီတွေလိမ်းလိုလိမ်း၊ မုံညင်းဆီတွေလူးလိုလူးနဲ့ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် လုပ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လိမ်းကာစလူးကာစပဲသက်သာသလိုရှိပြီး ခဏနေတော့ ကိုက်မြဲတန်းကိုက်၊ အောင့်မြဲတိုင်းပြန်အောင့်တာပါပဲ။

လက်မောင်းကဒဏ်ဟာ ညဉ့်နက်လေပိုဆိုးလေဖြစ်လာပြီး လုံးဝအိပ်လို့မရအောင် ဖြစ်လာလို့သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီလောက်မှာ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး မစွက်အက်ဘာဟတ်ကို နှိုးပြောဘို့တောင် စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ညဉ့်နက်နေပြီး အားနာစရာ ဖြစ်တာနဲ့ မနှိုးတော့ပဲတစ်ညလုံး လိန်ပိန်ခံနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့မနက်

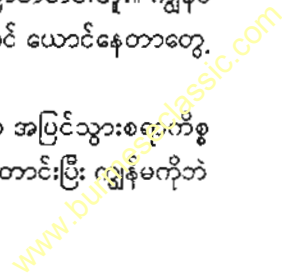
နီးလင်းခါနီးမှ မှေးကနဲတစ်ရေးအိပ်ပျော်သွားပြီး မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာက နိုးတော့ အဲဒီညာဘက်လက်မောင်းဟာ လုံးဝမြောက်လို့တောင် မရဘာ့ပါဘူး။ လက်ကောက်ဝတ်နဲ့တစ်တောင်ဆစ်နေရာတွေက ကိုက်လို့က်တာအရမ်းပါပဲရှင်။

ညာဘက်လက်မောင်းတစ်ခုလုံး မြောက်လို့မရတာနဲ့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ပဲ ဖြစ်သလိုမျက်နှာသစ်ပြီး အောက်ထပ်မီးဖိုချောင်တို့ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ကော်ဖီတည့်ဘို့ဆိုပြီး ကြွေကရားကို ညာဘက်လက်နဲ့ပဲ အမှတ်တမဲ့ မလဲမလိုက်ရော လက်ဆစ်တွေပြုတ်သွားသလားလို့ ထင်ရလောက်အောင် မျက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကြွေကရားဟာ လက်ထဲကလွတ်ကျသွားပါတယ်။

'ခွမ်'ကနဲ ကြွေကရားကျကွဲသံနဲ့အတူ 'ဟဲ့ ...ဟဲ့ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ' ဆိုတဲ့အသံကြားလိုက်ရလို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိပါဘူး။ မီးဖိုခန်းအပေါက်ဝမှာ အော်တပ်ရပ်နေတဲ့ မစွက်အက်ဘာဟတ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မလဲကြွေကရားလွတ်ကျသွားလို့ ရင်ထဲဒိတ်ကနဲဖြစ်သွားတုန်း မစွက်အက်ဘာဟတ်ရဲ့ အော်သံကြောင့်ပိုပြီး အလန့်တကြားဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ရင်တွေပန်းတွေတုန်ပြီး ရုတ်တရက်ချက်ခြင်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တအောင့်လောက်ကြာမှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရင်းနဲ့ လက်မောင်းကိုပြလိုက်ပါတယ်။

မစွက်အက်ဘာဟတ်ကလဲ အဲဒီတော့မှ 'မှန်း...ပြုစမ်း' ဆိုပြီး လက်မောင်းကို ပြာပြာသလဲဆွဲကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ အဆစ်အမြစ်တွေ အရမ်းကိုက်နေတဲ့ထဲက ညကတစ်ညလုံး ပရုတ်ဆီတွေ မုံညင်းဆီတွေကိုတအားလိမ်းထားလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလက်မောင်းတစ်ဖက်လုံး နီရဲပြီးနည်းနည်းတောင် ယောင်နေတာတွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကဆို မစွက်အက်ဘာဟတ်က အပြင်သွားစရာကိစ္စ ခြုံတာတောင် မသွားတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်မကိုဘဲ

ဂရုတစိုက်နဲ့ပြုစုပေးရှာပါတယ်။ မစွတာအက်ဘာဟတ်ကလဲ ကျွန်မလက်မောင်းတစ်ဖက်အခြေအနေတော်တော်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ သိသိချင်း၊ ဆရာဝန်ဆီသွားပြတို့ အပူတပြင်း တိုက်တွန်းတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မစွတာအက်ဘာဟတ် အလုပ်မသွားခင် ကျွန်မနဲ့မစွက်အက်ဘာဟတ်နဲ့ သူတို့သွားနေကျဆရာဝန်ဆီသွားပြခဲ့ကြပါတယ်။

ဆရာဝန်ရဲ့ ပြောပြချက်အရဆိုရင် ဒီလက်မောင်းက ရောဂါဟာ အဝတ်လျှော်ရာမှ ရေနဲ့အကြာကြီးထိတွေ့နေရတဲ့အတွက် အထူးသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်လွန်းလို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မရောဂါအတွက် ဆေးနှစ်လုံးထိုးပေးပြီး လိမ်းဆေးသောက်ဆေးလဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အခုရက်ပိုင်းအတွင်း ရေကိုလုံးဝမထိပါနဲ့။ လေးလံတဲ့အရာဝတ္ထုပစ္စည်းကိုလဲ လုံးဝမကိုင်ပါနဲ့။ မ၊မပါနဲ့လို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝန်က လေးပင်တဲ့အရာဝတ္ထုတွေကို လုံးဝ မ၊မပါနဲ့လို့ မှာလိုက်ပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ လေးတဲ့ပစ္စည်းရော၊ ပေါ့တဲ့ပစ္စည်းရော ဘာတစ်ခုခုကိုင်လို့တွယ်လို့မရပါဘူး။ ဆရာဝန်ဆီက အပြန်ရေငတ်တာနဲ့ မီးဖိုထဲကသောက်ရေအိုးမှာ ရေတစ်ခွက်ခပ်သောက်တာတောင် ရေခွက်လွတ်ကျမိအောင် ကျပါသေးတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ရေခွက်က ငွေခွက်မို့လို့ပေါ့။ ဖန်ခွက်ဆိုရင်ကွဲအုံးမှာ၊ ကျွန်မလက်ထဲက ရေခွက်လွတ်ကျတုန်းက အနားမှာရှိတဲ့ မစွက်အက်ဘာဟတ်က 'ညည်းရောဂါ သိပ်မသေးဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မနေနဲ့'လို့ သတိပေးရှာပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ဆေးနှစ်ခါထိုးပြီး ဆရာဝန်ပေးတဲ့ လိမ်းဆေး စားဆေးတွေ လိမ်းလိုက်စားလိုက်တော့ တော်တော်ကလေးသက်သာသွားပါတယ်။ အဲဒီအတွင်းမှာ ဆရာဝန်ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အရ လေးလေးပင်ပင် ပစ္စည်းမျိုးကို လုံးဝမကိုင်မိအောင် သတိထားနေရပါတယ်။

အဲဒီလက်မောင်းကို ကံကံတော့ရောဂါ သက်သာလာတာနဲ့ပဲ

တစ်ပြိုင်နက် မူလ 'ရောဂါဟောင်း'က ပြန်ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ နူးလ 'ရောဂါဟောင်း'ဆိုတာက တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး 'မွေးစားသမီး'ရောဂါပါပဲ။ တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ဆယ်ရက်လောက်ကြာတဲ့အထိ အမှဆီက ပြန်စာမလာပဲဖြစ်နေတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီတွေးပြီး တအံ့နွေးနွေးဖြစ်တာထက်၊ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားကပိုပြီး အလောသုံးဆယ် ဖြစ်လာကြပါတယ်။

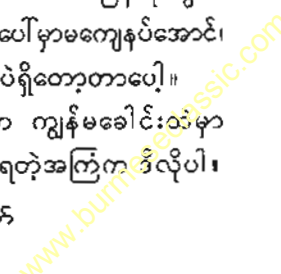
"ဘယ်လိုလဲ ကတ်တာရီးနား၊ ညည်းအဒေါ်ဆီက ပြန်စာလဲ မလာပါလား။ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီစာစောင့်မနေတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ငါအစကထဲကပြောသားပဲ၊ ဆိုက်ဘေးရီးယားရောက်သွားတဲ့လူမှန်သမျှ ပြန်လမ်းမရှိပါဘူးလို့။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့၊ ကတ်တာရီးနား။ ပြီးတာတွေ ပြီးပစေတော့။ ဆိုသမီးအဖြစ်နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားဘို့သာ စိတ်ကူးပေတော့"

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကိုအဲဒီလို ချောင့်သာ မတ်မီးသာအောင်နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ပြောလာကြတော့ ကျွန်မလဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ချည်ဘူး။ ကြာရင် 'နေမြင်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီအိမ်ကအမြန်ဆုံးထွက်သွားရအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ခွတ်လုပ်မှပဲဆိုပြီး အလောသုံးဆယ်အပူတပြင်း အကြံထုတ်ရတော့တာပဲ။

ဒီကိစ္စမှာ သူတို့လင်မယားက ကျွန်မကိုမလိုချင်တော့ပါဘူး။ သဘောမကျတော့ပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဆက်ထားလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး ဆိုမှ ကျွန်မအတွက်ထွက်ပေါက်ရမှာဆိုတော့ နောက်ဆုံးဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံးထွက်သွားရဖို့အတွက် သူတို့လင်မယားက ကျွန်မအပေါ်မှာမကျေနပ်အောင်၊ ငိတ်ဆိုးအောင်၊ ဒေါသထွက်အောင်လုပ်ရတို့ပဲရှိတော့တာပေါ့။

အဲဒီလိုတွေးမိတွေးရာ တွေးရင်းက ကျွန်မခေါင်းသိမှာ လက်ကနဲအကြံတစ်ခုရလာပါတယ်။ ကျွန်မရတဲ့အကြံက ဒီလိုပါ။

ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်နားမှာ အိတ်လီ နိုင်ငံ ဗင်းနစ္စမြို့ကလုပ်တဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးတစ်ခုရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖန်ထည်၊ မှန်ထည်တွေလုပ်တဲ့ ဗင်းနစ္စမြို့က လုပ်တာဆိုတော့ အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးဟာ အင်မတန်လှပြီး အင်မတန်လက်ရာမြောက်ပါတယ်။ မနက်မနက် ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတဲ့ နေရောင်နဲ့မျှော်ဆိုရင် ဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးဟာ ရောစိန်တုံးကြီးတစ်တုံးလို အရောင်တစ်လက်လက်ဖြာပြီးကြည့်လို့ အင်မတန်ပဏာရပါတယ်။ ကျွန်မသိရသလောက်ပဲ အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးဟာ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားညားခါစ အိမ်ထောင်ဦးက ပါလာတဲ့ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းလိုဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့လင်မယားက ဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးကို ဧည့်ခန်းမှာအလှပြပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အမြတ်တနိုးရှိနေခဲ့ကြပါတယ်။

အဲ ...ကျွန်မအကြံကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက အမြတ်တနိုးထားကြတဲ့ အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့မကွဲ ကွဲအောင်ခွဲစွဲစိတ်တို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ 'အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်' ဆိုတာလို တစ်ခြားဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တဲ့အဆုံး ကြံမိကြရာ ကြံရတော့တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ နေ့ခင်းဘက်အိမ်မှာ မစ္စကန်အက်ဘာဟတ်ရှိနေတုန်း ကျွန်မကအိမ်ရှေ့ခန်းမှာ စားပွဲကုလားထိုင်တွေ ဖုန်သုတ်ပြီး အမှိုက်လှဲနေပါတယ်။ ကျွန်မအကြံနဲ့ကျွန်မဆိုတော့ အဲဒီလို အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ဖုန်သုတ်ရင်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးထားတဲ့ဆီကို မသိမသာရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီနားရောက်လဲရောက်ရော အမှတ်တမဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးကို ဖုန်သုတ်သလိုလိုနဲ့ ခုံပေါ်ကမသိမသာ တွန်းချလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မလက်ချက်နဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးဟာ တမံသလင်းပေါ်ဘေးစောင်းကြီးကျသွားပြီး 'ခွမ်း'ကနဲ့ မြည်သံဟာ တစ်အိမ်လုံးတုန်ခါသွားသလားတောင် အောက်မေ့လိုက်ရပါတယ်။

"ဟဲ့ဟဲ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟဲ့ ကတ်တာရီးနား"

မစ္စကန်အက်ဘာဟတ်ဟာ အိမ်ထဲကအလန်တကြားနဲ့ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဧည့်ခန်းကိုအပြေးအလွှားထွက်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဧည့်ခန်းရဲ့အလှကျက်သရေဆောင် အိတ်လီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲနေနေပါပြီ။

ပထမတော့ ဒါဟာ ကျွန်မအကြံနဲ့ကျွန်မ တမင်လုပ်ပြီးမှ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဟန်ဆောင်ဘို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ်ကျတော့ အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးလဲကျကွဲသွားရော ကျွန်မလဲ စိတ်ထဲက တကယ်ထိခိုက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

"ဒါ ကျွန်မအပြစ်ပါ။ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ။ ဖုန်တွေ တက်နေတာနဲ့ အမြင်မတော်လို့ အဝတ်နဲ့လှမ်းသုတ်နေရင်း ကျကွဲသွားတာပါ။ အို ...ကျွန်မကိုယ်က နမောင့်နဲ့မိခင်လွန်းပါတယ်။ အခု ကျွန်မကြောင့် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးကျကွဲသွားရပြီ။ မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မကို ဒီအိမ်မှာမထားပါနဲ့တော့။ ကျွန်မနဲ့ ဒီအိမ်မျိုးနဲ့မတန်ပါဘူး"

ကျွန်မစိတ်ထဲက တကယ်ပဲလှုပ်ရှားသွားပြီး တကယ့်ခံစားချက်နဲ့ ပြောချလိုက်မိပါတယ်။ ဒီလိုပြောရင်း ဝမ်းနည်း ပမ်းနည်း ငိုမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မရပါဘူးရှင် ကျွန်မဆင်ထားတဲ့ဇာတ်က ဇာတ်လမ်းကောင်းသလောက် ဇာတ်ကွက်မဝင်ပဲဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီလို သူတို့အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်းကြီးကျကွဲသွားတာတောင် ကျွန်မအပေါ်မှာဆူလား ပူလား၊ ကြိမ်းလားမောင်းလားမလုပ်ဘဲ ကျွန်မလက်မောင်းက ရောဂါပြန်ဖြစ်လာပြန်ပြီဆိုပြီး ကျွန်မကို ဆရာ့သန်ဆီခေါ်သွားပြန်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်မလဲ ကျွန်မကိုဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကိုပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အကူအညီတောင်းရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မလက်မောင်းက ရောဂါကြောင့် ဆေးစာရေးပေးပါလို့ တောင်းပန်ရပါတယ်။ ဆရာဝန်က ရေးတော့ရေးပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလိုချင်တဲ့ သဘောမျိုးမရေးဘဲ အလေးအပင်တွေ မ၊မရဘူး။ လက်မောင်းကို သိပ်အားစိုက်ပြီးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ ယေဘုယျသဘောမျိုးရေးပေးပါတယ်။

ကျွန်မကလဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ဆရာဝန်ရေးပေးတဲ့ ဆေးစစ်ချက်ကိုပဲ အက်ဘာဟတ်တို့လင်မယားကိုပြပြီး ကျွန်မနေရာမှာ တစ်ခြားအိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှာဘို့နဲ့ ကျွန်မကိုဒီအလုပ်က ထွက်ခွင့်ပြုဘို့ ပြောကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါလဲမရပါဘူးရှင်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လက်မခံပါဘူး။

“အို ...ဒါတော့ဘယ်ဖြစ်မလဲ လောလောဆယ် လက်မောင်းက ရောဂါကြောင့် ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရဘူးဆိုရင် မလုပ်နဲ့ပေါ့။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် အနားယူနေပါ။ ဒီကြားထဲ လုပ်စရာရှိတာကို ငါပဲဖြစ်သလို ကြည့် လုပ် သွားမယ်။ ဒါအတွက် တော့ဘာမှ စိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်နဲ့။ ညည်းဟာ တို့သမီးပဲ။ တို့ကို ဘာမှ အားနာနေစရာ မလိုပါဘူးကွယ်”

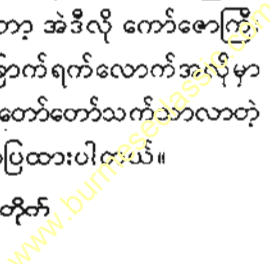
ကျွန်မဖြင့် သေတာသေလိုက်ချင်တာပါပဲ။ ဘယ်လိုကြံလို့ ဖန်လို့မရအောင်ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့လျှောက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ မီးတင်ရုံ့ရကောင်းမလား ဒါလောက်တော့လဲ မလုပ်ရက်ပါဘူးရှင်။

ကဲ ...ဒါလောက်တောင်ရှိလှတာ ဘယ်လိုကြံလို့ဖန်လို့မှ မရတဲ့အဆုံး ဒီတစ်ခါတော့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပစ်မှဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးကြိုးစားခြင်းအနေနဲ့ ကြိုးစားဘို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မရဲ့ ‘ပစ်မှတ်’ကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အထင်ရှားဆုံးနဲ့ အထူးခြားဆုံးဖြစ်တဲ့ ဂျပပန်းအိုးကြီးပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောခဲ့ဘူးသလို အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာစာဘက်မှာ ခုံမြင့်တစ်ခုနဲ့တင်ပြီး အလှပြထားတဲ့ ဧရာမ ဂျပပန်းအိုးကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီပန်းအိုးကြီးဟာ အောက်ကခုံမပါပဲနဲ့ကို ကျွန်မခါးလောက်အထိမြင့်ပါတယ်။ ဒီပန်းအိုးကြီးကတော့ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ကျက်သရေဆောင်ပစ္စည်းပါပဲ။ လှလိုက်တာကလဲ အရမ်းပါပဲ။ ပြောင်လက်ချောမွတ်နေတဲ့ ကြွေသားပေါ်မှာ အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်နဲ့ ငွေရောင်ချယ်ထားတဲ့ပန်းချီကလဲ အင်မတန်လှပါတယ်။ အဲဒီပန်းချီမှာ ကိုမိုနိုအကျီရှည်ကြီးတွေဝတ်ထားပြီး ပါးအိုနီနီနဲ့ ယပ်တောင်ကလေးတွေ ကိုယ်စီခပ်နေကြတဲ့ ဂျပပန်းမကလေးတွေရဲ့ပုံကလဲ တော်တော်ကို အသက်ပါပြီးကြည့်လို့မဝအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပါတယ်။ ဒီဂျပပန်းအိုးကြီးဟာ စောစောကကျွန်မလက်ချက်နဲ့ ကွဲသွားရှာတဲ့ အိတ်လီဖန်ပေါင်းချောင်ထက် ပိုပြီးလှလဲလှ ကျက်သရေလဲရှိပါတယ်။ ဒီပန်းအိုးကြီးဟာ အက်ဘာဟတ်တို့ လင်မယားအတွက် တစ်အိမ်လုံးမှာ အမြတ်နိုးဆုံးနဲ့ ဂုဏ်အယူဆုံးပစ္စည်းဆိုရင်လဲ မမှားပါဘူး။

တစ်လတစ်ကြိမ် အိမ်ရှေ့ခန်းကကော်စောကြီးကို အပြင်ထုတ်ပြီးဖုန်တွေဘာတွေ ခါတဲ့အချိန်မှာ ဒီပန်းအိုးကြီးကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းတစ်နေရာမှာ ခဏရွှေ့ထားရပါတယ်။ ဒီပန်းအိုးကြီးကို အဲဒီလိုရွှေ့ပြီးမှ သူ့အောက်ကကော်စောကို ဆွဲယူလို့ရပါတယ်။

အဲဒါကို ကောင်းကောင်းကြီးသိထားတဲ့ ကျွန်မဟာ စဉ်ခန်းကော်စောကြီးဖုန်မခါခင် လေးငါးခြောက်ရက်လောက်ကကြိုပြီး ချိန်ကိုက်စီစဉ်ထားပါတယ်။ စီစဉ်ပုံကတော့ အဲဒီလို ကော်စောကြီးအပြင်ထုတ်ပြီး ဖုန်တွေခါဘို့ လေးငါးခြောက်ရက်လောက်အလိုမှာ ကျွန်မလက်မောင်းက ကိုက်တာခဲတာတွေ တော်တော်သက်သာလာတဲ့ အကြောင်း မှစွက်အက်ဘာဟတ်ကို ပြောပြထားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဧည့်ခန်းက ကော်ဇောကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမဲ့ နေ့ရက်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီနေ့က သောကြာနေ့ပါ။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ မနက်စောစောပိုင်းက မစွက်အက်ဘာဟတ်ဟာ ကော်ဇောကြီးကို နေ့ခင်းဘက်ကျရင် ကျွန်မ နဲ့အတူတူကူပြီး ဖုန်ခါမယ်လို့ပြောပြီးမှ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ အဲဒါကိုမေ့ပြီးအပြင်ထွက်သွားပါတယ်။ အကွက် ကောင်းကို ချောင်းနေတဲ့ကျွန်မအတွက်တော့ 'မျက်ဖြူဆိုက်လေ' ဖြစ် သွားတာပါပဲ။

ဒါနဲ့သူလဲ အပြင်ထွက်သွားလို့ တစ်အောင်လောက်လဲနေရာ ကျွန်မလဲ ထမင်းစားခန်းထဲက ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းဝက ဂျပန်ပန်းအိုးကြီးကို ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ မ၊ပြီး အိမ်ပေါ် တက်တဲ့ လှေကားထစ် လေးငါးထစ်လောက်မှအသားမှေး တင်ထား လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကော်ဇောကြီးကို အပြင် ထုတ်ဖို့ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ လိပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ် တော့ ကော်ဇောကြီးကို အပြင်မထုတ်သေးပါဘူး။ ဒီအတိုင်းအလိပ် လိုက် အခန်းဝမှာချထားပြီးမှ စောစောက ပန်းအိုးတင်ထားတဲ့ လှေကား ပေါ်တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ပန်းအိုးတင်ထားတဲ့ လှေကားထစ်ရဲ့ အပေါ် အထစ်ထဲအောင် ကျော်တက်လာပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထား၍ 'ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်'ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပန်းအိုးကြီးကို လှေကားပေါ် က တစ်ခါထဲကန်ချလိုက်ပါတယ်။

'ဂလဲ့ ...ဂလဲ့ ...ဂလဲ့'ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ပန်းအိုးကြီးဟာ လှေကားပေါ်က အရှိန်နဲ့တစ်ထစ်ခြင်း ဒလိမ့်ဒလိမ့်နဲ့ကျသွားပြီး အောက်ဆုံးကြမ်းပြင်ပေါ်လဲရောက်ရော 'ဝွမ်း'ဆိုပြီး အစိတ်စိတ်အမွှာ အမွှာကွဲသွားတော့တာပါပဲ။

အရင်တစ်ခါ ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီးခွဲပစ်ခဲ့တုန်းကလို မဖြစ် အောင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံကြိတ်ပြီးအားတင်းထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မမျက်စိအောက်က လှေကားရင်းမှာ ပန်းအိုးကြီးတစ်ခုလုံး ရစရာ

'ကျော်ဝင်ထွန်း' စာပေတိုက်

မရှိအောင် ကျကွဲသွားတာကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လှေကားအတိုင်းအပေါ်ထပ်ကို လှည့်တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထပ်ခိုး ပေါ်က ကျွန်မအခန်းလေးထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မရဲ့ အဝတ်စားတွေနဲ့ တိုလီဖိုလီအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အားလုံး မကျန် သိမ်းဆည်းပြီးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်စိတ်ဓာတ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ အော်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကျွန်မ လက်ဆွဲအိတ်ကို အိမ်အဝင်တံခါးဝမှာ ချထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှခေါင်းအေးအေးနဲ့တစ်ခြားအိမ်အလုပ်တွေ ကို ဣန္ဒြေရရလုပ်နေခဲ့ပါတယ်။

ခဏကြာတော့ မစွက်အက်ဘာဟတ်ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာချထားတဲ့ ကျွန်မအိတ်ကိုမြင်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲမဝင်သေးပဲ အိမ်အပေါက်ဝကပဲ ကျွန်မကိုလှမ်းအော်လိုက် ပါတယ်။

"ကက်တာရီးနား ဒီအိတ်ကဘာလုပ်တာလဲ"

သူ့အသံကြားကြားချင်း ကျွန်မအိမ်ထဲက ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာပြီးသူ့ရှေ့မှာပဲ ခြေစုံရပ်လိုက်ပါတယ်။

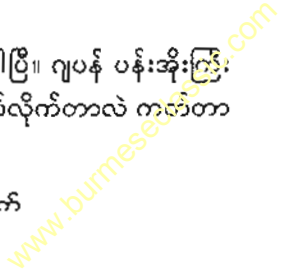
"ဒီမယ် မစွက်အက်ဘာဟတ် ဒီနေ့ကျွန်မဖြစ်ပုံကတော့ ဆိုးလွန်းပါတယ်ရှင်။ အဆိုးဆုံးလို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အပေါ်မှာ မစွက်အက်ဘာဟတ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကသိပ်ကောင်း ကြပါတယ်။ ဒီကြားထဲက ကျွန်မကြောင့်ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပျက်စီးနေရတယ်ဆိုတော့ ..."

"ဟဲ့...နေပါဦးဘာတွေများဖြစ်ပြန်လို့လဲ .."

မစွက်အက်ဘာဟတ်ဟာ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ထဲကို လှမ်းဝင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"အမယ်လေး ...သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ။ ဂျပန် ပန်းအိုးကြီး ဝါလား။ ဘုရား ...ဘုရား ... ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာလဲ ကက်တာ ရီးနားရယ် ..."

'ကျော်ဝင်ထွန်း' စာပေတိုက်

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုတစ်လောက ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီး ကျကွဲ သွားခဲ့ရပြီး အခုဒီနေ့ကျွန်မကြောင့် ဂျပန်ပန်းအိုးကြီးကွဲသွားပြန်ပါပြီ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မစွက်အက်ဘာဟတ်တို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘယ်နှည်းနဲ့မှခွင့်မလွှတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။”

ကျွန်မစကားမဆုံးခင် မစွက်အက်ဘာဟတ်ဟာ မျက်ရည် တွေစီးကျလာရင်းက တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုတော့တာပါပဲ။ သူဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတော့ ကျွန်မလဲ သူငိုတာကိုကြည့်ရင်းနဲ့ ကျွန်မပါဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြစ်ပြီး ငိုမိပါတော့တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်မအပြစ်ပါ။ ကျွန်မ အသုံးမကျလို့ဖြစ်ရတာပါ။”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုလဲသဘောမထားပါဘူး ကတ်တာရီးနား ရယ် ... တကယ်တော့ ညည်းလက်မောင်းက ရောဂါကြောင့်ဖြစ်ရတာ ပါ။ ဒီရောဂါကလဲ ဒီအိမ်ရောက်မှဖြစ်ရတဲ့ရောဂါပါ။ ငါတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မအပေါ် ဒါလောက် ကောင်းနေပါရက်နဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကအသုံးမကျတာပါ။ ကျွန်မကိုယ် က ပြိုလဲမွေ့တာပါ။ ဒီအိမ်မှာကျွန်မဟာ ပြိုလဲကောင်သက်သက်ပါ။”

ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ဖက်ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတင်နေ ငိုမိကြပါတယ်။ ကျွန်မ ပါးနှစ်ဖက်စလုံး မျက်ရည်တွေဖုံးပြီး ဘာကိုမှမမြင်ရတော့ပါဘူး။ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ တကယ်ဝမ်းနည်းပြီး တကယ်ငိုမိပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အငိုရပ်သွားကြပြီး မစွက်အက်ဘာဟတ်ဟာ ကျွန်မကိုစကားလဲမပြောကြည့်လဲ မကြည့် တော့ပဲ အိမ်ပေါ်ကိုတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတတ်သွားပါတော့တယ်။

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

ကျွန်မလည်း အိမ်ရှေ့စည်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ တစ် ဆာကယ်ထဲ ငူငူကြီးထိုင်နေမိတာ မစွတာအက်ဘာဟတ်ပြန်လာတဲ့ အထိပါပဲ။ မစွက်အက်ဘာဟတ်လဲ အဲဒီကျတော့မှ အိမ်ပေါ်က ပြန် ဆင်းလာပါတယ်။

မစွတာအက်ဘာဟတ်ဟာ အိမ်ထဲဝင်လာလာခြင်း လှေကား ခြေရင်းမှာ ဖယိုဖရဲနဲ့ အဲစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲကျနေတဲ့ ဂျပန်ပန်းအိုးကြီး ကို ကြည့်လိုက်ပြီး အကြီးအကျယ်မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆာစောကငိုထားကြတဲ့ ကျွန်မနဲ့ မစွက်အက်ဘာဟတ်တို့ရဲ့ နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာတွေကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ပြီး အခြေအနေတွေအားလုံးကို ရိပ်မိသွားပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာကျွန်မကိုရော သူ့မိန်းမကိုပါ စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှေကားအတိုင်း ခပ် ခြည်းဖြည်းတက်သွားပါတယ်။

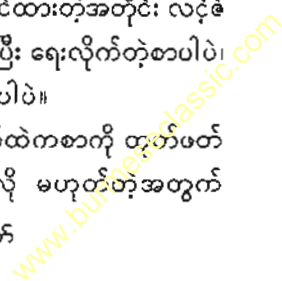
ကျွန်မရိပ်မိလိုက်ပါပြီ ဒီတစ်ခါတော့ မစွတာအက်ဘာဟတ် ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာလုံးဝ စိတ်ပျက်သွားပြီ လုံးဝစိတ်ကုန်သွားပြီဆို တာ ကျွန်မနားလည်လိုက်ပါပြီ။

တော်တော်လေးကြာတော့ ညစာစားချိန်ရောက်လာပြီး မစွတာ အက်ဘာဟတ်အိမ်အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာပါတယ်။ ထမင်း စားခန်းထဲကို သူဝင်လာလို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ထဲမှာ စာအိတ်ဖြူတစ်အိတ်ကိုင်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ အခန်းထဲရောက် ဘာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူကကျွန်မကို အဲဒီစာအိတ်လှမ်းပေးလိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်မလည်း သူပေးတဲ့စာအိတ်ကို တရိုတသေနဲ့ လှမ်းယူ လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီစာဟာ ကျွန်မထင်ထားတဲ့အတိုင်း လင့်ခ် မြို့က အလုပ်သမားရုံးကို ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးလိုက်တဲ့စာပါပဲ။ ကျွန်မအင်မတန်မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့စာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မပိတ်ဘဲထားတဲ့စာအိတ်ထဲကစာကို တုတ်ဖတ် ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ဘဲအတွက်

‘ကျော်စင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

တစ်မျိုးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို ဆိုတာကဒီလိုပါ။ ဒီဟာဟာ ကျွန်မကိုဒီအိမ်က အလုပ်ကထုတ်ပစ် လိုက်တဲ့စာပဲဆိုတာ စာအိတ်ပေါ်က 'အလုပ်သမားရုံးသို့' ဆိုတဲ့ လိပ်စာ အရ ကျွန်မသိလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အရ ဆိုရင် ကျွန်မကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်တဲ့စာထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အပြစ်အနာ အဆာတွေ ကျွန်မရဲ့ချို့ယွင်းချက်တွေ အထိုက်အလျောက်ရေးထား လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတထစ်ချမျှော်လင့်ထားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ယခုစာထဲမှာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ် နေပါတယ်။ စာထဲမှာရေးထားတာတွေက ကျွန်မဟာအလုပ်အကိုင်- တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရာမှာ စိတ် ရောကိုယ်ပါ တကယ်တန်းကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တတ်တဲ့ အကြောင်း၊ အနေအထိုင်အပြောအဆိုကအစ အကျင့်စာရိတ္တပါ အဖက်ဖက်က ကောင်းတဲ့အကြောင်း ...ဆိုတာတွေရေးထားပြီးမှ ဒါပေမယ့် မမျှော် လင့်ဘဲ ဒီမိန်းကလေးမှာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာတဲ့အတွက် သူတို့ အိမ်ကအိမ်မှလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လက်မလုပ်နိုင်တော့သည့် အခြေ အနေမျိုးဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ မရှောင်မလွဲသာဘဲ အလုပ်ကထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတယ် ...ဆိုပြီး စိကာပတ်ကုံး ဖော်ပြ ထားတာတွေ့ရပါတယ်။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး အခုလို သူတို့အိမ်မှာဆက်ပြီး အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကို သက်ဆိုင်ရာလူကြီးမင်းများက သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် မပင်မပန်းနဲ့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး သင့်တော်တဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် မျှော်လင့်ပါကြောင်း ...ဆိုပြီး အောက်ဆုံးအပိုဒ်မှာ ရေးထားတာ တွေ့ရ ပါသေးတယ်။

ကျွန်မဖြင့် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ငိုချင်လာပါတယ်။ ကျွန်မမိဘ နှစ်ပါးကလွဲလို့ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဒါလောက်စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

မို့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို နောင်တွေ့မှတွေ့ရပါတော့မလားဆိုပြီး မျက်ရည် များတောင် လည်လာမိပါတယ်။ ကျွန်မကိုတကယ်သမီးအရင်းလို ညံ့ယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်ခင်တွယ်တာနေကြရာတဲ့ သူတို့လင်မယားနဲ့ အတူ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာရတဲ့ ကျွန်မဘဝကိုလဲ ယူကြည့်မရ ဖြစ်မိ ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တကယ်ကျပြန်တော့လည်း ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ခင်မင်တွယ်တာမူဟာ ကျွန်မအတွက် ကောင်းကျိုး မဖြစ်ဘဲ ဆိုးကျိုးသာဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကြံဖန်ပြီးဖြေရတော့တာပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အခုကျွန်မလက်ထဲရောက်နေတဲ့အလုပ် သူ့ကစာဟာ ကျွန်မအင်မတန်လိုချင်နေတဲ့စာပါ။ ဒီစာရတဲ့အတွက် အယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲခံပြီးကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မအသိဆုံးပါ ဒီလိုကြိုးစားလို့အခုဒီစာကို ရခဲ့ပြီဆိုတော့ဒါက ကျွန်မအနေနဲ့ အောင်မြင်တာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့အောင်ပွဲပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီအောင်ပွဲဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဝမ်းနည်း ...ရာကောင်းတဲ့ အောင်ပွဲတစ်ခုလို့ပဲဆိုရမှာပေါ့ရှင် ...။

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

အားလုံးမီးလောင်ပြာကျကုန်ပါပြီ

ကျွန်မ အလုပ်သမားရုံးထဲကို ဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ နီနာနဲ့ ကလာဗာတို့က ကျွန်မလက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့စာအိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြပါတယ်။

“ဟေး...ကတ်တာရီးနား ဘယ်နှယ်လဲ တိုက်ပွဲအောင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”တဲ့။

ကျွန်မဖြင့် သူတို့ရဲ့လူကဲခပ်ကောင်းပုံနဲ့ ပါးရေနပ်ရေရှိပုံကို ရုတ်တရက်အံ့တောင် အံ့သြသွားမိပါတယ်။ နီနာဆိုရင် သူ့စားပွဲထထလာပြီး ကျွန်မကိုအားရပါးရပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးတယ်။

ကျွန်မလည်းပါလာတဲ့ မစ္စတာအက်ဘာဟတ်ရဲ့စာကို နီနာလက်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။ နီနာနဲ့ကလာဗာတို့ဟာ ကျွန်မစာကို နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အလောသုံးဆယ် ဖတ်လိုက်ကြပါတယ်။

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကတ်တာရီးနားက အလာကြီးပဲ ကဲ ... အဲဒါကနေအုံး ကိုယ်ဒီစာကို ဗိုလ်ကြီးဆီသွားပြလိုက်အုံးမယ်”

နီနာက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မစာကို ကိုင်ပြီးသူတို့ရုံးက အကြီးအကဲလုပ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ရှိရာ စားပွဲဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားပါတယ်။ သူထွက်သွားတုန်း ကလာဗာက ကျွန်မကိုသူ့စားပွဲမှာ အထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် အမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပါတယ်။

“ဒီတစ်ခါ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့ ကျွန်မတို့နဲ့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ဒီရုံးမှာဝင်လုပ်ပေးတော့ အိမ်ဖော်အလုပ်တွေ ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်လုပ်မနေနဲ့တော့”

ကလာဗာက အဲဒီလိုပြောနေတုန်း နီနာပြန်ရောက်လာပါတယ်။ သူကအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိလုပ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးကိုစာပေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီရုံးမှာပဲ ကျွန်မကိုအလုပ်သွင်းပေးဘို့နဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက်အတွင်း ဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးဘို့ ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလဲ သူတို့စားပွဲမှာထိုင်ရင်း သူတို့ခိုင်းမေးကြတာနဲ့ မစ္စတာအက်ဘာဟတ်တို့အိမ်က အလုပ်ထွက်ခွင့်ရအောင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အတိုချုံးပြီး ပြောပြရပါမယ်။ အတိုချုံးပြီးပြောတဲ့အထဲက မပါမဖြစ်တဲ့ဂျပန်ပန်းအိုးကြီး အကြောင်းပြောပြတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အားရပါးရနဲ့ နှုတ်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်ကြတာ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်ရယ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား။

“ဒါထက်နေပါအုံး အခုလက်မောင်းကရောဂါကော ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

နီနာက ရုတ်တရက်ကျွန်မလက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ဆရာဝန်စမ်းသလို သူ့လက်နဲ့စမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ‘တိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာဝန်မြောသလို တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ပန်းကန်ဆေးလိုက်၊ အဝတ်လျှော်လိုက်၊ ကြမ်းတိုက်လိုက်နဲ့ ရေကိုအမြဲကိုင်နေ

www.burmeseclassic.com

ရလို့ဖြစ်တာပါ။ မယုံရင်ကြည့် အခုဒီရောက်ရင် ဒီရောဂါပျောက်သွားမှာသေချာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

နီနာပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်လဲဟုတ်နေပါတယ်။ ဒီရောက်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီလက်မောင်းအောင်တဲ့ရောဂါဟာ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပျောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ တစ်ခါထဲကို အရှင်းပျောက်သွားတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မဖြင့်အံ့တောင်အံ့သြမိပါသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရောက်သွားပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲနီနာကကျွန်မကို သူတို့ကလာဗာတို့နဲ့အတူ သူတို့ရုံးမှာပဲ အလုပ်ရအောင် သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပေးပါတယ်။ သူတို့ရုံးက အကြီးအကဲလုပ်တဲ့ ဂျာမန်ဗိုလ်ကြီးကို နောက်တစ်နေ့မှာ သူကိုယ်တိုင် တစ်ခါထပ်တွေ့ပြီး ကျွန်မဟာ ယူကရိန်းလိုရော၊ ပိုလန်လိုရော၊ ရုရှားလိုပါ ပြောတတ်နေတဲ့အကြောင်း ဒီလိုဘာသာစုံပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရှိရင် ဒီရုံးမှာ သိပ်ပြီးအဆင်ပြေတဲ့အကြောင်း၊ ဘာညာဘာညာနဲ့ 'အာလူးပေးလိုက်တော့ ကိစ္စကတစ်ခါထဲပြတ်သွားပါတယ်။ တစ်ခါကနှစ်ခါမပြောရပဲဒီရုံးမှာ ကျွန်မအလုပ်လုပ်ရတို့ သေချာသွားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး ရုံးတစ်ရုံးထဲမှာ အတူအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာပဲ အတူနေခွင့်ရခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါလဲနီနာနဲ့ ကလာဗာတို့ အစွမ်းအစပါပဲ။ တကယ်ကတော့ နီနာတို့နေတဲ့ အထူးသီးသန့် အဆောင်မှာက အခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ယောက်ပဲနေခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကို နီနာနဲ့ကလာဗာတို့ကိုယ်တိုင် အဆောင်မျိုးဖြစ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ဝင်တွေ့ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဘာညာ ဘာညာ အာလူးပေးလိုက်တာနဲ့ပြီးသွားတာပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက အဆောင်မျိုးကတောင် သူတို့ကိုနောက်လိုက်ပြောင်လိုက်ပါသေးတယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို သူတို့အခန်းထဲမှာ အိပ်စင်တစ်ခုထပ်သွင်းပြီး အိပ်စင်သုံးခုနဲ့သုံးယောက်အတူနေပါရအေဆိုတော့ အဆောင်မျိုးက 'အဲဒီအခန်းထဲကို နောက်ထပ်သွင်းမယ်

အိပ်စင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါခွင့်ပြုဘို့ မခဲယဉ်းပါဘူးကွာလို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ကျွန်မဟာ လင်စံမြို့ကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မအပေါ်မှာအဖက်ဖက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့ နီနာတို့ ကလာဗာတို့နဲ့ တစ်ခန်းထဲအတူနေပြီး တစ်ရုံးထဲအတူလုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီ တစ်ရုံးထဲလုပ်ပြီး တစ်ခန်းထဲအတူနေရတော့ သူတို့နဲ့ အရင်ကထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးလာသလို အရင်ထထက်လဲပိုပြီး သူတို့အကြောင်းတွေသိလာရပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရုံးဆင်းလို့ညစာစားပြီးကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟိုဟိုဒီဒီအပြင်ထွက်လည်လေ့ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလိုအပြင်ထွက်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မကိုသူတို့နဲ့အတူ လိုက်ဖို့ခေါ်တတ်ကြပါတယ်။ အပြင်ထွက်လည်တယ်ဆိုတာကလဲ အပြင်းပြေ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်တာတို့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သူတို့အတွဲနဲ့သူတို့ချိန်းပြီး လျှောက်လည်ကြတာတို့ပါပဲ။

ဪ...ဒါထက် သူတို့အတွဲဆိုလို့ ပြောရအုံးမယ်။ အရင်ကျွန်မ မစွက်အက်ဘာဟတ်တို့အိမ်မှာနေတုန်းက သူတို့ဆီအလည်လာရင်းနဲ့ နီနာမှာ ကာလပ်စ်ဆိုတဲ့ ချက်အမျိုးသား 'အတွဲ'တစ်ယောက်ရှိသလို ကလာဗာမှာလဲ ဟန်းဆိုတဲ့ ဩစထရီးယား 'ဘော်ဒါ'တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မပြောခဲ့ဘူးပါတယ်။

အခုကျွန်မသူတို့ဆီ ပြောင်းလာတဲ့အချိန်ကျတော့ နီနာဟာ ကာလပ်စ်နဲ့ဘဲ တွဲမြဲတွဲနေပေမယ့် ကလာဗာကတော့ တစ်ခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ကလာဗာအခုတွဲနေတဲ့ အမျိုးသားနာမည်ကလည်း 'ဟန်း'ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရင်က ဩစထရီးယားအမျိုးသား 'ဟန်း'မဟုတ်တော့ဘဲ အခု 'ဟန်း'က ချက်အမျိုးသားဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီလို သူတို့ကစ်တွေအတွဲကိုယ်စီနဲ့ ညနေတိုင်းငြိမ်နေကြ

ရာက နောက်သလိုပြောင်သလိုနဲ့ ကျွန်မကိုပါ သူတို့လိုအတွဲရာဘို့ အဖော်ညီလာကြပါတယ်။ အရင်သူတို့ဆီ ခဏတစ်ဖြုတ်လာလည် တုန်းကလဲ ဒီလိုနောက်ကြပြောင်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်မနဲ့သူတို့နဲ့ တစ်ခြားစီနေကြရတာမို့ ဒီကိစ္စဟာ စကားဝပ်မိလို့ ကြုံကြိုက်တုန်း နောက်တဲ့ပြောင်တုသြဘောမျိုးလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလိုအမြဲတစေ အတူသွားအတူအလုပ် လုပ်ကြရတဲ့အခါ ကျတော့ ဒီပြဿနာဟာပြောင်သလို နောက်သလိုနဲ့ အတည်ပြောတာမျိုးဖြစ်လာပါတယ်။

“ဟေ့ ...ကက်တာရီးနား နင်ဒီမှာတို့နဲ့လာနေရတာ တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျော်လာမှာပါ။ နင်တစ်ယောက်ထဲအခုလို 'လွတ်'မနေအောင် နင့်အတွက် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အတွဲတစ်ယောက်တို့ရှာပေးမယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ ကာလပစ်ကို ငါရှာခိုင်းပေးမယ်လေ”

အဲဒီလို နီနာကကျွန်မကိုစပါတယ်။ အရင်ကဆိုရင် နီနာဟာ ကျွန်မကို ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ညည်းနဲ့ပြောနေကြပါ။ ဒါပေမယ့် အခုသူတို့နဲ့အတူ လာနေရာကကြာတော့ ပိုရင်းနီးလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာဖြစ်လာကြတဲ့အတွက် ရှင်တွေ ကျွန်မတွေမသုံးတော့ဘဲ 'နင်တွေ ငါတွေ' ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်မကို ဒီလိုခေါ်တဲ့အတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲကဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ပိုပြီးတော့တောင် ကောင်းသေးတယ်လို့ထင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူတို့ထက်အသက်လဲငယ်၊ ဝါလဲနုသေးတော့ သူတို့ကို ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ပဲ ပြောပါတယ်။

သူတို့ကကျွန်မမှာ အတွဲမရှိသေးဘဲ ဘက်ပဲနေတဲ့အတွက် နောက်သလိုပြောင်သလို ပြောလာတတ်ကြတော့ ကျွန်မကလည်း 'အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မကိုရှင်တို့အုပ်စုထဲ ဆွဲမသွင်းပါနဲ့ ဒါမျိုးဝါသနာမပါပါဘူး' လို့ ပြန်ပြောရပါတယ်။

ပြောလို့သာပြောရတာပါ။ ဒီတိုင်းသာ သူတို့အမြဲနေသွားရင် ကျွန်မလဲ ဘာသားနဲ့ လုပ်ထားတာမို့လဲ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကွေ့

ကွေ့မှာ သူတို့လိုဖြစ်လာမှာသေချာပါတယ်။ မှန်တာပြောရရင် သူတို့ နောက်တာပြောင်တာ ကြားရဖန်များလာတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တစ်ခါတစ်ခါ အတွဲကလေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်တယ်' ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာတာအမှန်ပါပဲ။

သူတို့တစ်တွေနဲ့ အဲဒီလိုနေရင်းထိုင်ရင်း သွားရင်းလာရင်းက သူတို့ရဲ့ အနေအထားလေးတွေကိုပါ သိလာခဲ့ရပါတယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ရှင် နီနာနဲ့ကာလပစ်ဟာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် တော်တော်လေးစွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကာလပစ်က နီနာအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာရှိသလို နီနာကလည်း ကာလပစ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိပုံရပါတယ်။ ကာလပစ်က သူ့အတွက်မကြာမကြာ ဝယ်ဝယ်လာတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေကို မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး ထုတ်ထုတ်ပြီးပြရတာဟာ နီနာအတွက်အလုပ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ကလာဗာကတော့ နီနာလိုမဟုတ်ဘူး။ နီနာနဲ့စရိုက်ချင်း၊ စိတ်သဘောထားခြင်း တော်တော်လေးခြားနားပါတယ်။ ကလာဗာရဲ့ မျက်နှာကလေးဟာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ နုနုဖတ်ဖတ်ရှိသလောက် အနေအထိုင်က အင်မတန်ပက်စက်ပြီး အပြောအဆိုကလည်း အင်မတန်ကြမ်းပါတယ်။

ကလာဗာရဲ့အတွဲ ...ဒုတိယအတွဲကိုပြောတာနော်။ အဲဒီအတွဲ 'ဟန်း'ကတော့ ခပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သဘောလည်း ကောင်းပုံရပါတယ်။ ပြောရဦးမယ်။ အခု ဒုတိယအတွဲ ချက်အမျိုးသားဟန်းက ရုပ်ဖြောင့်သလောက် ပထမအတွဲဖြစ်တဲ့ ဩစထရီးယား အမျိုးသား ဟန်းကတော့ တကယ့်ကို 'ပုံမလာ'တဲ့ အထဲကပါပဲ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဟိုတုန်းကနီနာနဲ့ ကျွန်မတို့က အဲဒီလောက် ပုံမလာတာကြီးကိုများ တွေ့ရသလားလို့ ကလာဗာကို မကျေမနပ်သလို ဝိုင်းပြောကြတော့ သူ့ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလား 'ဟဲ့ သူကငါ့ကို ခဏ ခဏလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးတာကိုးဟဲ့ မိန်း

လေးလေးဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးတဲ့ ယောက်ျားလေးကို မကြိုက်ဘဲ နေပါ့မလားတဲ့ ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ ကလာဗာကို အဲဒီပထမအဆက် ဟန်းကပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေဆိုတာက နီနာ့ကို ကာလပ်စ်ကပေးတာမျိုး အသေးအဖွဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နာရီတို့၊ ရေဒီယိုတို့၊ ဂါဝန်တို့ဆိုတဲ့ တကယ့်အဖိုးတန် အကောင်းစားတွေချည်းပါပဲ။

တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ ကျွန်မဖြင့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ စရိုက်ချင်းလုံးဝမတူတဲ့ ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့မှ ကြုံကြုံဖန်ဖန်လာပြီး ရေစက်ဆုံရတယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာသူတို့အပြင် ထွက်လည်တိုင်း အမြဲမလိုက်ပါဘူး။ သူတို့သုံးလေးခါလောက်သွားမှ တစ်ခါလောက်လိုက်ဖြစ်တာပါ။ ဒါတောင် သူတို့က အတင်းအဓမ္မ ခေါ်မှလိုက်သွားတာပါ။ အခုဒီနေ့လဲ နီနာက 'နင်အခန်းထဲချည်း အောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်တို့နဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့။ နင့်အတွက် ကာလပ်စ်က လက်မှတ်တစ်စောင်အပိုဝယ်ထားပြီးပြီ' ဆိုလို့ မလိုက်မဖြစ်လို့ ထလိုက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီနေ့က ကလာဗာတော့ မပါပါဘူး။ နီနာတို့အတွဲနဲ့ ကျွန်မနဲ့ သုံးယောက်ထဲပါ။

ဒါနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ ကလာပ်စ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ရုံထဲမှာတွေ့ကြပါတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ဘေးနားမှာ နေရာရပါတယ်။ သူ့နာမည်ကိုတော့ စလာဗက်လို့ခေါ်တာကြားလိုက်မိပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကာလပ်စ်လို ချစ်လှူမျိုးနဲ့ပဲတူပါတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ ကာလပ်စ်နဲ့ စကားပြောနေကြတာ ကြားရသလောက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ အလုပ်တူလုပ်ကြပုံရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ အဲဒီစလာဗက်ဆိုတဲ့လူကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မအရပ်အမောင်း

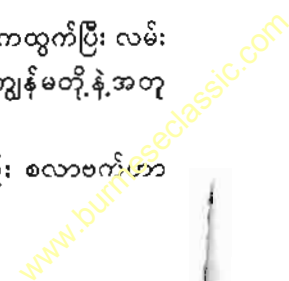
ဟာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ တော်တော်လေးရည်တဲ့ အရပ်အမောင်းမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုစလာဗက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း တော်ရုံတန်ရုံယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး အရပ်ရှည်နေတာတွေ့ရလို့ ရုတ်တရက်အံ့တောင်အံ့သြသွားမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ...နောက်ပြီးတော့။ ကျွန်မတွေ့ရသလောက် စလာဗက်ဟာ တော်တော်လေး ချောတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ 'အပြတ်သားနားတယ်' ပေါ့ရှင်။ ဘယ်လောက်များ 'သားနား' သလဲဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်ကျနေတာပါပဲ။

တကယ်ပါ။ တကယ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် ပုံမျိုးထဲကပါ။ သူနဲ့ တွေ့မှတော့ ပိတ်ကားပေါ်က ရုပ်ရှင်းမင်းသားကို ကြည့်နေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ပြီးနေတာပါပဲ။ တကယ် အဖြစ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မဖြင့် ရုပ်ရှင်ကိုတောင် ဖြောင့်အောင် မကြည့်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုပဲလှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ ဖြစ်နေမိပါတယ်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဒါလောက် 'ငမ်း' ရသလားလို့ ပြောရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အဲဒီလို အဖြစ်သည်းနေတာမဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မသတိထားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့နားတဝိုက်က မိန်းကလေးတော်တော်များများကိုက ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကို မကြည့်နိုင်ဘဲ အဲဒီစလာဗက်ကိုပဲ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြတာ တွေ့နေရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့တစ်တွေကသာဖြစ်နေရတာပါ။ 'မင်းသားချော' ကတော့ ဘယ်သူ့မှဂရမစိုက်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးကြည့်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကိုဆိုရင် 'ဖတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် အောက်မေ့ပုံ' မရပါဘူး။

ဒါနဲ့ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားတော့ ကျွန်မတို့ ရုံထဲကထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ စလာဗက်လည်း 'ကျွန်မတို့နဲ့အတူပါလာတာပေါ့ရှင်။

အဲဒီလို လမ်းလျှောက်လာကြရာမှာလည်း စလာဗက်ဟာ

ကျွန်မကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေး
တောင် လှည့်ကြည့်တာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။
အဲဒါကိုက ကျွန်မစိတ်ထဲ ခိုးလိုချင်လှနဲ့ မခံချင်အောင်ဖြစ်နေမိပါတယ်။
ဘယ်နှိုင်းရင် ဒါလောက်တောင်ဖြစ်နေရအောင် ကျွန်မအနေနဲ့က ပုံမလေး
တဲ့ အစားမျိုးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်၌က
ပျံ့တန်တန်နဲ့ တန့်တန့်နဲ့ 'ဆပ်စလူး' အမျိုးအစားထဲက ဆိုရင်တော့
ထားလိုက်ပါဦး။ ခုတော့ သူ့အိုက်တင်က 'မိန်းကလေးက စ၊ ရမှာလား
ရှင် ...' လို့တောင် မေးရမလိုဖြစ်နေပြီ။ တကယ်ပါပဲ။

ဒီထက်ပိုပြီး ဒေါပွစရာကောင်းတာရှိသေးတယ်။ အဲဒီလို
လေးယောက်သား လမ်းလျှောက်လာရင်းက ကျွန်မကိုသာ ဂရုမစိုက်
တာ လမ်းမှာခပ်ချောချော ခပ်တောင့်တောင့် ကောင်မလေးတွေများ
မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် 'ဟာ ...တယ်
နိမ့်တဲ့ဟာလေးပါလား' ဒါလေးကတော့ တကယ်အပျံ့စားလေးပဲ
ဘာညာနဲ့ပါးစပ်ကို အငြိမ်မနေနိုင်ဘူး။ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ။

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ကအချိန်ကုန်တော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ လူချင်း
ခွဲပြီး ကိုယ့်အဆောင်ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလို လူချင်းခွဲခွာ
နီးမှာတောင် စလာဗက်ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ချောဟာ ကျွန်မကိုနှုတ်ဆက်
သွားဖော်မရပါဘူး။ တကယ်ဆို စိတ်ထဲကမပါသည့်တိုင်အောင်
ယဉ်ကျေးမှုအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကဝတ်အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူချင်း
ခွဲခွာနီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ဘို့ကောင်းပါတယ်။
'နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့' ဆိုတဲ့စကားမျိုး မပြောချင်နေပါ။
'ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး' ဆိုတာလေးလောက်တော့
ပြောသွားဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ခုတော့ ဘာဆိုဘာစကားလေးတစ်လုံးမှ
ပြောသွားဖော်မရဘူး။ တကယ်ကို တုံးတုံးတုံးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ သူ့အပေါ်မှာသဘောထား
ကျ ဒေါလဲပွဆိုတာမျိုးဖြစ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ သဘောကျတာက
'သားနား' လို့ ဒေါပွတာကတော့ ကျွန်မကို 'ခေါက်' ထားလို့။

အဲဒီလိုစိတ်ထဲက မရိုးမရွှေဖြစ်မိတာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နီနာကို
သူ့အကြောင်း ပြောမိမေးမိပါတယ်။ ရုပ်ကတော့ တော်တော်လေး
သူ့ပေါ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူကကြည့်ရတာ ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့
အယ်လိုအစားထဲကမှန်း မသိဘူးပေါ့။

"အမယ်လေး ဘယ်လိုအစားထဲကမှန်း မသိဘူးဘာဘူး
သူ့ပဲမနေနဲ့ ဟိုတစ်ခါနှင့်ကို ငါအတွဲရှာပေးမယ်လို့ ပြောဖူးတယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒါသူပဲဟေ့။ နင့်အတွက် ငါရှာလာတဲ့အတွဲပဲ။ သိရဲ့
ထင်၊ သိရဲ့လား။ အဲဒါ နင့်အတွဲ ...နှင့်အတွဲ"

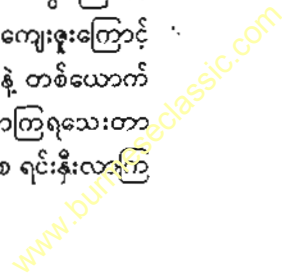
ထုံးစံအတိုင်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်တဲ့ နီနာစကား
ကြောင့် ကျွန်မဖြင့် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ပြုံးစနဲကြီးမို့ ရှက်သလိုလိုနဲ့ မျက်နှာမထားတတ်
အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲကတော့ 'အင်း ...လက်စသတ်
တော့ ဒီလိုကိုး၊ ဧါကြောင့် မင်းသားချောက အိုက်တင်ကောင်းကောင်းနဲ့
သူရပ်ဆောင်နေတာကိုး' လို့ အောက်မေ့လိုက်မိပါတယ်။

..ဒီလိုနဲ့ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ တစ်ညနေခင်းမှာ
သူ့ဟာ ကာလပစ်နဲ့ချိန်းထားလို့အပြင်ထွက်ဘို့ အဝတ်အစားလဲနေ
မိတယ်။ သူ့အဝတ်အစားလဲနေတုန်းမှာပဲ အပြင်ဘက်က လေချွန်သံ
ကြားလိုက်ရလို့ ကာလပစ်ရောက်လာပြီဆိုတာ သိရပါတယ်။

အပြင်က လေချွန်သံကြားတာနဲ့ နီနာလည်း ပြတင်းပေါက်
အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"ကဲ ...ကတိတာရီးနား နှင်လည်း အဝတ်အစားလဲအပြင်မှာ
ကာလပစ်နဲ့အတူ စလာဗက်လည်းပါလာတယ်"

ဒီလို ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ စလာဗက်နဲ့ တကယ်တွဲမိကြတာ
ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ နီနာကျေးဇူးကြောင့်
ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ရတာပါ။ ဒါတောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ထိတိလင်းလင်း ချစ်ပါတယ်။ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောကြရသေးတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အတူသွား၊ အတူလာရင်းနဲ့ တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာကြ

ရာက နီနာရဲ့ လှုံ့ဆော်အားပေးမှုကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် 'နားလည်မှု' ရခဲ့ကြတဲ့သဘောပါပဲ။ ပိုပြီးရှင်းအောင်ပြောရရင် 'သူငယ်ချင်းမက သမီးရည်းစားမကျ' ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် စလာဗက်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျွန်မစောစောက သူ့အပေါ်မှာ ဒေါပွပွနဲ့ ပြောမိပြောရာ စွတ်ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း ကြောင်တော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာလပစ်တို့ ဟန်းတို့နဲ့အခြားမိန်းကလေးတွေရဲ့ အတွဲတွေဟာ အားလုံးလိုလိုညနေဘက် ရုံးဆင်းပြီးတဲ့အချိန်လောက်ကျမှ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးအဆောင်ကို လာလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စလာဗက်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့စိတ်ကူးရရင် ရသလို ကျွန်မအလုပ်ဆင်းနေတဲ့ ရုံးချိန်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ အဆောင်ကို ပေါက်ချလာပြီး အပြင်ကနေလေ့ခွန်ခေါ်လိုခေါ်။ ကျွန်မနာမည်ကို အော်ခေါ်လိုခေါ်လုပ်တတ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း မြို့ထဲ လျှောက်လည်ကြရင်းနဲ့ ကျွန်မကိုတစ်ခါတစ်ခါ သူ့အတူလက်ချင်း တွဲလျှောက်ဖို့ပြောလာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း နီနာတို့ကလာစာတို့လို ဒီဘက်မှာ လုံးလုံးအတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ အပျိုအရွယ်ကလေးဆိုတော့ ရှက်တာပေါ့ရှင်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် သူ့ထဲ မကျေမနပ်နဲ့ 'ပေါက်' လာတော့တာပါပဲ။

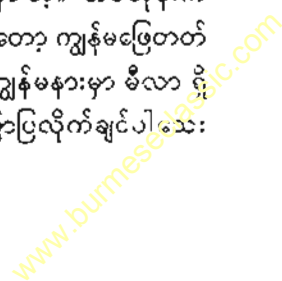
'ကဲ ...မင်းငါနဲ့လက်ချင်း တွဲပြီးမလျှောက်ဘူးဆိုရင် အခုချက်ချင်း ငါဒီမြို့လည်ခေါင်မှာ ခြေထောက်နဲ့ လမ်းမလျှောက်ဘဲ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြမယ်"

အဲဒီလိုပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မက သူ့နဲ့လက်တွဲမလျှောက်ဘဲ ဇွတ်ပေနေလိုက်တော့ အမယ်လေး မပြောပါနဲ့တော့ရှင်။ တစ်ခါတည်း လမ်းလယ်ခေါင်လူတွေရှေ့မှာ ဖြုတ်ခဲကင်းမြီးထောင်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လျှောက်သွားလိုက်တာ ကျွန်မ ဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာဘယ်လိုလုပ် ထားရမှန်းတောင် မသိတော့

ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကမန်းကတန်းသူကုတ်အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲပြီး 'မလုပ်ငါနဲ့ရှင်၊ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မလက်တွဲပြီး လျှောက်ပါမယ်' လို့ ပြာယိပြာယာတောင်းပန်ရပါတယ်။ အဲဒီကျမှ မောင်မင်းကြီးသားက ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီး နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလျှောက်နေရာက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အောက်ပြန်ချလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း သူ့ကြောင်သလိုလိုက်မကြောင်ရဲတာနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို တိုင်ပြီး သူနဲ့တွဲလျှောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ သူကင်းမြီးကောက်ထောင်သွားလို့ ရှက်ရတာနဲ့စာရင် သမီးရည်းစားလို လက်တွဲပြီးလျှောက်ရတာက တော်သေးတာပေါ့။ တကယ်ဟော့ ကျွန်မအနေနဲ့ပြောရရင် အခုလိုသမီးရည်းစား ကျေတကျ၊ ချစ်စခင်စ အချိန်မျိုးမှာ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲလျှောက်ရတာဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မွေးမွေးပေးရတာထက်ပိုပြီး ခိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ကိုယ်အတွဲနဲ့ လက်မောင်းချင်းချိတ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပန်းချင်းမထိတထိ ကိုယ်လုံးချင်းမထိတထိနဲ့ ပွတ်တိုက်ပြီး သွားနေရတာဟာ မရိုးမရွနဲ့ အင်မတန်ခိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းပါတယ်။ 'ဖီလင်' လာတယ်ပေါ့ရှင်။

စတာဗက်နဲ့အဲဒီလို လက်တွဲလျှောက်ရင်း 'ဖီလင်' တွေ ဝင်လာတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကျောင်းနေတုန်းက မိလာဆိုတဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဝေးတဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကို သွားသတိရလိုက်မိပါတယ်။

'ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့များ လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်ရရင် ဘယ်လိုများနေမလဲမသိဘူးနော်' တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မဖြေတတ်ပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်မဖြေတတ်ပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တွေ့သိရပါပြီ။ ခုနေ့များ ကျွန်မနားမှာ မိလာ ရဲ့နေရင် ဒါမျိုးဟာ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းမိလာကို သတိရမိရာက ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကိုပါ ပြေးသတိရမိပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ခုနေ ဘယ်ရောက်လို့ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။ ရှိမှ ရှိကြသေး ရဲ့လား။ အမေတို့အဖေတို့ကော ကျန်းကျန်းမာမာမှ ရှိကြရဲ့လား။ သေများ သေကုန်ကြပါလား။

စလာဗက်နဲ့ မကြည်တစ်လှည့် ကြည်တစ်လှည့်ဖြစ်နေရာ က ဟရီဘင်ကိုမြို့ကလူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ရုတ်တရက်တွေးပြီး ရင်လေးလာမိပါတယ်။

အဲဒီလိုရင်လေးခဲပြီး တိုက်ဆိုင်ချင်လို့လာတော့ မပြောတတ် ပါဘူး။ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်မတို့ဒေသ လာရိုးခရိုင် က အလုပ်လုပ်ဖို့လူသစ်တွေ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ နေခဲ့တဲ့ ဟရီဘင်ကိုမြို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက လူတော်တော်များများလဲ ပါလာပါတယ်။

သူတို့ကိုအလုပ်အကိုင် နေရာချထားဖို့အတွက် ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်စာရင်းသွင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မလည်း ရုံးအဖွဲ့ ဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ယူရပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကလဲ အဲဒီလူသစ်တွေကို မှတ်ပုံတင်လုပ်ရင်း ခါတိုင်း မေးနေကျ မေးခွန်းသဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မမေးကြည့်မိပါတယ်။

“ရှင်နေတဲ့နေရာက ဟရီဘင်ကိုမြို့နဲ့ဝေးသလား”

“သိပ်မဝေးပါဘူး လေးငါးမိုင်လောက်ပါပဲ”

“အဲဒီဘက်က အခြေအနေကော ကောင်းရဲ့လား”

“အခြေအနေကတော့ မကောင်းပါဘူး။ တော်တော်ကလေး ဆိုးပါတယ်”

ကျွန်မလည်း မြူးခနဲ ကျွန်မမေးခွန်းတွေကို ဖြေနေတဲ့လူနဲ့ မျက်နှာမော့ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးသလို အခု အရာမျိုးနဲ့ အသံကိုတတ်နိုင်သမျှ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဆက်နေ လိုက်ပါတယ်။

“ဒါထက် ကျွန်မကြားရသလောက်တော့ အဲဒီနယ်ဘက်က ငွေတွေအားလုံး မျိုးပြုတ်ကုန်ပြီလို့ပြောနေကြတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့ ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ငွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမကျန်တော့သလောက်ပါဘဲ။ အကုန်လုံး မီး လောင်တိုက်သွင်းပြီး အသတ်ခံကြရပါတယ်။ သူတို့နေတဲ့အိမ် အဆောက်အဦတွေလည်း အားလုံးမီးလောင်ပြာကျကုန်ပါပြီ”

ယုံနိုင်စရာမရှိတဲ့အဖြစ်

ဟရီဘင်ကိုဘက်က အမင်္ဂလာသတင်းကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်မမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ချောက်ချားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့မိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အမေတို့အဖေတို့နဲ့ မောင်လေးယာကော့ရော တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ ဂျူးတွေတော့ တစ်ယောက်မကျန်သောကုန်ပြီထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုပြောပြတဲ့လူက သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်မဟုတ်ဘဲ ပြောတာမို့ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ တစ်စိတ်ကိုတစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပုံကြီးနဲ့ ပြောတာများလား။ ဘုရားမလို့ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ ဒီသတင်းမမှန်ပဲစေနဲ့။

အဲဒီလို စိတ်ထဲကတောင်တွေ့ မြောက်တွေ့နဲ့ ရင်လေးနီတအုံ မနွေးနွေးဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မအတွက်ကြောက်လန့်စေအဖြစ်အပျက် တစ်ခုနဲ့ 'ဒက်ထီ' ဝင်တိုးပါဒေတာ့တယ်။

တစ်နေ့တော့နေ့ခင်းဘက် ရုံးမှာအလုပ်လုပ်နေတုန်း ကျွန်

တို့ရဲ့ အထက်အရာရှိ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ် ဆိုက်ဖတ်က ကျွန်မကို သူ့စားပွဲခဏလာဖို့ခေါ်တာနဲ့ ထလာခဲ့ပါတယ်။

“ကက်တာရီးနား . . . ဂက်စတာပိုက အခုပဲစာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ သူတို့က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ . . . တဲ့”

‘ဂက်စတာပို’ ဆိုတဲ့ စကားလည်းကြားလိုက်ရော ကျွန်မနားထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အနားနားကပ်ပြီး အမြောက်ပစ်သံကိုကြားလိုက်ရသလို ‘ဒိန်း’ ခနဲဖြစ်သွားမိပါတယ်။ မဖြစ်ဘဲနေပါ့မလားရှင်။ ဘာအဖြစ်မှမရှိတဲ့လူတွေတောင် အဲဒီဂက်စတာပိုဆိုတဲ့ ဂျာမန်စစ်စုထောက်တွေကို ဖိန်ဖိန်တုန်အောင် ကြောက်နေရတဲ့အခုလို အချိန်အခါမျိုးကြီးမှာ ဧရာမအပြစ်ကြီးနဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုဖုံးကွယ်ပြီး သူတို့ကို လက်တစ်လုံး ခြားလုပ်နေတဲ့ ကျွန်မလိုမိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် ‘ဂက်စတာပို’ ကခေါ်တယ်ဆိုတာဟာ သေမင်းကခေါ်တာမျိုးလို ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်မအထက်အရာရှိ ဆိုက်ဖတ်ရဲ့ ပြောပြချက်အရ ကျွန်မ ဂက်စတာပိုရုံးချုပ်ကို သုံးနာရီအရောက် သွားရမယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မကို သူ့ခေါ်ပြောတော့ နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် အချိန်လိုပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မစားပွဲပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး အဲဒီနှစ်နာရီ လုံးလုံး ဂဏှာမမြဲမဖြစ်နေမိပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ဂက်စတာပိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ဆိုတာ တကယ်သေမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ရ မလောက်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေမိပါတယ်။

အခုလိုကျွန်မကို ဂက်စတာပိုက အရေးတကြီး စာရေးပြီး တွေ့ချင် တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှသွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နက်ဖြန် မှဒါမှမဟုတ်သဘက်ခါမှ သွားတွေ့ ရမယ်ဆိုရင်ဟော့ တစ်မျိုးပေါ့ရှင်။ အခုတော့ ပြုံးခနဲစာရောက်လာပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း သွားတွေ့ ရမယ်ဆိုတော့ ဧကန္တမဟုတ်မှလွဲရော ကျွန်မနဲ့ပတ်သတ်လို့

တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိသွားလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်ကျွန်မအကြောင်း ကို ကကြီး က နေ အ, အထိအကုန်သိသွားကြလို့ပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဘယ်သူကများသွားပြီး သတင်း ပေးလိုက်သလဲ။ ဘယ်သူကသွားပြီး ဖော်ကောင်လုပ်လို့လဲ။

ကျွန်မလဲဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မကိုခေါ်တာဟာ ကျွန်မနောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုသိလို့ ခေါ်တာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါလေ . . ဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုမနည်း ဖြေယူရပါတယ်။ ဒါတောင် ရင်တထိတ်ထိတ်စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ပါပဲ။

အချိန်ကျလို့ နှစ်နာရီခွဲသာသာလောက်ကျတော့ မြို့ထဲက ဂက်စတာပိုရုံးရှိရာကို ဓာတ်ရထားစီးပြီးထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဂက်စတာပိုရုံးချုပ်ဟာ လင့်ခ်မြို့ရဲ့မြို့လယ်ခေါင်မှာ ရှိနေ ပါတယ်။ ဒီရုံးရှေ့က မကြာခဏဖြတ်ပြီးသွားဘူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အထဲကိုတော့ ဒီတစ်ခေါက်ပထမဆုံးရောက်ဘူးတာပါပဲ။

အဆောက်အဦးထဲကို ဝင်ရောက်သွားခြင်းအဝမှာ စုံစမ်းရေး ဌာနကိုတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီဌာနက အမျိုးသမီးကိုကျွန်မအရာရှိညွှန် ကြားလိုက်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မတွေ့ရမယ့်သူရဲ့ နာမည်ကိုပြောပြပြီး ကျွန်မနာမည်နဲ့အလုပ်အကိုင်ကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတွေ့ ရမယ့် ဂက်စတာပိုရုံးနာမည်က ကာရိုးလ် . . တဲ့။ စုံစမ်းရေးဌာနက အမျိုးသမီးကလည်း ကျွန်မပြောပြတာတွေ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ပြီး တယ်လီဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှကျွန်မကို ဒုတိယထပ် 'နိုင်ငံခြားအလုပ်သမားဌာနခွဲ' အခန်းနဲ့ပါတ် - ဂုဏ်သွား ပါလို့ ပြောပါတယ်။

ဒုတိယထပ်ကိုရောက်တော့ အခန်းနဲ့ပါတ် - ဂုဏ်ရှာရင်းနဲ့ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အခန်းနဲ့ပါတ် ၇-ကို ရောက်တော့ တံခါးကို အသာ တွန်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သော့ခတ်မထားတဲ့အတွက် အလွယ်တကူ

နဲ့ တံခါး ပွင့်သွားပြီး ကျွန်မလည်းအခန်းထဲကို အသာဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက်ပဲရှိနေပါတယ်။ တစ်ယောက်က စားပွဲနောက်မှာထိုင်နေပြီး တစ်ယောက်ကတော့စားပွဲဘေးက ကုလား ထိုင်မှာထိုင်နေပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးအရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ ချည်းပါပဲ။

ကျွန်မဝင်လာတာမြင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကမသိမသာပြီး ပြီးနှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ စားပွဲရှေ့ကလွတ်နေတဲ့ ကုလားထိုင် တစ်လုံးကိုမေးခေါ်ပြပြီး ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ရတာ ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ။

ကျွန်မလဲသူတို့ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေရရဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ပထမ ဆုံးစားပွဲနောက်ကလူက ကျွန်မကိုမေးခွန်းစပြီးမေးတာပါပဲ။ ကျွန်မကို ခေါ်တဲ့ ကာရိုးလ်ဆိုတာသူပဲလို့ ကျွန်မသိလိုက်ပါတယ်။

ကာရိုးလ်က ကျွန်မကိုမေးတဲ့မေးခွန်းတွေဟာ ပထမတော့ မေးရိုးမေးစဉ်တွေပါပဲ။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဇာတိဘယ်ကလဲ၊ ဘာလူမျိုးလဲ။ အခုဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲ။ ဘယ်အဆောင်မှာနေသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း တွေပါပဲ။

ဒါပေမယ့်အဲဒီ 'ဘယ်အဆောင်မှာနေ သလဲ' ဆိုတဲ့မေးခွန်းရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မေးခွန်းတွေက ထူးခြားလာသလို သူတို့မျက်နှာ တွေကလည်း လေးနက်တဲ့အသွင်မျိုးဆောင်လာကြပါတယ်။ 'သီးသန့် အဆောင်မှာ နီနာနဲ့ ကလာဗာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ နေပါတယ်'ဆိုတဲ့ အဖြေကိုဖြေလိုက်ပြီးတဲ့နောက်သူ့မေးခွန်းတွေဟာ တစ်ခုခုကိုဦးတည်နေကြောင်း တစ်စတစ်စထင်ရှားလာပါတယ်။

"အဲဒီနီနာနဲ့ ကလာဗာဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထဲက မင်းနီနာနဲ့ပိုရင်းနီးတယ်မဟုတ်လား"

"ရင်းနီးတာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်နီနာ

နဲ့ပိုရင်းနှီးတယ်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။”

အဲဒီလို မယုတ်မလွန်ဖြေလိုက်ရင်းနဲ့ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ‘ဧကန္တ ငါ့ကိုတော့နီနာကျောက်ချပြီ’ ဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကာရိုးလ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ မေးခွန်းတွေ ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မအထင်နဲ့ အမြင်ဟာပါစင်အောင် လွဲနေတာတွေ့လာရပါတယ်။ ‘နီနာရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ကိုအသေးစိတ်သိသလား။ သူ့ဇာတိကဘယ်ကလဲ။ သူ့ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဒီကိုမလာခင်က သူ့ဘယ်မှာဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ’ မေးရင်းမေးရင်းနဲ့ ‘တည့်တည့်ပြောမှရိပ်မိ’ ဆိုတာလိုနောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ လက်စသပ်တော့ သူတို့ကျွန်မကိုခေါ်တာက ကျွန်မနဲ့ပတ်သတ်လို့ မဟုတ်ဘဲ နီနာနဲ့ ပတ်သတ်နေတာကိုး . . . ။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်မလဲရေနစ်နေရာက ပြုံးကနဲရေပေါ်ပေါ်လာတဲ့လူလို အသက်ရှူပေါက်ရသွားပြီး စိတ်ထဲကတော်တော်လေးပေါ့သွားမိပါတယ်။ ‘ငါနဲ့မပတ်သတ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ရင်အေးသွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်ချလက်ချ ရှိသွားပါတယ်။ တဆက်ထဲ နီနာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ပြဿနာ တစ်ခုခုပေါ်လာရင်ငါတတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ပေးမယ်လို့တောင် စိတ်ထဲက ရည်ရွယ်ချက် ထားလိုက်မိပါတယ်။

ဒါနဲ့ကာရိုးလ်မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ပတ်သတ်လို့ နီနာအကြောင်းကိုကျွန်မသိသလောက် မယုတ်မလွန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ယူကရိန်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ခါးရ်ကော့မြို့ကလာတဲ့အကြောင်း။ ဒီမလာခင်က ခါးရ်ကော့တက္ကသိုလ်မှာ ဘာသာဗေဒ ညာသင်ကြား ခဲ့တဲ့အကြောင်း။ ကျွန်မဒါလောက်ပဲ သိပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ “နီနာဟာ ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာ မင်းသိသလား။”

ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကိုကျွန်မစိုက်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

နီနာ . . . ဂျူးအမျိုးသမီး . . . ဟုတ်လား . . . ။

ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လိုကဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မမှာပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတဲ့အထိပါပဲ။ ဘယ်နဲ့ရှင်။ တကယ့်ဂျူးအစစ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို ‘နင်ဂျူးပဲ’ လို့ စွပ်စွဲတော့မှာပဲဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရတုန်း ဂျူးနဲ့တကယ်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ခရစ်ယာန်ရုရှားမလေး နီနာကိုမှ ‘ဂျူးပါ’ ဆိုပြီး စွပ်စွဲလာတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ဝှမကျဘူးလားရှင်။

“သူဟာ ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ တို့အနေနဲ့ မသင်္ကာစရာတွေ တော်တော်များများတွေ့ထားတယ်။ အဲ . . . အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ အမှန်အတိုင်း တိတိကျကျခိုင်ခိုင်လုံလုံသိရအောင် မင်းတို့ကိုကူညီစေချင်တယ်”

ကာရိုးလ်က ဆက်ပြီးပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာကျွန်မအတွက်စောစောကထက်ပိုပြီး အံ့အားသင့်စရာဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မက နီနာကိုဂျူးဟုတ်မဟုတ်စုံစမ်းရာမှာ သူတို့ဂင်စတာပိုတွေကိုကူညီရမယ်တဲ့။ ရယ်ဖို့တောင်ကောင်းကောင်းသေးတော့။

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင်မှာဘဲ ကာရိုးလ်က ဒီကိစ္စအတွက် သူတို့ကိုဆက်ဆက်ကူညီစေချင်တဲ့အကြောင်း။ ဒီနေရာမှာ ဒီတာဝန်နဲ့အသင့်တော်ဆုံးဟာ ကျွန်မသာလျှင်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နီနာဟာကျွန်မနဲ့အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမြဲလိုလိုတွဲနေကြတယ်ဆိုတာ သူတို့သိထားတဲ့အကြောင်း။ အဲဒီလို နီနာနဲ့အတူတူ။ အတူသွား၊ အတူစားနေရင်းနဲ့ သူပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို တစ်ခု မကျန်၊ တစ်လုံး မကျန်မှတ်ထားပြီး သူဟာဂျူးဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းလေ့လာပေးပါ ဆို

ပြီး ကျွန်မကိုတာဝန်ပေးတော့တာပါပဲ။

“ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ခုသတိထားဘို့က သူ့နဲ့ပတ်သတ်လို့ မင်းအဲဒီလို စုံစမ်းနေတယ်ဆိုတာ သူ့လုံးဝမရိပ်မိပါစေနဲ့...”

ဪ... လတ်စသပ်တော့ ငါဟာဂက်စတာပိုရဲ့စပိုင်အဖြစ် နဲ့နီနာအကြောင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမှာပါကလား။

မြူးကနဲဆိုတော့ ကျွန်မပါးစပ်က ‘နီနာဟာလုံးဝ ဂျူးမဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်မသေသေချာချာသိပါတယ်’လို့ ပြောလိုက်မိတော့မလို့ ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကျွန်မကို ဒီတာဝန်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်မှာ စိုးပါတယ်။ အဲဒီကျတော့ နီနာအတွက်ပိုပြီးချောက်ကျဘို့ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ နောက်တစ်ခုကျွန်မခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိတာကအခုလို နီနာကိုထောက်လှမ်းဘို့အတွက် သူတို့က ကျွန်မကိုတာဝန်ပေးထားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မအပေါ်မှာသူတို့ ယုံကြည် မှုရှိပြီး ကျွန်မအတွက်တစ်မျိုး တစ်ဖုံလုံခြုံမှုရှိမယ်ဆိုတာ ပါပဲ။

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စမှာခိုင်ခိုင်လုံလုံသိရအောင် စုံစမ်းဖို့အတွက် ကျွန်မနဲ့အသင့်တော်ဆုံးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကိုကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်။ လက်လည်းလက်ခံပါတယ်”

ကျွန်မလည်းသူတို့စကားအတိုင်း သံယောင်လိုက်ပြီး သူတို့ ပေးတဲ့တာဝန်ကို ယူပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ပြော ရပါတယ်။

“တကယ်လို့ သူဟာဂျူးအစစ်ဖြစ်နေရင် မကြာခဏ အမှန် အတိုင်းပေါ်အောင်စုံစမ်းပေးဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ကျွန်မပိုလန်မှာကျောင်း နေတုန်းက ဂျူးတွေတော်များများကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကျွန်မ နေခဲ့တဲ့ကျောင်းမှာကို ဂျူးကျောင်းသူတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုဂျူးတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်အတူနေခဲ့ဘူးလို့ သူတို့ရဲ့စရိုက်နဲ့ သဘာဝကို ကျွန်မတော်တော်လေးသတိထားမိပါတယ်။ တကယ်လို့

နီနာသာဂျူးဖြစ်နေရိုးမှန်ရင် ကျွန်မပေါ်အောင်စုံစမ်းပေးနိုင်မှာပါ။ အဲ... ဒါပေမယ့်အခုအထိ ကျွန်မသူနဲ့အတူနေလာတဲ့ အတောအတွင်း မှာတော့ သူ့ကိုဂျူးရယ်လို့ မသင်္ကာစရာ၊ ပြောစရာမတွေ့မိသလောက် ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အပေါ် ယုံယုံ ကြည်ကြည်ရိုးရိုးတန်းတန်းနဲ့ရှုရှားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲဆိုပြီး အမှတ်တမဲ့ နေလာခဲ့လို့လဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိလာတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကကျွန်မကို ယုံကြည်မှုနဲ့အားကိုးနေပြီဆိုတာ ကိုသိလို့လဲတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မဟာကျွန်မရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့သဘော ထားတွေ့ကိုပါ စကားတော်တော်များများလေး ပြောလိုက်မိပါတယ်။ ပြီးတော့မှခေါင်းထဲ ရုတ်တရက်ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တာနဲ့မေးခွန်း တစ်ခုကို စွတ်မေးလိုက်ပါတယ်။

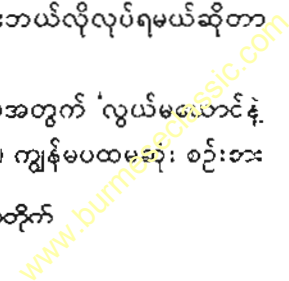
“ဒါထက်နီနာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အခုထိဘာသတင်းတွေများ ရထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမသိရဘူးလား”

ဒီနေရာမှာတော့ ကာရိုးလ်ကလိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အပြတ်ပြော လိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးကျတော့ ကာရိုးလ်ကကျွန်မကို ဒီကိစ္စ အတွက် တာဝန်တိတိကျကျ ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်းနဲ့ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်နီနာနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် သူတို့ရုံးကို ပို့ပေးဖို့ပြောပြီး ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

အပြန်ကျတော့ ကျွန်မဟာအလာတုန်းကလို ဓာတ်ရထား မစီး တော့ဘဲခြေလျင်လျှောက်ပြီး လင့်ခ်မြို့ထဲကဖြတ်ပြန်လာပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်လို့ ကျွန်မရှေ့ဆက်ပြီးဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့စဉ်းစာချင်လို့ပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ် ဒီကိစ္စဟာကျွန်မအတွက် ‘လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့နက်’ ဆိုတာမျိုးပါ။ ကျွန်မပထမဆုံး စဉ်းစား

ရတာက နိနာကိုကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ သူ့နဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမလဲဆိုတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်လို့ သူ့ကိုအားလုံးဖွင့်ပြောပြလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ လုံးဝမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းနေရမလားဆိုတာလဲ စဉ်းစားရပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့်တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဂက်စတာပိုဟာ နိနာကိုမသင်္ကာရုံ၊ သံသယဖြစ်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်လို့သာ နိနာဟာ 'ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံတိတိကျကျ အထောက်အထားရထားပြီးပြီဆိုရင် သူတို့ဟာကျွန်မကိုဒီတာဝန် ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မခိုင်လုံမတိကျသေးလို့သာ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မကိုခုံစမ်းဘို့၊ ထောက်လှမ်းဘို့ တာဝန်ပေးတာပဲလို့ ကျွန်မ တထစ်ချယူဆထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခြေအနေဟာထင်သ လောက် မဆိုးသေးဘူးလို့လဲ တစ်ဖက်ကတွက်လို့ ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့တောင်တွေးပြောက်တွေး တွေးပြီးစဉ်းစားရင်းနဲ့ အဆောင် ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဆောင်နားရောက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မတို့အခန်းဘက်ဆီက နိနာအသံကိုပထမဆုံးစ၊ ကြားရတာပါပဲ။ ခါတိုင်းကြားနေကျအတိုင်း ရုရှားစကားကို ရုရှားသံနဲ့ ရုရှားလိုပီပီသသ ကြားကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကလာဗာနဲ့အပြန်အလှန် ပြောနေကြတဲ့ နိနာအသံကိုခါတိုင်းထက်ပိုဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကြည့် တော့မှ ခါတိုင်း ထက်ပိုပြီး ရုရှားသံပေါက်နေတယ်လို့တောင် ကျွန်မစိတ်ထဲထင်လိုက် မိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နိနာဟာ ရုရှားမှ တကယ်ရုရှားပါ။ ရေမရောပါဘူး။ အဲဒီတော့ နိနာအတွက် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံးကာကွယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဟာ ပိုပြီးခိုင်မာလာမိ ပါတယ်။

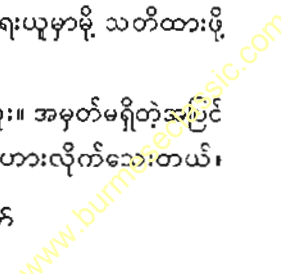
ဒါနဲ့အခန်းဝရောက်လာပြီး အခန်းထဲလဲကျွန်မဝင်လိုက်ရော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက 'ဟဲ့ ...အမယ်လေး နင်ပြန်ရောက်လာတာ နဲ့အတော်ပဲ။ ဒီမှာပြဿနာပေါ်လို့ ဆိုပြီး နိနာကလှမ်းအော်ပြော

လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှ မူလကကျွန်မပြန်ရောက်သွားရင် ဂက်စတာပိုက ကျွန်မကိုခေါ်တဲ့အကြောင်းများမေးမလား။ အဲဒီလို မေးရင်း ငါဘယ်လိုဖြေရပါမလဲလို့ အမျိုးမျိုးကြံတင်စဉ်းစားလာခဲ့ ရတာ အမောပါပဲ။ ခုတော့သူတို့က ဒီအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မမေးဘဲ သူတို့ပြဿနာပဲရှေ့တန်းတင်လာကြလို့ တော်ပါသေးရဲ့လို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

'သူတို့ပြဿနာ'ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့နိနာနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ ကလာဗာရဲ့ပြဿနာ သက်သက်ပါ။ မထူးပါဘူး။ မြှောလက်စနဲ့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကလာဗာရဲ့ ပြဿနာကတစ်ခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ 'ဟိုဟာ' မလာတာတော်တော်ကြာနေပြီတဲ့။ ခဲတိုင်းလာနေကျရက်ထက် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်သုံးပတ်တောင်ကျော် လာပြီတဲ့။ အဲဒီတော့ သူ့အရင်သောက်နေကျဆေး သောက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်နေကြတာတဲ့။ အဲဒီ ကလာဗာဆိုတဲ့ဟာမကတော့လုပ်လိုက်ရင်ဒီလိုချည်းပဲ။ အရင်ကလဲ ဒီပြဿနာမျိုးပေါ်ခဲ့တာ တစ်ခါမကတော့ဘူး၊ နှစ်ခါ ရှိသွားပြီး အခုလာပြန်ပြီ တစ်ခါ။

နိနာက ဒီပြဿနာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကလာဗာကို 'အနေအထိုင် ခင်ခြင်ဖို့ ပြောနေတုန်း ကျွန်မရောက်သွားတာဆိုတော့ ကျွန်မက သည်း နိနာနဲ့အတူရောပြီး ကလာဗာကို 'ဆုံးမဩဝါဒ'တွေ ဘာတွေ ခင်ဆေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါမျိုးဟာ တစ်ခါကနှစ်ခါ နှစ်ခါကသုံးခါ ဆိုရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး အသက်အန္တရာယ်တောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း၊ တကယ်လို့ဖုံးမနိုင်ဖိမရနဲ့ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်လာရင်လဲ ဘာမန်စစ်ဗိုလ်တွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူမှာမို့ သတိထားဖို့ ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘာဘာညာညာပေါ့ရှင်။

ဒါတောင် အဲဒီဟာမကအမှတ်မရှိဘူး။ အမှတ်မရှိတဲ့အပြင် ကျွန်မတို့ကို ပြက်လုံးထုတ်ပြီး ဟားတောင်ဟားလိုက်သေးတယ်။

နီနာက 'တကယ်လို့ ဖျက်မရဘဲ မွေးလာရင် ရှက်ဖို့ကောင်းတာထက် ဘယ်သူ့အဖေခေါ်ရမှန်း မသိတာက ပိုရှက်စရာကောင်းတယ်' ဆိုတော့ လူက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

"အမယ် . . ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်အေ၊ ကလေးအဖေက 'ဟန်း' ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ငါနဲ့တွဲတဲ့ဘော်ဒါနစ်ယောက်စလုံးက နာမည်ချင်း တူနေတာပဲဟာ ဘယ်သူ့အဖေခေါ်ခေါ် မမှားပါဘူး" တဲ့။ တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့ကောင်မ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီပြဿနာ' ကိုဝင်ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မမိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေးနေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။ ဂက်စတာပိုရုံးက အပြန်မှာ အဆောင်ပြန်ရောက်လို့ နီနာနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုမျက်နှာထားရပါ့မလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုဟာ အခုတော့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ ခါတိုင်းလိုပဲ နီနာနဲ့ရော ကလာဗာနဲ့ရောပုံမှန်ပြောနိုင် ဆိုနိုင်ရယ်နိုင်မောနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း ပဲ ဒီတနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လုံးလုံး နီနာကို ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အကဲခတ်သင့်ပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်းမှာရော၊ ကလာဗာနဲ့သုံးယောက်စလုံးရှိနေတဲ့အခါမှာရောမသိ မသာ အကဲခတ်ကြည့်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသူ့ကို ဒီလို အကဲခတ်နေတယ်၊ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး သတိထားနေတယ်ဆိုတာလည်း တစ်ဖက်က မရိပ်မိအောင် လုပ်ရပါသေးတယ်။ လုံးဝ ရိပ်လည်း မရိပ်မိရှာပါဘူး။

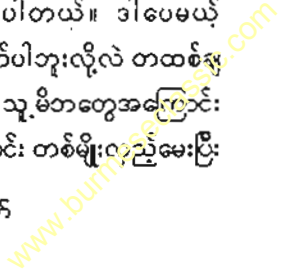
အဲဒီလိုတစ်ပတ်လုံးလုံး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်သလို ကြည့်လာတာတောင် နီနာမှာ ဂျူးရယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် မသင်္ကာ စရာဘာတစ်ခုမှ မတွေ့မိပါဘူး။ သူပြောပုံဆိုပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ စားပုံ သောက်ပုံ အို ... ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ အီးအီးပါပုံ ရူးရူးပေါက်ပုံက အစ ရှားမှတကယ် ရှားလို့ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လည်း ပြည့်သွားရော ကျွန်မလည်း

'တာဝန်အရ' ဂက်စတာပိုရုံးချုပ်ကို 'အစီရင်ခံစာ' တစ်စောင် ရေးပြီး ပို့လိုက်ပါတယ်။ ရေးတာကတော့ အရှည်ကြီးပေါ့ရှင်။ အစီရင်ခံစာဆိုတဲ့အတိုင်း အစီရင်ခံစာနဲ့တူအောင် 'လံဘားကျောက်ဒါး' စကားကြီးစကားကျယ်တွေ သုံးပြီး ရေးလိုက်တာပါပဲ။ အချက်အလက်တွေလဲ တတ်နိုင်သမျှ ချဲ့အောင် ထည့်ရပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအစီရင်ခံစာတစ်စောင်လုံးရဲ့ နိဂုံးချုပ်ကတော့ အခုအချိန်အထိ နီနာကို ဂျူးပါလို့ စွပ်စွဲရလောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ အထောက်အထား မတွေ့ရသေးတဲ့ အကြောင်းပါဘဲ။ ပြီးတော့မှ နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ကျွန်မအဘော်တွေ့တာတွေလဲ ထည့်လိုက်ရသေးတယ်။ တကယ်လို့ နီနာဟာ ဂျူးဖြစ်နေရင် သူဟာ ပီပီရီရီနဲ့ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ဘဲ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းပေါ်အောင် ကျွန်မအစွမ်းကုန် ဆက်ပြီး ကြိုးစားထောက်လှမ်းပါမယ်" ဆိုပြီး လုပ်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါမှလဲ ယုတ္တိရှိမယ့် မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် အချိန်ကုန်သွားပြီး နောက်ထပ်အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီ ၃တိယ အစီရင်ခံစာထဲမှာလည်း 'နီနာရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင် သိရအောင် သူနဲ့စကား ပြောရာမှာ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း တွေကို ကျွန်မ မသိမသာ အစုံ ကြည့်ပါတယ်။ သူငယ်ငယ်က နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရပ်ဟော၊ ကျောင်းနေတုန်းက ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း အမှတ်မထင်စုံစမ်းကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာလဲ သူပြောပြသမျှသူ့ကို ဂျူးလူမျိုး တစ်ယောက်ပါလို့ ဆိုရလောက်အောင် အထောက်အထား မတွေ့ရသေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ကလည်း သူဟာ လုံးဝဂျူးမဟုတ်ပါဘူးလို့လဲ တထစ်စမှ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါ သူ့မိတတွေ အကြောင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း တွေအကြောင်း တစ်မျိုးလှည့်မေးပြီး

စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်' ဆိုပြီး ဖြိုးဖြန်းရေးထည့် လိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီဒုတိယအစီရင်ခံစာပို.လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မ ဂက်စတာပို ရုံးချုပ်ကို နောက်ထပ်တစ်ခေါက်ခေါ်လို သွားရပါသေး တယ်။ အဲဒီမှာ ကာရိုးလ်ကကျွန်မရေးလိုက်တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို တစ်ကြောင်းစီတစ်ကြောင်းစီ ပြန်ဖတ်ပြီး အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အသေးစိတ် မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းပါသေးတယ်။ အဲဒီလို မေးရင်းနဲ့ သူတို့ဟာ ဒီကိစ္စမှာ တကယ်ကိုခိုင်လုံတိကျတဲ့ အထောက်အထား တွေ လိုချင်တဲ့အကြောင်းနဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင်သေချာမှလုပ်ချင် တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အလေးအနက်ပြောပြပါတယ်။

“အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာမင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ကာရိုးလ်က ကျွန်မကိုအဲဒီလိုမေးလိုက်တော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ မှာ 'နီနာဟာဂျူးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်'လို့ ဖြေပစ်လိုက် ချင်လိုက်တာလေ မပြောပါနဲ့တော့။ အူကိုယားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတစ်ခုခံယူထားတာက 'နီနာဟာ ဂျူးမဟုတ်ပါဘူး' လို့ ကျွန်မဆီက အဖြေရပြီးရင် ဒီအဖြေပေါ်မှာ သူတို့အနေနဲ့လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး နီနာနဲ့ပတ်သတ်လို့ နောက်ထပ်စုံစမ်းထောက်လှမ်း တာမျိုး လုံးဝမလုပ်တော့တဲ့အဖြစ်မျိုးဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ တစ်နည်း ပြောရင် ကျွန်မအဖြေဟာ နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်ပိုပြီး ခိုင်လုံတိကျအောင်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဒီကိစ္စ အတွက်ကျွန်မကို အချိန်ထပ်ပေးပါအုံး။ ဒီကြားထဲမှာ အဖြူအမဲ ကွဲအောင်ကျွန်မအစွမ်းကုန် ကြိုးစားစုံစမ်းပေးပါမယ်'လို့ ပြောလိုက် ပါတယ်။ ကာရိုးလ်ကလည်း ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင်ကောင်းပြီအချိန် ထပ်ပေးမယ်။ ဆက်ပြီးကြိုးစားပါ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့အမြန်ဆုံးအမှန် ကိုသိရအောင် စုံစမ်းပါ'လို့ ကျွန်မကိုညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မအတွက် အချိန်သိပ်မရှိတော့ ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ နီနာနဲ့ပတ်သတ်လို့ သူတို့

ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေကိုကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ ဘယ်လို လုပ်ပေးရရင်ကောင်းမလဲ။

တကယ်တော့လဲ ကျွန်မဟာနီနာအကြောင်းကို အားလုံး သိထား ပါတယ်ဆိုပေမယ့် ဒါဟာကျွန်မဘက်က အထင်ပဲလို့ဆိုချင် ဆိုနိုင်ပါ တယ်။ ကျွန်မသိထားတွေဟာ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ကျွန်မ မသိတာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ နောက်ပြီးကျွန်မ သိထားတာ တွေဆိုတာလည်း နီနာပြောပြသလောက်ပဲဆိုတော့ အားလုံးမှန်ချင် မှမှန်ဦးမှာ။ သူကိုယ်တိုင်က ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ်တမ်း လှိုက်လှိုက် လဲလဲ ယုံကြည်ပြီး တကယ်အမှန်ကို မပြောသမျှ အဲဒီ အဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီတော့ သူ့အကြောင်းကိုအမှန်အတိုင်းသိရအောင် သူကိုယ်တိုင်ကယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောလာအောင် လုပ်ဘို့နည်းလမ်း တစ်လမ်းပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်မယူဆမိပါတယ်။ အဲဒါကတော့တစ်ခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းကို သူကဘာမှမဖြောခင်ကျွန်မ အကြောင်းကို ကျွန်မကအရင်ပထမဆုံး သူ့ကိုဖွင့်ပြောမှဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ ခံယူချက်ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်မဟာနီနာကို'ကဲ . . . နီနာ ဂက်စတာပိုက နီနာကို ဂျူးအမျိုးသမီး'လို့ သံသယဖြစ်နေကြပါပြီ'လို့ ဒဲဒိုးကြီးနဲ့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ပြောပြလိုက်ရင်လဲဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီလိုပြောပြပြီး သူ့ကိုဒါနဲ့ပတ်သတ်လို့ သတိပေးသင့်တာတွေ ပေးလိုက်ရင်ကိစ္စ ပြတ်တာပါပဲ။ ဒါဆိုကျွန်မတာဝန်ကျေပါပြီ။ ကျွန်မအကြောင်းကို ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ခုလိုဖုံးဖိထားပြီရောနေလိုက်ရင်လဲဖြစ်တာ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်မဟုတ်သေးဘူးရှင် ဒီနည်းကိုကျွန်မ သဘောမကူး ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သူပါးစပ်က တကယ်အမှန် အတိုင်း ပြောတာကို ကျွန်မကြားချင်လို့ပါဘဲ။ အဲဒီလိုအမှန်အတိုင်း

ကြားရဖို့ အတွက်က သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မအဖြစ်မှန်ကတော့ ဒီလိုဒီလိုပါ'လို့ ပြောမှဖြစ်မှာပါ။ သူကကျွန်မကို အဲဒီလိုအမှန် အတိုင်းပြောလာဖို့ဆိုတာကလဲ ကျွန်မအပေါ်မှာ သူကလုံးဝဥသံ့ အလုံးစုံ ယုံကြည်မှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်'ဆိုပြီး နီနာ့ကို ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြလိုက်မယ်လို့ ကျွန်မယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပါတယ်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်' ဆိုတာကတော့ သဘောပြောတာပါဘဲ။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ယုံကြည်မှုနဲ့ ပြောပြမယ်လို့ ကျွန်မတထစ်ချယူဆ မိလို့ပါပဲ။

ဒါနဲ့တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ ကလာဗာတစ်ယောက်ထဲ အပြင် ထွက်သွားလို့ ကျွန်မနဲ့ နီနာနှစ်ယောက်တည်း အဆောင်မှာကျန်ရစ် တုန်း ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့စဉ်လိုက် ပါတယ်။ ပထမတော့အဲဒီနေ့က နီနာနဲ့ ကျွန်မနဲ့ လဲနှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ရရင်ကောင်းလားလို့ တိုင်ပင်ထားကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က 'ငါနီနာ့ကို ဒီနေ့ငါ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်မယ်' လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်မ ကပဲဖျက်လိုက်ပါတယ်။

“နီနာ .. ကျွန်မဒီနေ့နီနာနဲ့ စကားပြောစရာရှိနေလို့ ကျွန်မ တို့အပြင်မသွားကြပါဖို့နဲ့လား”

“ရပါတယ် နင်မသွားချင်လဲမသွားနဲ့လေ ... ငါလဲဒီပဲမသွား ချင်လှဘူး”

အဲဒီလို ပြောပြီး ကလာဗာလည်း အပြင်ထွက် သွားရော ခဏနေ တော့ နီနာကပဲစမေးလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ .. ကက်တာရီးနား နင်ငါ့ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆို ဘာကိစ္စ လဲပြောလေ”

နီနာက ခါတိုင်းလိုပုံမှန်လေသံနဲ့ပဲ ကျွန်မကိုလှမ်းပြောလိုက်

ပြီးမှ 'ဘာလဲနင်လည်း ပြဿနာပေါ်နေပြန်ပြီလား' လို့ဆက်မေးလိုက် ပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မမှာဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး ကျွန်မ နီနာ့ကိုအရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိလို့ပါ။ အဲဒါကို မပြောခင် ကျွန်မနီနာ့ကိုတစ်ခုသိထားစေချင်တာက ကျွန်မအခု ပြောမယ့်စကား ဟာ နီနာ့ကိုတကယ်ညီအစ်မရင်းလို ခင်လိုချစ်လို့ ပြောတာပါ။ အဲဒီတော့ ဒီစကားကိုနီနာကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေချင် ပါဘူး။ ကလာဗာတောင် အသိမပေးစေချင်ဘူး”

“ကဲ ... ထားပါတော့ နီဒါန်းတွေပျိုးမနေပါနဲ့တော့ နင်ပြော မယ့် စကားသာပြောစမ်းပါ”

“ဒီမယ်နီနာ ကျွန်မဟာလေ ကျွန်မဟာယူကရိန်းမဟုတ်ဘူး ဂျူးရှင်သိလား ကျွန်မဟာဂျူး”

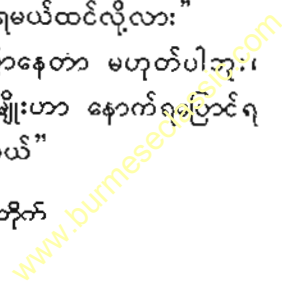
ကျွန်မစကားလည်းကြားရော နီနာကအားရပါးရရယ်တော့ တာပါပဲ။ ရယ်တာမှ ပွဲထဲကလူပျက်တစ်ယောက်ရဲ့ အင်မတန်ကောင်း တဲ့ပျက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်တာပါပဲ။

“အမလေးဟယ် ငါ့နှယ်ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒါထက်နေပါဦး နင်ငါ့ကိုဒီနေ့ အပြင်ထွက်ပါနဲ့တော့ ပြောစရာရှိလို့ပါဆိုတာ ဒီ ပျက်လုံးကိုပြောချင်လို့လား။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးနီနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတကယ်ပြောနေ တာပါ။ ကျွန်မဟာ ဂျူးလူမျိုးဆိုတာတကယ်ပါ”

“တော်စမ်းပါ ကက်တာရီးနားရယ် နင်ကငါ့ကိုဒီလို မဟုတ် ကဟုတ်ကတွေပြောပြီး အရူးလုပ်လို့များရမယ်ထင်လို့လား”

“ဒီမယ်နီနာ ကျွန်မနောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်အတည်ပြောနေတာပါ။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ နောက်ရဲ့ပြင်ရ မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ဒါကျွန်မသိပါတယ်”

“ကဲထားပါဇော့ ဒါဟာ နောက်တာပြောင်တာမဟုတ်ဘူးဆို ရင် နင်ငါ့ကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီစကားလာပြောရတာလဲ ဆိုစမ်းပါအုံး”

“ဒါကတော့ဒီလိုပါ ကျွန်မနဲ့နီနာနဲ့က သိပ်ခင်နေကြတော့ ဒီကိစ္စကိုနီနာသိထားစေချင်လို့ပါ။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ အမှန်အတိုင်း သိထားအောင်လို့ပါ။”

ကျွန်မအဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ နီနာကျွန်မမျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ တအောင့်လောက်အကြာမှာ သူကတစ်ခါထပ်ပြီး တစ်ဟားဟားနဲ့ရယ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

‘မဟုတ်သေးဘူးနီနာ ..ကျွန်မဟာရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး တကယ်ပြောနေတာပါ။ အဲဒါတော့ယုံပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စဟာနီနာအတွက်ရောက ကျွန်မအတွက်ပါသေရေးရှင် ရေးဖြစ်နေလို့ပါ’

အဲဒီတော့မှ နီနာဟာမျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ကျွန်မကို အကဲခပ်သလို စိုက်ကြည့်နေပါတော့ တယ်။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်မလည်း ကျွန်မဘဝ အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီမယ်နီနာ ..ကျွန်မဟာနီနာတို့ သိထားကြသလို ဝါချာရက် တာဆိုတဲ့ ရွာကလေးကမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီရွာကလေးနားက ဟရီဘင်ကိုဆိုတဲ့မြို့ကပါ။ အဲဒီမြို့ဟာဂျူးတွေ နေတဲ့မြို့ပါပဲ။ ကျွန်မနာမည်အရင်းကလည်း ကတ်တာရီးနားမဟုတ်ပါဘူး အီဗာပါ။ ကတ်တာရီးနားဆိုတဲ့ နာမည်ကကျွန်မပြောတဲ့ ဝါချာရတ်တာ ရွာက ယူကရိန်းမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ပါ။ အဲဒီကောင်မလေးက တော့သေပါပြီ။ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကသူနာမည်နဲ့ သူမှတ်ပုံတင် တွေမွေးစားရင်းတွေကို အတုလုပ်ပြီးအယောင်ဆောင်နေတာပါ။ ကျွန်မ အစ်မကို ဂျာမန်တွေဖမ်းသွားတော့ ကျွန်မကိုလဲအဲဒီလိုဖမ်းမှာ စိုးတာနဲ့အမေက ကျွန်မကို ‘ညည်းတစ်ခြားရှောင်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်’ ဆိုလို့ ကျွန်မအခုဒီကို ‘ကတ်တာရီးနားယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာ

ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မအဖြစ်မှန်ကတော့ ဒါပါပဲ။ တကယ်လဲ ဆန်းတဲ့ အဖြစ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်’

ဒီတစ်ခါတော့ နီနာဟာမရယ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မပြော တာကို ဣန္ဒြေရရနဲ့ ဂရုစိုက်ပြီးနားထောင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအထိကျွန်မစကားကို ယုံဟန်မတူသေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကျွန်မအဖြစ်မှန်ကိုခုမှသိရပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ အံ့ဩတဲ့ အရိပ်အယောင်မျိုး မတွေ့ရလို့ပါဘဲ။ ပြီးတော့မှ သူကကျွန်မကို အကဲခတ်သလို အမူအရာမျိုးနဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ..ဒီလိုဆိုနင်ကို ငါကဂျူးလို့ယုံအောင် နင်ယစ်ဒစ် စကား ပြောတတ်ရဲ့လား”

“အို ပြောတတ်တာပေါ့ ကျွန်မယစ်ဒစ်လို့ ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်”

“ယစ်ဒစ်” ဆိုတာက ရှေးဟောင်း ဟီဘရူဘာသာက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘာသာစကားတစ်မျိုးပါ။ တကယ့်ဂျူးလူမျိုးတွေ အချင်းချင်းပြောကြတဲ့စကားပါပဲ။ ဂျူးအစစ်ဆိုရင် ဒီစကားကိုတတ် ကြတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်မလည်း အဖေနဲ့အမေကသင်ထားလို့ အဲဒီ ယစ်ဒစ်စကားကို ငယ်ငယ်လေးထဲကတတ်ခဲ့ပါတယ်။

ချက်ခြင်းပဲ နီနာကကျွန်မကိုယစ်ဒစ်လို့ မေးခွန်းတစ်ခု နှစ်ခုမေးကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ယစ်ဒစ်လို့ပဲပြန်ဖြေ လိုက်ပါ တယ်။ မပြောတာကြာပေမယ့် ယစ်ဒစ်စကားကို ကျွန်မကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါသေးတယ်။

နီနာဟာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ဆရာမတစ်ယောက်က ကြည့်တဲ့မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်မဟာဂျူး အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ပါဆိုတာ သူ့အတွက်မယုံတစ်ဝက်နဲ့ ယုံရခက်ကြီး ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။

“နင်ဂျူးတွေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကော ရောက်ဖူးရဲ့လား

ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ရဲ့ခလေးထုံးစံတွေကော နားလည်ရဲ့လား။”

တကယ်တော့ ကျွန်မဟာဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စွဲစွဲလမ်းမရှိလှပါဘူး။ အယူလဲမသည်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ သွန်သင်ပြသမှုကြောင့် ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာရေးထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို အတော်အတန်နားလည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းလည်း အပတ်စဉ်မဟုတ်တောင် တစ်လတစ်ခါတော့ အဖေတို့ အဖေတို့နဲ့လိုက်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျူးတွေရဲ့ ဘာသာရေး ခလေးထုံးစံတွေကို နီနာကမေးလာတော့ အားရပါးရ ပြန်ပြောမိပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ဂျူးတွေရဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး နားလည်တာပေါ့ နီနာရယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားတာတွေ ဥပုသ်စောင့်တာတွေ ကျွန်မလိုက်ဖူးပါတယ်။ အဲဒါတွေထဲမှ ကျွန်မအမှတ်မိဆုံးကတော့ ယေရှုသခင်လက်ထက်တုန်းက ကျွန်မတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေအစုလိုက်အပြုံလိုက် အီဂျစ်ပြည်က ထွက်ခွာခဲ့ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့တစ်ခါတစ်ခါ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေစုပြီး စားပွဲသောက်ပွဲကျင်းပတဲ့နေ့မှာပဲ အဲဒီလိုနေ့မျိုးဆိုရင် ကျွန်မအိမ်မှာအဖိုးအဖွားရော အဖေ အမေနဲ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေးမျိုးသားချင်းတွေအားလုံး စရာမစားပွဲကြီးမှာ ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး စားကြ သောက်ကြရတာဟာ တကယ်ပျော်စရာကြီးပါပဲ။ အဲဒီလို အခါကြီးရက်ကြီးမှာဆိုရင် တစ်နှစ်လုံးလုံး ဘယ်နေရာမှ မသုံးဘဲ ဒီပွဲအတွက် သီးသန့်သိမ်းထားရတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ထုတ်သုံးကြပါတယ်။ စားသောက်ပြီးကြတဲ့အခါ ကျတော့လည်း ကျွန်မတို့ဆွေမျိုး မိသားစုထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးကလေးတစ်ယောက်က ထပြီး ‘ပုစ္ဆာကြီးလေးခု’ ကို မေးရတာရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် ကျွန်မမောင်လေးယာတော့ဟာ အသံ

ကလေးစာစာ စာစာနဲ့ ...”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ အိမ်ကိုသတိရပြီး ငိုချလိုက်မိပါတယ်။ ရှေ့တက်ပြောလိုလည်း မရတော့ပါဘူး။ အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်တွေဟာ ရင်ထဲမှာအလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်တက်လာပြီး ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးငိုချမိပါတယ်။

အဲဒီလိုရှိုက်ကြီးငင်ကြီးငိုတုန်း ပြုံးဆို နီနာဟာ ကျွန်မကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်အအင်ကနဲ့ အင်ကနဲအသံထွက်လာတဲ့အထိ ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုတော့တာပါပဲ။

“ကတ်တာရီးနား ... ငါလဲ ... ငါလဲဒီလိုပါပဲဟယ် .. ငါလဲ ဒီလိုပါပဲ နင်နဲ့ငါနဲ့အတူတူပါပဲ ငါလဲနင်လိုဂျူးပါပဲ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကုတင်ပေါ်မှာခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ရင်းနဲ့ငိုလိုမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ခဏနေတော့မှ နီနာဟာမျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ကျွန်မကို သူ့ဘဝမှန် အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြပါတော့တယ်။

သူဟာ ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ဂျူးဆိုတာမေ့သလောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီတဲ့ ဒါပေမယ့် အခုကျွန်မပြောပြတာတွေ ကြားနေလိုက်ရတော့ သူငယ်ငယ်က သူ့မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ အဲဒီလိုအတူနေတဲ့ ထိုင်ခဲ့ရတာတွေ ပြန်သတိရပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ် သွားရတာပါတဲ့။ ဒါနဲ့တဆက်ထဲနီနာက သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြောပြပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ နီနာဟာ ဂျူးအစစ်ပါ။ ဒါပေမယ့်သူဟာ ဂျူးမဟုတ်တဲ့ရုရှားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကလေးက သမီးကလေးပါ။ ခဏကိနာလို ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနေကြတုန်း စစ်ကြီးဖြစ်လာလို့ သူ့ယောက်ျားဟာ စစ်ထဲပါသွားပြီး တိုက်ပွဲမှာကျဆုံးခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့သူလဲ

သူမိတတွေရှိရာ သူ့သမီးလေးနဲ့အတူ ပြန်နေခဲ့ရာက အဲဒီသူနေတဲ့ ယူကရိန်းအရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို ဂျာမန်တွေသိမ်းပြီး ဂျူးမှန်သမ္မတကို အကုန်းဖမ်း အကုန်သတ်လုပ်လာတာနဲ့ သူတို့သားအမိဟာ အခြား တစ်နေရာကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြရပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့တစ်မြို့ ကိုရောက်ခဲ့ကြပြီး အဲဒီမြို့မှာဘဲ နီနာဟာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ် ခဲ့တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေကို အသုံးပြုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရုရှားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရုပ်ဖျက်နေခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နီနာအဖြစ်ကလည်း ဆိုးပါတယ်။ အဲဒီလို ဂျူးအဖြစ်ကနေ ရုရှားမတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်နေရာက တစ်နေ့တော့ သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုသိတဲ့လူတစ်ယောက်က ဂျာမန်တွေကို သွားပြီး လက်တို့တာနဲ့တစ်ခါအဲဒီမြို့က ထွက်ပြေး ခဲ့ရရှာပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုတစ်မြို့ကတစ်မြို့၊ တစ်နေရာကတစ်နေရာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ သူ့သမီးကလေးဟာ နဂိုက ချူခြာတဲ့ကလေး ဆိုတော့ ခရီးပမ်းအားပြတ်ပြီး မာမကျန်းဖြစ်ရာက လေးနှစ်သမီးအရွယ် မှာပဲဆုံးသွားခဲ့ရရှာပြန်ပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဂျာမန်နယ်မြေထဲ ရုရှားတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင် ပြီးဝင်လာခဲ့ရာက ဒီမြို့ဒီနေရာမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ရတာပါ။

နီနာဟာ တစ်ချက်တစ်ချက်ရွှက်ရင်းရွှက်ရင်းနဲ့ သူ့အဖြစ်မှန် နဲ့ သူ့ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို အဲဒီလိုပြောပြရှာပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် နီနာအကြောင်းကို နားထောင်ရင်းနဲ့ 'ဪ' လောကမှာ ငါ့အဖြစ်ငါ ဆိုးလှပြီအောက်နေတာ ငါ့ထက်ဆိုးတဲ့လူတွေရှိပါသေးလား' ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်အားတင်းမိပါတယ်။

အဲ ...အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့လိုရင်း အချက် ကိုပြောပြပါတယ်။ ဂတ်စတာပိုက ကျွန်မကိုနီနာနဲ့ပတ်သက်လို့ ထောက်လှမ်းခိုင်းထားတဲ့အကြောင်း၊ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ဂတ်စတာ ပိုရုံးချုပ်ကို အဲဒီ အစီရင်ခံစာရေးပြီး သတင်းပေးနေရတဲ့အကြောင်းနဲ့

အစီရင်ခံစာတွေထဲမှာ ကျွန်မဘာတွေရေးခဲ့တယ်ဆိုတာပါနီနာကို ပြန်ပြောပြရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ တဆက်တည်း ဂတ်စတာပိုရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်အရ နီနာနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးအဖြေကို ပေးရတာမယ့် အကြောင်း၊ ဒီအဖြေကြိုကြည့်ပြီး ဂတ်စတာပိုကဆုံးဖြတ်မှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဒါ့ကြောင့် တကယ်လို့ နီနာဟာဂတ်စတာပိုက သတင်းရ ထားတဲ့အတိုင်း ဂျူးဖြစ်နေရင်လည်း ဘဝတူချင်းမို့ ကျွန်မအနေနဲ့ အစွမ်းကုန် အကာကွယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလိုကျွန်မ အကြောင်းကို ကျွန်မယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ ဖွင့်ပြောရတဲ့အကြောင်း အစကနေ အဆုံးအထိ 'နတ်သံနေ့' ရတာပေါ့ရှင်။

အဲဒီနောက် သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့ဂတ်စတာပိုရုံးချုပ်ကို ကျွန်မနောက် ထပ်ရေးပို့ရမယ့် အစီရင်ခံစာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေထည့်ရေးသင့် တယ် ဘာတွေထည့်မရေးသင့်ဘူးဆိုတာ နှစ်ယောက်သားခေါင်းချင်း ရိုက်ပြီး တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီစာထဲမှာ ကျွန်မ နောက်ဆုံးစုံစမ်းလို့ရတဲ့ အချက်အလက်တွေအနေနဲ့ နီနာရဲ့ ငယ်ငယ်ကနေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံတွေ၊ ကျောင်းနေတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ် အပျက်တွေနဲ့အခြားလိုအပ်တာတွေကို ထည့်ရေးဖို့သဘောတူကြ ပါတယ်။ အတိုချုပ်သဘောကတော့ အဲဒီအစီရင်ခံစာထဲမှာ နီနာဟာ ဂျူးမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဂတ်စတာပိုတွေစိတ်ထဲမှာ မသိမသာရော၊ သိသိသာသာပါ ယုံကြည်လာစေမယ့် အချက်အလက်မှန်သမ္မာ ထည့်ရေးကြဖို့ပါပဲ။

အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အခန်းထဲက အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်တော့ပါဘူး။ တစ်နေ့လုံးအခန်းအောင်းပြီး ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်တွေ ပြောလိုက်ကြ၊ နောင်ရေးအတွက်ကြိုပြီး ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာ ပြောလိုက်ကြနဲ့တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်းပါပဲ။ နောင်ရေးဆိုလို့ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မနီနာကို နောက်ဆုံး ကောင်းအနေနဲ့ အဲဒီနောင်ရေးကိုအကြောင်းပြုပြီး ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

“အဲဒီတော့နီနာ ကျွန်မတစ်ခုပြောထားရဦးမယ်။ တကယ်လို့ များ ကျွန်မကိုဖမ်းမိသွားရင် နီနာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂတ်စတာပိုရုံး ချုပ်ကို ကျွန်မပိုခဲ့တဲ့အစီရင်ခံစာတွေကိုပြပြီး ကျွန်မ သူတို့အပေါ်မှာ လိမ်ခဲ ညာခဲတယ်လို့ စွပ်စွဲကြမှာသေချာတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ အဖမ်းမခံ ရဘဲ နီနာအဖမ်းခံရရင်လည်း ဒီပြဿနာပေါ်မှာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ အတူ ပေါင်းပြီး သူတို့ကိုတစ်ပတ်ရိုက်ခဲတယ်လို့ နီနာကိုစွဲချက်တင်ကြမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ဖမ်းသွားပြီး ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မ ဖော်ပြပြီးပါပြီ ဆိုလို့တော့ နီနာ...လုံးဝမယုံပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ညှဉ်းဆဲ ညှဉ်းဆဲ ကျွန်မဒါတွေကို လုံးဝဖော်ကောင် မလုပ်ဘူးဆိုတာ သစ္စာ ဆိုပါတယ်။ တကယ်လို့ နီနာကို ‘ကက်တာရီးနားက ဒီအချက် ဒီအချက်ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်’ ဆိုပြီးကျွန်မရေးတဲ့ စာရွက်လိုလိုပြောခွင့်ချက်လိုလို စာရွက်စာတန်းတွေ ထုတ်ပြရင်တောင် မယုံပါနဲ့နော် ..”

နီနာကလည်းကျွန်မပြောတာကို သဘောပေါက်တဲ့ အနေနဲ့ ခေါင်းတဆိတ်ဆိတ်ညိတ်ပြီး ‘အေးပါဟယ် .. စိတ်ချပါ ငါ့အပေါ် နင်သစ္စာရှိသလို ငါကလည်းနှင့်အပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက် ပါဘူး’ လို့ ပြောရှာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ထုံးစံအတိုင်းအချိန်ကျတော့ ဂတ်စတာပိုကို အစီရင် ခံစာတစ်စောင် ရေးတင်လိုက်ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ နီနာနဲ့တိုင်ပင်ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ ရေးထည့်ထားပြီး နောက်ဆုံးကျမှ ‘ကျွန်မအနေဖြင့် ယခုအချိန်တွင်နီနာအား ဂျူးမ ဟုတ်ဟူ၍ တစ်ထစ်ချဆိုနိုင်ပါသော်လည်း ထိုသို့တစ်ထစ်ချဆိုရန်မှာ အချိန်စောလွန်းသေးသည်ဟု ယူဆပါသည်’ ဆိုပြီးတကယ်ပညာရှိ လေသံမျိုးနဲ့ခပ်တည်တည်ရေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာလည်း ရေးပြီးရော နောက်တစ်ပတ်အစီရင်ခံစာကျတော့ ဒီကိစ္စကိုအပြတ်

ရှင်းမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးရေးခြင်းအနေနဲ့ ရေးချလိုက်ပါ တယ်။ ‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပို၍ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြပါတယ်။ သူကသူ့အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်မအား တစ်လုံးမကျန်ပြောပြခဲ့သည့်နည်းတူ ကျွန်မကလည်းကျွန်မဘဝကို အစအဆုံးသူ့အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုအခါတွင်သူ့အား ဂျူးမမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟူ၍သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ လုံးဝမရှိကြောင်း ကျွန်မအခိုင်အမာ တင်ပြအစီရင်ခံလိုပါသည်’ ဆိုပြီးတကယ်အစိုးရ ဌာနတစ်ခုက အစီရင်ခံစာရေးပုံရေးနည်းအတိုင်း စကားကြီးစကား ကျယ်တွေသုံးပြီး ရေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုရေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မလည်းမသိမသာစောင့် ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာကျွန်မကို ခေါ်တွေ့လိမ့်မယ်ထင်တာ လည်းခေါ်မတွေ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့နောက်တစ်ပတ်ပြည့်သွားတော့ကျွန်မ လည်းအစီရင်ခံစာ ထပ်မရေးတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းနေလိုက်ပါတယ်။ တကယ်လို့အဲဒါကို ခေါ်မေးရင်လည်းကျွန်မဟိုတစ်ပါတ်က အစီရင် ခံစာဟာ ကျွန်မရဲ့နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်မို့ နောက်ထပ်အစီရင် ခံစာမရေးတာပါလို့ ပြောဖို့စိစဉ်ထားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကနှစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ကသုံးပတ် ကြာလာတဲ့အထိ ကျွန်မကိုဂက်စတာပိုကခေါ်လဲမတွေ့ အစီရင်ခံစာ ထပ်ပို့ဖို့လည်း မညွှန်ကြားဘဲနေတော့ နီနာနဲ့ပတ်သတ်လို့ကျွန်မရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို သူတို့ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံသွားကြပြီလို့ ယူဆလိုက်ကြပါတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ဆီက နောက်ထပ်ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ ဘာမှလဲ မလာတော့ ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့အဲဒီကိစ္စဟာ နောက်ထပ်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြီးသွား ပြီ ဆိုတာလည်းသိရရော ကျွန်မနဲ့နီနာဟာ အဲဒီနေ့ကနှစ်ယောက်သာ အားရပါးရဖူးကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ခမ်းပွါယ်ရှိရှိနဲ့

ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်မိကြပါတယ်။

“ငါဖြင့် အခုမှပဲစိတ်အေးရတော့တယ်ဟယ် . . .”

“ကျွန်မက ပိုပြီးဝမ်းသာတာပေါ့နီနာရယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကမပြောရင်ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိပါဘူး။ တကယ်ပါပဲ။”

ထိတ်စရာလန့်စရာ မေးခွန်းများ

ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်မအိမ်ကထွက်လာခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင် မကျော် လာခဲ့ပါပြီ။ တကယ်ဆိုတော့လဲ အဲဒီနှစ်နှစ်ဆိုတာ ကျွန်မ အနေနဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ ထင်ရပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်က ထွက်လာတဲ့နေ့က အမေတို့ အဖေတို့မောင်လေးတို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တာတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲမျှက်စိထဲမှာ မြင်နေမိပါသေးတယ်။

“တကယ်တော့ သမီးရယ်၊ ဒီစစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ အမေတို့မိသားစုထဲက သမီးတစ်ယောက်ပဲ အသက်မသေဘဲ ကျန်ချင် ကျန်နေမှာပါ”

အမေနဲ့ကျွန်မနဲ့နောက်ဆုံးခွဲခါနီးမှာ အမေပြောလိုက်တဲ့ ကားကိုလည်း အခုထက်ထိ ကျွန်မနားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိပါ သေး တယ်။ ဪ... အမေ အမေ၊ အဲဒီတုန်းက အမေပြောခဲ့သလို အခုဆိုရင် အမေတို့အဖေတို့ မောင်လေး ယာကော့တို့ရှိမှရှိကြသေး ခဲ့လား။ အကုန်လုံးပဲ အသတ်ခံကြရပြီးလား မသိပါဘူး။ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေအရဆိုရင်တော့ သေချာသလောက်ပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း

အမေ့မိတ်ဖတ်ခဲ့သလို "အမေတို့မိသားစုထဲက သမီးတစ်ယောက်ပဲ အသက်မသေဘဲ ကျန်ချင်ကျန်နေမှာ" ဆိုတာမှန်များမှန်နေပြီလား အမေရယ်"

အမေတို့အကြောင်းကို အဲသလို ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေရင်းက ကျွန်မတို့နဲ့တကွ လူတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီစစ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီကျတော့လည်း ကျွန်မအတွက် နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာဘာမှမပြောပလောက်ပေမယ့် ဒီစစ်ကြီးရဲ့အခြေအနေကတော့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာနေပြီဆိုတာ သတိထားလာမိပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က အောင်ပွဲတွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရလာခဲ့တဲ့ ဂျာမန်တွေဟာ အခုဆိုရင် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အရေးနိမ့်နေပြီလို့ ကြားနေရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အခုနစ်ဆောင်းရာသီမှာ ဂျာမန်တွေဟာ ရုရှားတပ်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အတုံးအရုံး ကျဆုံးပြီး အလူးအလဲ ခံခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ လထဲကပဲ စတာလင်ဂရက်တိုက်ပွဲမှာ ဂျာမန်တပ်ကြီးတွေ တပ်လုံးပြုတ်ပြီး နလံမထူနိုင်အောင် ခံခဲ့ကြရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကျွန်မတို့ စခန်းကိုလျှို့ဝှက်ပြီး ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဒီဂျာမန်ဖက်ဆစ်တွေဟာ သက်ဆိုးမရှည်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ရတာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ မှန်တာပြောရရင် သူတို့အတွက်သက်ဆိုးရှည်တာမရှည်တာထက် ကျွန်မတို့အတွက် သက်ဆိုးရှည်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ဟုတ်လည်းပါတယ်။ စစ်ကြီးပြီးကာနီးလေလေ ဖြစ်လာမယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အဲဒီလိုအခြေ အနေဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲက ကျွန်မတို့ အသက်မသေ အောင်ပိုပြီး သတိထားနေကြဖို့အရေးကြီးတာပေါ့ရှင်။

အဲဒီလို တစ်နေ့တစ်ခြားပြောင်းလဲလာနေတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားနေတုန်းမှာပဲ အဲဒီအခြေအနေဟာ

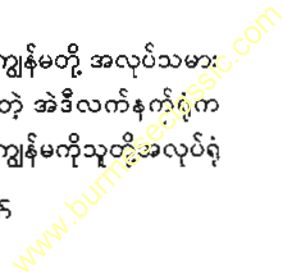
တစ်ခြားနေရာတင် ပြောင်းလဲတာမဟုတ်တော့ဘဲ ကျွန်မအတွက်ပါ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဖြစ်လာတဲ့အပြောင်းအလဲက ဒီလိုပါ။

ကျွန်မတို့ အခုနေတဲ့လင်ဇ်ဗြို့မှာ ကျွန်မစောစောကပြောခဲ့တဲ့ လက်နက်စက်ရုံကြီးတစ်ရုံ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလက်နက်ရုံကြီးဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးပြီး ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်လို့ကံသလဲ ဆိုတော့ ဟစ်တလာရဲ့ညာလက်ရုံးဖြစ်တဲ့ ဂိုအားရင်းကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲတဲ့အထိပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အဲဒီလက်နက်ရုံကြီးကို ကျွန်မတို့ရုံးက အလုပ်သမား ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သတ်လို့ မကြာခဏရောက်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလို ချောက်သွားရင်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဂိုအားရင်းရဲ့ လက်ထောက် ဖြစ်တဲ့ လက်နက်ရုံကြီးကြပ်ရေးမှူးက ကျွန်မကိုသူတို့ဆီမှာ အလုပ်ပြောင်းလုပ်ဖို့ နှစ်ခါသုံးခါဆွေးနွေးဖူးပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မလည်း ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်ပါဘူး။ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလက်နက်ရုံမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်လိုနေတဲ့အခါမျိုး ဥပမာ ဆိုပါတော့ရှင်။ ဂဟေဆော်တဲ့ဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်သမားမျိုးလို့ ဒါမှမဟုတ် သံရေကျိုတဲ့နေရာမှာ တကယ်ဝါရင်တဲ့အလုပ်သမားမျိုးလို့ အထူးအလုပ်သမားတွေကို လိုချင်ပြီဆိုရင်လည်း လက်နက်ရုံကြီးကြပ်ရေးမှူးက ကျွန်မဆီ ခုနီးဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလက်နက်ရုံ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ ကျွန်မဟာယုံကြည်စိတ်ချ အားကိုးရတယ်။ စေ့စပ်သေချာတယ်။ အလုပ်တာဝန် ကျေပွန်တယ် ဆိုပြီး အချောက်တိုက် သတင်းကြီးနေခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးတော့ တိုတိုပြောရရင်ကျွန်မတို့ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးက အရာရှိထက်ပိုပြီးရာထူးကြီးတဲ့ အဲဒီလက်နက်ရုံက ကြီးကြပ်ရေးမှူး လောတာမင်းဆိုတဲ့အရာရှိက ကျွန်မကိုသူတို့အလုပ်ရုံ

ပြောင်းခဲ့ရမယ်ဆိုပြီး အထက်အမိန့်နဲ့ခေါ်တော့တာပါပဲ။

တကယ်တော့လက်နက်ရုံကို ကျွန်မလုံးဝမပြောင်းချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရင်တစ်ခါကျွန်မပြောဖူးသလို ဒီလက်နက်ရုံလိုနေရာမျိုးမှာက ပိုလန်၊ ရုရှား၊ ယူကရိန်းစတဲ့ နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမားတွေနေစဉ် ဝင်ထွက်နေကြလို့ပါပဲ။ မတော်တဆ တစ်နေ့မှာအဲဒီအလုပ်သမားတွေထဲက ကျွန်မအကြောင်းကိုကောင်းကောင်းကြီး သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်များပါလာရင် ဒုက္ခရောက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး အဲဒီလိုနေရာမျိုးကိုတမင်မလုပ်ဘဲ ရှောင်နေခဲ့တာပါ။ အခုဆိုရင် အဲဒီပြဿနာအပြင် နီနာတို့ကလာဖာတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အတူနေ နေရာက သူတို့နဲ့ခွဲပြီး လက်နက်ရုံးဝင်းထဲကို ပြောင်းဘို့ဆိုတာလဲ ကျွန်မအတွက်ဧရာမပြဿနာကြီးပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အလုပ်သမားရုံးက အရာရှိဆိုက်ဖက်ကိုယ်တိုင်ကလက်နက်ရုံက ကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်တဲ့ လော်တာမင်းကို ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောရဲဘဲဖြစ်နေတော့ ကျွန်မလို သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာဘယ်သူ့ကို ဘာသွားပြောလို့ဖြစ်ဦးမှာလဲ။

ဒီလိုနဲ့ကျွန်မဟာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးကနေပြီး လက်နက်ရုံကို မပြောင်းချင်ပြောင်းချင်နဲ့ ပြောင်းလာခဲ့ရပါတယ်။ နီနာတို့ကလာဖာလို့နဲ့လဲ မခွဲချင်ဘဲခွဲလာခဲ့ရတာပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် 'တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်' ဆိုတဲ့စကားဟာကျွန်မအတွက် မှန်များမှန်နေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးက လက်နက်ရုံကို ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မအခြေအနေက ပိုပြီးကောင်းလာလို့ပါပဲ။ အခြေအနေပိုကောင်းလာတယ်ဆိုတာက တစ်ခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ အထက်လူကြီးတွေရဲ့ အရေးပေးမှုကို ပိုပြီးရလာခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီလိုသူများတကာထက်ပိုပြီး အရေးပေးခံရတယ်ဆိုတာကတော့ တစ်ခြားကိုမကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသီးသန့်နေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းသပ်သပ်ပေးထားတာကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိလောက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုဒီလို သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းရအောင် စီစဉ် ပေးမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မဒီအလုပ်ရုံကိုမပြောင်းခင်ကတည်းက ကြီးကြပ်ရေးမှူးလော်တာမင်းကိုယ်တိုင်ကတိပေးခဲ့တာပါ။

သူ့ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာလက်နက်ရုံကို ပြောင်းလာခဲ့ပြီး အခန်းရှာမရခင် ဆယ့်လေးငါးရက်ပဲ အမျိုးသမီး အဆောင်မှာနေခဲ့ရပါတယ်။ နောက်အခန်းရှာလို့လည်းတွေ့ရော ကျွန်မလဲ ဒီအခန်းကိုရွှေ့လာခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့အခန်းက သီးသန့်ဆိုတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီး အဆောင်တွေနဲ့တစ်ခြားစီပါ။ အဲဒီအဆောင်တွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းဂိတ်အဝင်ဝနားမှာ သီးခြားဆောက်ထားတဲ့အဆောက်အဦး ကလေးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီ အဆောက်အဦးကလေးရဲ့ ရှေးဘက်မျက်နှာစာပိုင်းကို စာတိုက်အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုထားပြီး၊ နောက်ဘက်ပိုင်းမှာတော့ အခန်းကလေးနှစ်ခန်းပဲ ထားပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခန်းထဲကတစ်ခန်းကို ကျွန်မနေရပြီး၊ ကျန်တဲ့ အခန်းကိုတော့ တစ်ခြားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နေပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့အခန်းချင်းကပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကအသက်ကြီးလှပါပြီ။ နာမည်က မက်စ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သူနဲ့အခန်းချင်းကပ်နေတယ်လို့သာဆိုရတယ်။ သူနဲ့တစ်နေ့တစ်ခါတောင် လူချင်းမတွေ့မိပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်ခါဆိုတာ ထားပါဦး။ တစ်လလုံးလုံးနေမှ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ မရှောင်မလွှဲသာ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖြစ်တာကတော့ ညဘက်တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်မအခန်းမှာမိုးချုပ်တဲ့အထိ ဧည့်သည်တွေရှိနေတဲ့အချိန် အခါမျိုးပါပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်အခါမျိုးကျရင် အဲဒီမိန်းမကြီးက ဟိုဘက်အခန်းကနေပြီး နံရံကိုတဘုံးဘုံးနဲ့ပုတ်ရင်း

... 'ကက်တာရီးနား... ညည်းစည်သည်တွေက ဒီညပြန်ကြဦး မှာလား... 'ဆိုပြီး လှမ်းအော်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ သူ့နဲ့ဆက်သွယ်မှု ကတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။

ကျွန်မအခန်းကလေးက နည်းနည်းတော့ကျဉ်းတယ်လို့ဆိုရ ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အခန်းထဲမှာဓာတ်မီးဖိုတစ်လုံးရှိတယ်။ အိပ်ဖို့ ကုတင်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးလည်းရှိတယ်။ အခုလိုအချိန်အခါနဲ့ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဒီပစ္စည်းတွေလိုဟာကျွန်မအတွက် တကယ့်အထက်တန်းကျတဲ့ ပစ္စည်းတွေလို့ဆိုရမှာပါပဲ။

နီနာတို့နဲ့တစ်ခန်းထဲ သုံးယောက်နေလာခဲ့ရာက၊ အခုလို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ တစ်ယောက်တည်းနေရမယ်ဆို တော့ ရုတ်တရက် ကြောက်သလို ရွံ့သလိုလိုဖြစ်မိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နံရံတစ်ချပ် ခြားနေတဲ့ ဟိုဘက်ခန်းမှာအမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိနေ တာပဲဆိုပြီး စိတ်ကို အားတင်းထားပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအခုရတဲ့အခန်းကလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေရှာပြီး အခန်းကိုမွမ်းမံပြင်ဆင် ရတာနဲ့ လေးငါးဆယ်ရက်လောက် အလုပ်များသွားပါတယ်။ စားပွဲ ခင်းတစ်ထည်၊ ခန်းဆီးစနစ်စနဲ့ အခြားပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ရှာရ၊ ဖွေရ၊ ဝယ်ရ၊ ခြမ်းရ၊ တောင်းရ၊ ရမ်းရတာအမောပါပဲ။

နီနာတို့ ကလာဗာတို့ကလည်းကျွန်မအခန်းကလေးကို လာ ကြည့်သွားကြပြီး 'နေရာကျတယ်ဟေ့'လို့ပြောသွားကြပါတယ်။ ပြီးမှ နောက်တစ်ခါလာတော့ ကျွန်မအတွက်လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ယူလာကြပါတယ်။ ကာလပ်စ်ကလည်း အိမ်သုံးပစ္စည်းလေးတွေဟာ လာပေးရုံတင်မကပါဘူး။ ပန်းကန်တွေ ဘာတွေတင်ဖို့စင်ကလေး တစ်ခုကောင် လုပ်ပေးသွားပါသေးတယ်။

ဒါထက် ကာလပ်စ်ဆိုလို့ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကာလပ်စ်နဲ့ နီနာတို့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ စလာဗက်ကို မှတ်မိ

ဦးမှာပေါ့။ အဲ... အဲဒီစလာဗက်ဆိုတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားတစ်ယောက် တော့ ကျွန်မဆီလုံးဝမလာတော့ပါဘူး။ သူမလာတာလဲဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လကျော် ခုနစ် လလောက်ကတည်းက ကျွန်မသူနဲ့အတွဲဖြုတ်ပစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ အဲဒီလို သူနဲ့ အတွဲဖြုတ်ပစ် လိုက်ရတာကလည်း သူ့နေပုံထိုင်ပုံမကြိုက်လို့ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆက်ဆံရာမှာသူ့သဘောက 'ငါပြုမှ နုရမဲ့ဟာတွေပါ'ဆိုတဲ့စိတ်ထားမျိုးရှိနေတာ တွေ့ရလို့ပါ။ ဒါတင် မကပါဘူး။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ မြင်မြင်သမျှချောချောလှလှ ကောင်မလေးတွေဆိုရင် 'ငါကြံ့ရင်ခံနိုင်ရိုးလား... ငါ့ကိုရင် ပိုင်ပါ တယ်... 'လို့လည်းယုတ်ယုတ်မာမာ သဘောထားပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေ အဲဒါတွေကြောင့်ကျွန်မသူ့ကို အတွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ ကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း အခုလက်နက်ရုံက ကျွန်မအခန်း လေးကို နီနာတို့ ကလာဗာတို့၊ ကာလပ်စ်တို့လာတဲ့အခါ သူလုံးဝလိုက် မလာ တာပဲ။ ကဲပါ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့...။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အခန်းကလေးပေ မယ့်ကျွန်မအတွက် 'အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်'ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေ တော့ ဒီအခန်းလေးမှာကျွန်မ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းတွေနဲ့ တစ်ရက်လောက်ဆိုပြီး 'ဒင်နားပါတီ' ကလေးတစ်ခုကျင်းပရရင် ကောင်းမှာပဲ လို့စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကိုနီနာတို့နဲ့တိုင်ပင် ကြည့် တော့ ထုံးစံအ တိုင်းဒီအဆိုကိုကန့်ကွက်သူမရှိဘဲထောက်ခံ ဆွေးနွေးပြီး အတည်ပြု လိုက်ကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ရှေ့လာမယ့် စနေနေ့ကျရင် ကျွန်မရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အပေါင်း အသင်းတွေကို ကျွန်မအခန်းကလေးမှာ မိတ်ဆုံညစာစားပွဲကြွကြ ပါလို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ ရင်းနှီးတဲ့အပေါင်းအသင်းဆိုတာကလဲ တစ်ခြားသူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ နီနာတို့ ကလာဗာတို့ အင်ညာတို့ ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ဒီပွဲမှာ အင်ညာကိုမရရအောင်ခေါ်ရပါမယ်

မလာလာအောင်ဖိတ်ရပါမယ်။ ကျွန်မလက်နက်ရုံပြောင်းပြီး ဒီအခန်းကလေးရောက်ကတည်းက အင်ညာနဲ့တစ်ခါမှမတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူနဲ့မတွေ့တာကြာလို့ လူချင်းလဲတွေ့ရအောင် ကျွန်မအခန်းကလေးကိုပဲ ပြရအောင်ဆိုပြီး အင်ညာကိုစာနဲ့လှမ်းဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို စနေနေ့ညနေ အရောက်လာခဲ့ပါလို့စာထဲမှာထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီညစာစားပွဲအတွက် ပြင်ရ၊ ဆင်ရ၊ ဝယ်ရ၊ ခြမ်းရတာကတော့ ကြာသပတေးနေ့လောက်ကတည်းကပါပဲ။ နှစ်ရက်သုံးရက်လုံးလုံးဟိုပြေး ဒီလွှား၊ ဟိုသွားဒီသွားနဲ့ နားရတယ်လို့မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီကြားထဲနီနာနဲ့ ကလာဗာတို့လည်းအငြိမ်မနေရပါဘူး။ ကျွန်မက ဘာလေးလိုချင်တယ်ဆိုရင်လဲ။ သူတို့ခမျာများမလဲ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို မရရအောင်ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာပါပဲ။ အဲဒီထဲက နီနာဟာသူ့အစွမ်းအစနဲ့သူ့ အင်မတန်ရှားပါးပြီးဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရနိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်နေရာက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံရအောင် ရှာလာတယ်မသိဘူး။ ရှာလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းပါပဲ ရှင် . .

ဒီလိုနဲ့ စနေနေ့ရောက်လာပါတယ်။ ညနေ၄-နာရီသာသာလောက် အင်ညာပါလာမယ့် ရထားဆိုက်ချိန်နီးတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘုတာဆင်းပြီးကြိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရထားဆိုက်လာတော့ အင်ညာပါမလာပါဘူး။

ကျွန်မလည်း တော်တော်လေးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး 'ဪ... သူ့အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ လိုက်မလာတာဖြစ်မှာပါ . . ' ဆိုပြီး စိတ်ကိုဖြေရပါတယ်။ ဒါတောင်သူဒီလိုမလာဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကြေးနန်းရိုက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ စိတ်ထဲကပြောမိပါသေးတယ်။

အင်ညာမလာတာနဲ့ အဲဒီနေ့ကညစာစားပွဲကို ကျွန်မတို့သုံး

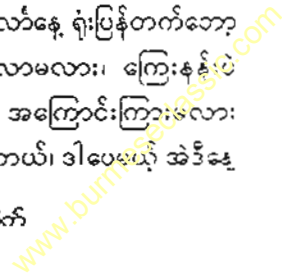
ယောက်ပဲဆင်နွဲ့လိုက်ကြရပါတယ်။ အင်ညာမပါတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတာကလွဲလို့ ညစာစားပွဲကတော့မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ခိုခိုပြေပြေပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြပြောင်ကြကိုယ့်အတွေ့အကြုံကိုယ် ပြန်ပြောကြရင်းတစ်ဝါးဝါးတစ်ဟားဟား ဖြစ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဝိုင်အရက်နဲ့ ရှန်ပိန်အရက်ကလေးကလည်း နည်းနည်းပါးပါးစီ သောက်ထားကြတော့မိန်းကလေး ချင်းချင်းပြောလိုက်ကြတဲ့ 'ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း' တွေကတော့ စုံနေတော့တာပါပဲ။

ညစာစားပြီး ကော်ဖီသောက်ကြ၊ မုန့်စားကြရင်းနီနာနဲ့ ကလာဗာတို့က ကျွန်မကို ဆေးလိပ်သောက် သင်ပေးကြပါသေးတယ်။ တစ်ခါမှ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူးဘဲ ရှန်ပိန်ကလေး ခပ်ထွေထွေနဲ့မို့ သူတို့တိုက်တဲ့စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ရှိုက်လိုက်ရင်း ကျွန်မက ချောင်းတွေတစ်ဟွတ်ဟွတ်ဆိုး သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ဝါးဝါးတစ်ဟားဟားနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ . . . နောက်ဆုံး ဟိုဘက်ခန်းက အမျိုးသမီးကြီးထလာပြီး နံရံကို တအုံးအုံး နဲ့ပုတ်ပြီး "ဝမ်နင်" ပေးရတဲ့အဖြစ်မျိုးအထိ ရောက်သွားတော့တာပါဘဲ။

"ကက်တာရီးနား . . . ဘယ်လိုလဲဟေ့ . . . ညည်း သူငယ်ချင်းတွေက ဒီညပြန်ကြဦးမှာလား"

ကျွန်မတို့လဲ အဲဒီကျမှ သတိရပြီး ညစာစားပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာရုတ်သိမ်းလိုက်ကြပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ အင်ညာရောက်လာအုံးမလားလို့ ကျွန်မမျှော်မိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်သာ ကုန်သွားရော သူပေါ်မလာပါဘူး။ ဒါနဲ့ တနင်္လာနေ့ ရုံးပြန်တက်တော့ အင်ညာဆီက အကျိုးအကြောင်း စာများလာမလား၊ ကြေးနန်းပဲ ရောက်မလား၊ ဒါမဟုတ် တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ အကြောင်းကြားလော့ဆိုပြီး တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း စောင့်နေမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့

မှာလည်း သူ့ဆီက ဘာမှအကျိုးအကြောင်း မသိခဲ့ရပါဘူး။

တကယ်တော့ အင်ညာဟာ စေ့စပ်သေချာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ နေရာတကာမှာ ကျွန်မထက်တောင် ပိုပြီးစည်းကမ်းကြီးပါသေးတယ်။ ကျွန်မဆီက စာရေးလိုက်ရင် ကျွန်မစာရရချင်းချက်ခြင်းစာပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဆိုင်းမနေပါဘူး ဒါပေမယ့် အခုတော့ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာတဲ့အထိ သူ့ဆီက ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ ပြန်စာမလာတော့ ကျွန်မစိတ်ပူလာမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကောက်ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါလဲဘာမှ အကြောင်းမပြန်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာသွားတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ စိတ်ပူရုံတင်မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တောင် ဝင်လာမိပါတယ်။ အကြီးအကျယ်များပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံပဲတက်နေသလား၊ အမျိုးမျိုး တွေးရတာပေါ့ရှင်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆီကို တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဘူးပဲနဲ့ ဒီတစ်ခါ အရဲစွန့်ပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီဆက်တယ်ဆိုတာက သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင် အိမ်ကိုဆက်ရတာပါ။ အဆင်သင့်ပဲ အဲဒီလယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက အင်ညာနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါဆိုတော့ . . .

“အင်ညာ ဒီမှာ မရှိဘူး” တဲ့။

“သူနေမကောင်းလို့လား”

“အင်ညာ ဒီအိမ်မှာ မရှိဘူး”

ဒါနဲ့ ကျွန်မက သူ့ခဏအပြင်သွားနေတယ်လို့ပဲ ယူဆပြီး ‘ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မလဲ’ လို့မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကျတော့လဲ တစ်ဖက်ကလယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ အမျိုးသမီးဟာ စောစောကလေးသံမျိုးနဲ့ပဲ ‘ဒီအိမ်မှာ အင်ညာမရှိဘူး’ ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းကိုချသွားပါတယ်။

ကျွန်မလည်း တော်တော်လေးအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိ

ပါတယ်။ အင်ညာတစ်ယောက်ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေရှာလို့လည်း ဒီလိုဆို ငါဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ၊ သူ့ရှိရာကို ငါလိုက်သွားရရင်ကောင်းမလား . . .

အမျိုးမျိုးစဉ်းစားရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နီနာ့ဆီပြေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကြရပါတယ်။ နီနာက လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ အင်ညာဆီက ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ မသိရဘဲ သူ့ဆီလိုက်သွားဖို့ မသင့်ဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ခုလိုစိုးရိမ်ရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ လူကိုယ်တိုင် လိုက်သွားဖို့မပြောနဲ့ သူ့ဆီကို နောက်ထပ် စာထည့်ဖို့တောင် မသင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုတွေ့နေရင် ဒီစာကြောင့် အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်တယ်လို့ နီနာက ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း နီနာပြောတာကို သဘောပေါက်ပြီး နောက်ထပ်အင်ညာဆီ စာမရေးတော့ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် တစ်လကျော်ကျော်ကြာသွားတဲ့အထိ ဘာသတင်းမှမရတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အင်ညာအတွက်စိုးရိမ်စိတ်ဘာများသထက်များလာပြီး မအောင်နိုင်အောင် ဖြစ်လာမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နီနာနဲ့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး ‘ဒီအချိန်မျိုးမှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပုံစမ်းကြည့်တာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲ’ လို့ယူဆပြီး အင်ညာနေတဲ့ စတိန်းကဲလားရွာကို ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်ပါတယ်။

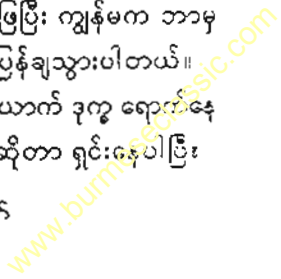
ဒီတစ်ခါလည်း လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ပဲ တွေ့ရပြန်ပါတယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အင်ညာနဲ့ စကားပြောပါရစေရှင်”

“အင်ညာ ဒီမှာမရှိဘူး”

အရင်လေးသံမျိုးနဲ့ပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေပြီး ကျွန်မက ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် တယ်လီဖုန်းကို ဝှပ်ခနဲ ပြန်ချသွားပါတယ်။

ဒါဆိုရင် သေချာပါပြီ၊ အင်ညာတစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်နေပါပြီဆိုတာ သေချာပါပြီ။ သူ့အဖမ်းခံနေရပြီဆိုတာ ရှင်းနေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘာအတွက် အဖမ်းခံရတာလည်း၊ အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ အသက်ရှင်ရက်မှ ရှိသေးရဲ့လား... ကျွန်မဖြင့် အင်ညာအတွက် စိတ်ပူပြီး ခေါင်းမှာ မီးတောက်နေသလားတောင် အောက်မေ့ရသေးတယ်။ သူ့ဆီက ဘာအကျိုးအကြောင်းမှလည်း မသိရ၊ သူ့ဆီကို စာရေးလို့လည်းမဖြစ်၊ လူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်သွား လို့လည်း မဖြစ်နဲ့ အို... ကျွန်မဖြင့်ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

အဲဒီအထဲက 'သူ့အဖမ်းခံနေရပြီ' ဆိုတာတွေ့လိုက်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခမျာ့ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲနေရှာမလဲ။ ဂက်စတာပိုရဲ့ လူမဆန်တဲ့ ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်မှုတွေအောက်မှာ အင်ညာ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ မချိမဆန်ခံနေရရှာမလဲလို့ စဉ်းစားပြီး သူ့အတွက် သနားလို့မဆုံး ယူကြားမရဖြစ်နေမိပါတယ်။

ခုလောက်ဆိုရင် သူ့စတိန်းကလားရွာမှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား ဘဲလ်ဇက်တို့ ထရီဘင်ကာတို့၊ ဒါချောင်းတို့၊ အော့စပ်စ်တို့ဆိုတဲ့ ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုခုကိုများ သူ့ကို ပို့ပစ်လိုက်ကြပြီးလားလို့လည်း အောက်မေ့မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ တစ်နေ့ တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မဆီကို ထူးဆန်းတဲ့ စာတစ်စောင်ရောက် လာပါတယ်။ ရောက်လာပုံကတော့ ကျွန်မရဲ့ နေ့စဉ်လုပ်နေကျတာဝန် အရ လက်နက်ရုံမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေဆီ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် ကလာတဲ့စာတွေကို သူ့ဌာနနဲ့သူ၊ သူ့အဆောင်နဲ့သူခွဲပေးဖို့ ရွေးနေတုန်း မှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ လိပ်စာ အကျအနုရိုက်ထားတဲ့ စာအိတ်အသစ် တွေကြားထဲက တော်တော်ဟောင်းနွမ်းနေပြီး ခဲတံနဲ့ လိပ်စာရေးထား တဲ့ စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို သွားတွေ့မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ စာအိတ်ကလေးကို အမှတ်မထင်ဆွဲထုတ်ပြီး လိပ်စာကို ကြည့်လိုက် တော့ 'ကက်တာရီးနားလက်စီစာဇင်၊ လက်နက်ရုံ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန'

လင်ဖိမြို့' ဆိုပြီး ကျွန်မဆီလာတဲ့စာ ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီစာကို ချက်ခြင်း ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။ 'ဟင်... အင်ညာဆီက စာပါလား'

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီစာကလေးဟာ အင်ညာက ကျွန်မဆီ ကိုရေးလိုက်တဲ့စာဖြစ်နေပါတယ်။ မျဉ်းကြောင်းပါတဲ့ ဗလာစာအုပ်ထဲ က ဆုပ်ထားတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ခဲတံနဲ့ ရေးထားတဲ့ အင်ညာလက်ရေး ကို ကျွန်မမြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလိုက်ပါတယ်။ ရေးတဲ့ရေးဟန်ကလည်း အင်ညာရေးနေကျဟန်မျိုးပါပဲ။ ဖွဲ့.ဖွဲ့.နွဲ့.နွဲ့. စီကာပတ်ကုံး ရေးထားပါ တယ်။

“အခုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပါတယ်။ ဟိုးအပေါ်မှာ ရှိတဲ့ပြတင်းပေါက် က အလင်းရောင်အမျှင်တန်းကလေးဟာ ကျွန်မအခန်းကလေးကို ထိုးပြီး ကျနေပါတယ်။ ဒီလို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်းမှာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးဘဝနဲ့ အိမ်မှာနေခဲ့ရတာတွေပြန်ပြီး သတိရနေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှင်နဲ့ကျွန်မ နေရာတကာအတူတွဲပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားခဲ့လာခဲ့ကြတာတွေလည်း အောက်မေ့မိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မိဘတွေကလည်း အိမ်ရှင်ကပ်နေကြတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတွဲနေခဲ့ကြတာပါပဲ။ ကျောင်းနေတော့လည်း တစ်တန်းတည်း အတူနေခဲ့ရတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးပီယော်တာရှေ့မှာ အမေးအဖြေ လုပ်ခဲ့ရတာတွေ ပြန်ပြီး သတိရနေပါတယ်။”

အင်ညာရဲ့စာတဲမှာ အဲဒီလို ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေရေး ထားပြီး အဲဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဘုန်းတော်ကြီး ပီယော်တာ အကြောင်းတွေ သူ့တူမလေး ဒန်းရှား အကြောင်းတွေကိုလည်း အသေး စိတ်ရေးထားတာ ဖတ်ရပါတယ်။

တစ်ခြားလူတွေအတွက် ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ကောက်မယ်
တော့ မသိဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ အင်ညာရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး
သူ့ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ အင်ညာဟာ စာရေးတဲ့အခါမှာ အဓိပ္ပါယ်
နှစ်မျိုး ယူဆလိုရတဲ့ ရေးပုံရေးနည်းကို ရေးလေ့ရှိကြလို့ပါပဲ။ ဒီလို
အဓိပ္ပါယ်နှစ်ခုထွက်တဲ့ ရေးနည်းရေးဟန်ကိုလည်း ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းကောင်းကြီး ရေးတတ်ကြပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အခု အင်ညာဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာ
တဲ့စာ ကို ဖတ်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘာကို ဆိုလိုတယ်၊ အခု သူ့ဘာဖြစ်
နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအကဲခတ်လို့ ရပါတယ်။

သူ့စာအရဆိုရင် အခု သူ့အဖမ်းခံနေရပြီး အကျဉ်းထောင်
တစ်ခုခုထဲ ရောက်နေပြီလို့ သိရပါတယ်။ 'အခန်းကလေးထဲမှာ
ကျွန်မတစ် ယောက်တည်း ထိုင်နေတယ်'ဆိုတာ ဒါကို ဆိုလိုတာပါပဲ။
ပြီးတော့ ဘုန်းတော်ကြီး ပီယော်တာနဲ့ အမေးအဖြေ လုပ်ရတဲ့
အကြောင်းတွေ သူ့ငယ်ငယ် သူ့မိဘတွေရဲ့ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရတာတွေ
ကျွန်မနဲ့ အတူတူပြီး ကျောင်းနေခဲ့တာတွေ ဒါတွေကို ရေးထားတာဟာ
ဂက်စတာပိုက သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေမေးနေတယ်။ အဲဒီထဲမှာ
ကျွန်မအကြောင်းလည်းပါတယ်ဆိုတာကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကျွန်မ
ရိပ်မိအောင် ရေးပြလိုက်တာပဲလို့ ကျွန်မနားလည်လိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဂျာမန်တွေဟာ အင်ညာကို ဂျူးအမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ဆိုတာ တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိသွားလို့ တစ်နေရာရာမှာ
ဖမ်းထားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်နေကြပြီဆိုတာ သေချာပါတယ်။ အင်ညာ
ရဲ့စာအရ သူ့ဟာ ဂျူးမဟုတ်ဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းနေပုံ ရပါတယ်။ သူ့ကို
မေးရင်းမြန်းရင်းနဲ့ ကျွန်မအကြောင်းတွေပါ ပါနေလို့ ကျွန်မကို
စစ်လားဆေးလားလုပ်လာရင် သူ့ပြောတဲ့ အတိုင်းပြောဖို့ ဒီစာနဲ့လှမ်း
ပြီး သတိပေးလိုက်တာပါပဲ သဘောပါပဲ။

ရုတ်တရက်တော့အင်ညာဟာ သူ့ဘဝသူ့ဖော်မပြောဘဲ
သူ့ဟာ 'ဂျူးမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုပြီး 'ဘူး' ကွယ်နေတယ်ဆိုတာသိရလို့
ကျွန်မအနေနဲ့ အားတက်မိပါတယ်။ ကျေလည်း ကျေနပ်မိပါတယ်။
သူ့ရဲ့ ကြံ့ခိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချီးကျူးမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ ဘယ်လောက်ကြာ အောင် 'ဘူး' ကွယ်
နေနိုင်မှာလဲ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ဘယ်လောက် ကြံ့ခိုင်ပြီး ဘယ်လောက်
ကြာကြာ ခေါင်းမာနေနိုင်မှာလဲ။ သူ့အခုလို 'ဘူး' ကွယ်ပြီး ခေါင်းမာ
နေတဲ့အတွက် ဂျာမန်တွေဟာ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ ကျွန်မဆီကို
ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ စစ်လားဆေးလား၊
မေးလားမြန်းလား လုပ်မလာကြပေဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ်သူဟာ
အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် သူ့အကြောင်းတွေသာမက
ကျွန်မအကြောင်းတွေပါ သိသွားပြီး ကျွန်မကို အချိန်မရွေး လာဖမ်း
နိုင်ပေဘူးလား။

ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ မေးရင်းနဲ့ ဆက်မမေးရဲ့အောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ တကယ်
တော့ ဒီမေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်မအတွက် ထိတ်စရာ လန့်စရာ မေးခွန်း
တွေပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“မလွယ်” ရေးချ “မလွယ်” ထဲကပါ

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိတ်စရာလန့်စရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မမေးရဲလို့ မမေးဘဲနေလာခဲ့ရာက နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ တကယ် ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာတော့တာပါပဲ။

ဂက်စတာပိုက ကျွန်မလို လာတွေ့ဖို့ခေါ်ပါပြီ။

ဂက်စတာပိုက လာတွေ့ဖို့ခေါ်တယ်ဆိုကတည်းက ဒီလို အခေါ်ခံရတဲ့လူက ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီလို့ တစ်ထစ်ချ ယူဆနေရတဲ့ အချိန် အခါမျိုးမှာ ကျွန်မလို ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ကိုယ် ရင်တထိတ်ထိတ်စိတ် တထင်ထင်ပြစ်နေတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် အခုလို ဂက်စတာပိုက ခေါ်တာဟာ သေမင်းကခေါ်တာနဲ့အတူတူပါပဲ။ ဂက်စတာပိုနဲ့ တွေ့ဖို့သွားရတာဟာ မပြန်လမ်းကို သွားရသလိုပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အရင်တစ်ခါ ဂက်စတာပို ခေါ်တုန်းကမမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အခေါ်ခံရတာမို့ ကျွန်မအကြောင်းတွေ သိကုန်ပြီဆိုပြီး စိတ်ထဲက တော်တော်လေး တုန်လှုပ်ခဲ့မိပါပဲ။ နောက်မှ

‘ကျော်ငင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

နီနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးခေါ်တယ် ဆိုတာသိရလို့ စိတ်သက်သာယာရပြီး နီနာအတွက်တောင် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အခု ဒီတစ်ခါကျတော့ ‘မကြာခင် တစ်နေ့နေ့မှာ အင်ညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ကို ခေါ်တော့မှာပဲ’ ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး မျှော်လင့်ထားတာမို့ ဟိုကျတော့ မေးရင် ဘာဖြစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိုတင်စိစဉ်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အားတင်းလာခဲ့ရပါတယ်။

အဝင်ဝက စုံစမ်းရေးဌာနမှာ ကျွန်မနာမည်ကို ပြောလိုက်တော့ အရင်တစ်ခါ နီနာကိုစွတုန်းကလို ဒုတိယထပ် မဟုတ်တော့ဘဲ တတိယထပ်က အခန်းတစ်ခန်းကို တက်သွားပါလို့ ညွှန်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီအခန်းရှိရာကို တက်လာခဲ့ပြီး အထဲကိုဝင်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ဆိုဖာတွေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားတွေ့ရပါတယ်။ အပေါက်ဝကို မျက်နှာပြုထားတဲ့ စားပွဲကြီးတစ်လုံးမှာ လူငါးယောက် ထိုင်နေကြပါတယ်။ အားလုံးအရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ ချည်းပါပဲ။

အဲဒီငါးယောက်ထဲမှာ အလယ်က ထိုင်နေတဲ့အရပ်မနီမိမမြင့် ဆံပင်ခပ်ရှည်ရှည်နဲ့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ လူက သူတို့ထဲမှာ တာဝန်ခံ အရာရှိနဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်မ ဝင်သွား သွားချင်း အဲဒီလူက ကျွန်မကိုစူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဖိုက်ကြည့် နေပုံတယ်။ ကျွန်မလည်း မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး စားပွဲရှေ့က လွတ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဣန္ဒြေ ရရ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ထိုင်လိုက်ရော အဲဒီအလယ်ကလူဟာ သူ့ရှေ့က စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို တစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ဘဲ ကျွန်မကို ကောက်ငင်ခါ မေးခွန်း စမေးလိုက်ပါတယ်။

“အက်စ်သာ ဝါရှော့စကီးကို မင်းသိလား”

‘ကျော်ငင်ထွန်း’ စာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဝါရှောစကီး၊ အက်စ်သာဝါရှောစကီး ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဒီနာမည်မျိုးနဲ့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ လက်နက်ရုံများမှာ တွေ့ဖူးသလား မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီမှာက လူတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး တွေ့နေရာတာဆိုတော့ . . .”

ကျွန်မက သူမေးတဲ့မေးခွန်းကို သံယောင်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောနေတုန်း ကျွန်မစကား မဆုံးခင်မှာဘဲ . . . ။

“အက်စ်သာဝါရှောစကီးကို မင်းသိသလား”

အဲဒီလူကပဲ ပထမမေးခွန်းကို ပထမလေသံထက်ပိုပြီး ခပ်မာမာနဲ့ ပြန်မေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“အဲဒါ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ဘယ်နေရာမျိုးမှာ တွေ့ခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ပြောပြမယ် ဆိုရင်တော့ . . .”

ကျွန်မလည်း ‘အဲဒီ နာမည်နဲ့ အမျိုးသမီးကို လုံးဝ မတွေ့ဖူးပါဘူး’ လို့ မငြင်းရဲတာနဲ့ စကားကို လှည့်ပတ် ပြောလိုက်ရပါတယ်။

“ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလေ”

ဘေးက လူတစ်ယောက်က လေသံခပ်မှန်မှန်နဲ့ ဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း တအောင့်လောက်စဉ်းစားသလို လုပ်နေလိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒီ နာမည်မျိုးနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မမှတ်မိအောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

“အဲဒါ မင်းသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေထဲကပဲ”

အဲဒီကျတော့ ကျွန်မက မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး

မှတ်မိနေတာပဲ”

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ တာဝန်ခံအရာရှိဟာ သူ့ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ဗိုင်တွဲထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

“အက်စ်သာ ဝါရှောစကီးဆိုတာ သူပဲ”

ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ အင်ညာရဲ့ ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ‘အက်စ်သာ’ ကနေ တဖြစ်လဲ ထားတဲ့ ‘အင်ညာ’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံပါပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အင်ညာဟာ ခေါင်းစီးပုဝါကလေးကို ခေါင်းမှာ စီးထားပါတယ်။ ဓာတ်ပုံက အမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဒီပုံဟာ အင်ညာမသိဘဲနဲ့ အလစ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံလို့ ထင်ရပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဒီဓာတ်ပုံကို တအောင့်လောက် ကြည့်ပြီးတော့မှ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပါတယ်။

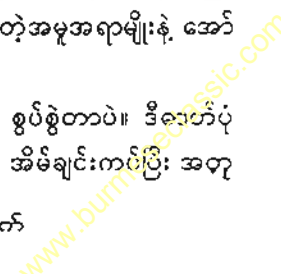
“ဪ . . . ဒီပုံလား၊ ဒါအက်စ်သာဝါရှောစကီးမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးကိုတော့ ကျွန်မသိတာပေါ့။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ

ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါနဲ့ များ သူ့နာမည် အက်စ်သာဝါရှောစကီးဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ။ သူ့နာမည်ကအင်ညာအိုဇီမော့ပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ရင်းက အက်စ်သာဝါရှောစကီးပါ။ သူဟာ ဂျူးပဲ”

တာဝန်ခံအရာရှိလုပ်တဲ့လူက အေးတီအေးစက် ချောက်ကပ်ကပ်လေသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ‘သူဟာ ဂျူးပဲ’ လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ကျွန်မလည်း ငြန်းခနဲ ဒေါပွတဲ့အမူအရာမျိုးနဲ့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အို . . . ဒါတော့မဟုတ်တရား စွပ်စွဲတာပဲ။ ဒီဓာတ်ပုံထဲက အင်ညာကို ကျွန်မငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်ချင်းကပ်ပြီး အတူ

နေလာခဲ့ရတာ ကောင်းကောင်းကြီးသိတာပေါ့။ ကျောင်းနေတော့ လည်း သူနဲ့အတူတူ တစ်တန်းတည်းနေခဲ့ရတာပဲ။ သူနဲ့ အမြဲတန်း အတူတူတွဲပြီးနေလာခဲ့ရတာ တနင်္ဂနွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွား ပြီးဘုန်းတော်ကြီး ပိယော်တာဆီမှာ 'အာပတ်ဖြေ' တဲ့နေ့မှာ တောင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတူ သွားခဲ့ကြတာပဲ။”

ကျွန်မလည်း အင်ညာစာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို စိကာပတ်ကုံး လျှောက်ပြောပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ပိုပြီး ယုတ္တိရှိအောင် အခြားအချက် အလက်တွေနဲ့ ရောမွှေပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ဟိုက ဒီရောက် ဒီကဟိုရောက် ရောက်တတ်ရာရာ တော်တော်လေး စုံအောင်ပြောချလိုက်ပါတယ်။

အဲသလို ကျွန်မ အသေးစိတ်ပြောနေတုန်း တာဝန်ခံအရာ ရှိဟာ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ရှေ့က လှန့်ထားတဲ့ဖိုင်တွေကို မသိမသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်ကာ ကျွန်မ သတိထားမိပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က တော့ကျွန်မပြောပြတဲ့အထဲက အချက်အလက်တွေနဲ့ နာမည်တွေဟာ အင်ညာပြောတာတွေနဲ့ ကိုက်မကိုက် တိုက်ကြည့်တဲ့ သဘောပါပဲ။

ကျွန်မကလည်း ပြောလက်စနဲ့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး အင်ညာ ကို အခုလို ဂျူးပါလို့ စွပ်စွဲတာဟာ တစ်ယောက်ယောက်က မတရားစွပ်စွဲတာသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါလည်း သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရွာမှာ စာရင်းငှားတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို မကျေနပ်လို့ ဂျောက်ချတဲ့ သဘောဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဘာဘာညာညာ ဆက်ပြောရတော့တာပါဘဲ။

“ရှင်တို့သိတဲ့အတိုင်းပါဘဲ။ ဒီမှာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းလာနေရတာ အန္တရာယ် သိပ်များပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ အလုပ်သမားတွေဆို တာလည်း ဒီလိုတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် ပိုပြီးနှောက်ယှက်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မသိ ရသလောက် အင်ညာကို ကြိုက်နေတဲ့လူတွေ တော်တော်များများရှိ

ပါတယ်။ အဲဒီထဲက သူ့ကို အင်ညာက ပြန်မကြိုက်ရကောင်းလား ဆိုပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက်က ဂျောက်ချတဲ့အနေနဲ့ အခုလို မတရားစွပ်စွဲတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မပြောတာကိုအားလုံး ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာအမူအရာတွေ ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မပြောတာကို သဘောပေါက်တဲ့အနေအထားမျိုးဖြစ်နေကြတာကို ကျွန်မသတိပြု မိပါတယ်။

ကျွန်မ ပြောပြီးတဲ့နောက် သူတို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က မေးခွန်းတစ်ချို့မေးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ယုံကြည်တဲ့ လက္ခဏာမျိုး ပေါ်လွင်နေပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဒါကိုပဲ ချက်ကောင်းယူပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ လှိမ့်လိုက် ပါတယ်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မရဲရဲကြီးတာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မသိသလို အင်ညာကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ခုမကျန် အကုန်သိပါ တယ်။ ဒါတော့ ယုံပါ”

သူတို့ဟာ ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို အကဲ ခပ်နေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ တာဝန်ခံအရာရှိလက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ယူပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေကြပါတယ်။

“ကတ်တာရီးနား၊ မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဒို့ကျွေ နပ်သလို မင်းအပေါ်မှာလည်း ဒို့ဘယ်လောက်ယုံကြည်မှု ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာမင်းသိပြီးသားပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ မင်းအပေါ် ဒို့ရဲ့ ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားသွားမယ်ဆိုရင်တော့ အခြေအနေဆိုးဆိုးဝါးဖြစ် လာနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မရဲရဲတာဝန်ယူပြီး စကားကုန်ပြောရတာပါ။ ဒီပေါ်မှာ ကြိုက်

သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

တာဝန်ခံအရာရှိက ကျွန်မစကားကို သဘောပေါက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းပါပဲ။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မကို အပြင်ထွက်ပြီး ခဏစောင့်နေပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်းအခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အပြင်ဘက်မှာ မယောင်မလည် ရပ်စောင့်နေခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးနေမိပါတယ်။ ‘ဒီအချိန်မှာ ငါထွက်ပြေးရရင် ကောင်းမလား၊ ပြေးလို့ကော လွတ်မှ လွတ်ပါ့မလား၊မပြေးဘဲ ဒီအတိုင်းနေလိုက်လို့ ငါစောစောက ပြောခဲ့တာတွေကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူးဆိုပြီး ငါ့ကိုပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ ဖမ်းထားရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ။ အဲဒီလိုဆို ကောင်းပါပြီ။ ငါ့အခုထွက်ပြီးလို့ လွတ်သွားပြီဆိုပါတော့ အဲသလို ထွက်ပြေးတာဟာ အင်ညာကို သေချာပေါက် အသတ်ခံရအောင် လုပ်သလိုဖြစ်မသွားပေဘူးလား’

အဲဒီလို တွေးမိတွေးရာ တွေးနေတုန်း အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ကျွန်မကို အထဲပြန်ဝင်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အထဲရောက်လို့ သူတို့ မျက်နှာတွေ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးဟာ မပြုံး မရယ်ဘဲ ရှိနေကြသလို ကျွန်မအတွက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်စရာ မျက်နှာထားမျိုး လည်း မတွေ့ရပါဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကူနေ့ ရရပါပဲ။

ပြီးတော့မှ တာဝန်ခံအရာရှိလုပ်တဲ့လူက သူ့ရဲ့ပုံမှန်လေသံနဲ့ပဲ ကျွန်မရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေကို သူတို့လက်ခံ သဘောတူကြောင်းနဲ့ အင်ညာကိုပြန်လွှတ်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာကို ထောက်ခံတင်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြောင်းကြေငြာလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ ရုတ်တရက် ကြက်သေသေငြီး ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဒီအခန်းထဲထ

ပြေးထွက်သွားမိမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းထားလိုက်ရတယ်။ နောက်ချက်ခြင်းပဲ သူတို့က ကျွန်မကို ‘မင်းပြန်နိုင်ပါပြီ’ ဆိုတာနဲ့ကျွန်မ လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့၊ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက် ခဲ့ပါတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ပထမဆုံးဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရမယ့်သူက တော့ နီနာပါပဲ။ ရုံးဆင်းဆင်းခြင်း နီနာတို့ အဆောင်ကိုသွားပြီး နီနာကို မသိမသာအပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါတယ်။ အပြင်ရောက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ‘လျှို့ဝှက်သံဖို’ ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံးပြောပြရပါတယ်။ အရင်တစ်ခါ နီနာကိစ္စ တုန်းကလည်း ဂက်စတာပိုကို ဒီလို လှိုမ့်ခွဲဖူးတော့ အခု အင်ညာ ကိစ္စမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ခပ်တည်တည်လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဂက်စတာပိုကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ခဲ့တာနှစ်ခါရှိပြီပေါ့။

အဲသလို ဂက်စတာပိုကို တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း နီနာ ကိုပြောပြပြီးတော့မှ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတွေ့မိပြီး အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

“ဘုရားမလို့ ဒီကိစ္စ ဒီနေရာမှာတင်ပဲ ပြီးပါစေတော့နီနာရယ် ... တကယ်လို့များ ကျွန်မဇာတ်ပုံကို ဟရီဘင်ကိုမြို့ကို လှမ်းပို့ပြီး စုံစမ်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဒီလောက်အထိတော့ လုပ်မယ် မထင်ပါဘူးအေ”

ကျွန်မလည်း နီနာပြောသလိုပဲ ‘ဒီလောက်အထိတော့ မလုပ်ပါစေနဲ့’ လို့ပဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မဆီကို စာ တစ်စောင်ရောက်လာပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မမျှော်နေတဲ့ အင်ညာဆီကပါပဲ။ ဟိုတစ်ခါရောက်လာတဲ့ စာအိတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ လိပ်စာကိုလည်း ဟိုတစ်ခါလို ခဲတံနဲ့ ရေးမထားဘဲ စာအိတ်အသစ် ပေါ်မှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်မလိပ်စာကိုလည်း

မြင်လိုက်ရောအင်ညာလွတ်လာပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ အင်ညာက သူ့စာထဲမှာ သူ့အခု အရင်က လုပ်ခဲ့တဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်မှာပဲ ပြန်ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကျွန်မကို သူ့ဆီ အလည်လာဖို့အကြောင်း ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကြာကြာဆိုင်းမနေဘဲ အဲဒီအပတ် စနေနေ့ နေ့လယ်ရထားနဲ့ပဲ အင်ညာနေတဲ့ စတိန်ကဲလားရွာကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရထားဆိုက်သွားတော့ ဘူတာရုံမှာ ခါတိုင်းကြိုနေကျ၊ စောင့်နေကျနေရာပဲ အင်ညာလာပြီး စောင့်ကြိုနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ရထားပေါ်က ဆင်းဆင်ချင်း အင်ညာကို ပြေးပြီး ဖက်လိုက်ပါတယ်။ အင်ညာကလည်း ကျွန်မကို ခါတိုင်း ထက်ပိုပြီး ခပ်တင်းတင်းလေး ပြန်ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူကခပ်တိုးတိုးလေးသံနဲ့ ကျွန်မကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ ဘာမှ မပြောနဲ့နော်၊ ငါ့နောက်က လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူ ရှိနေမှာစိုးလို့”

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဘူတာရုံက ရွာအရောက် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဟိုအကြောင်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တခြားရယ်ရစရာ မောစရာတွေပဲ ခါတိုင်းလို ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါနဲ့အင်ညာ အရင်နေတဲ့အိမ်ခန်းကို ရောက်တော့မှပဲ နှစ်ယောက်သား ပြောစရာရှိတာတွေ အားရပါးရ ပြောပြရပါတယ်။ ဒါတောင် အင်ညာက တစ်ယောက်ယောက် ချောင်းနားထောင်မှာ စိုးလို့ဆိုပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ပဲ သူ့ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခု ကံကောင်းသွားတာက ဂက်စတာပိုရုံးမှာ အင်ညာနဲ့ပတ်သတ်လို့ သူ့ကို ပိုးလို့ပမ်းလို့ မရတဲ့အတွက် တစ်ယောက်

ယောက်က ဂျောက်ချတာဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ကျွန်မလိုမို့ခဲ့တာဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အင်ညာကို ဂျူးပါ ဆိုပြီး ဂက်စတာပိုကို သတင်းပေးခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ ဟရီဘင်ကိုမြို့နားက ရွာကလေးတစ်ရွာက စာရင်းငှားတစ်ယောက်ပါ။ ပိုလန်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက စတိန်ကဲလားမှာ အင်ညာကို တွေ့တွေ့ခြင်းမှတ်မိပြီး သူ့အလိုကိုလိုက်ရမယ်။ မလိုက်ရင် ဂျာမန်တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်ဆိုပြီး အကြပ်ကိုင်တာကိုး။ အင်ညာက လည်း ရွံလည်းရွံ့ မုန်းလည်းမုန်းဆိုတော့ ‘နင်ပြောရဲရင် ပြောချည့်’ဆိုပြီး ခပ်တင်းတင်းနေလိုက်တော့ တစ်နေ့မှာ ဂက်စတာပိုက လာဆွဲတာပါပဲ။

အင်ညာဟာ ဂရမ်းမင်းမြို့က အချုပ်ထဲမှာ နှစ်လနီးပါးလောက် နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်း သူ့ကိုအပြင်ထုတ်ပြီး နှစ်ခါသုံးခါလောက် စစ်ပါတယ်။ အဲသလို စစ်တဲ့ဆေးတဲ့နေရာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပါးရိုက်နားရိုက်လုပ်တာတွေ လက်သီးနဲ့ထိုးတာတွေ ဆော်တော်လေး ခံခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အဲဒီတော့မှ အင်ညာကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဂက်စတာပိုရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် မျက်နှာမှာ ညိုမည်းနေတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မသိမသာ ရှိနေသေးတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း တော်တော်လေး သနားသွားမိပါတယ်။

အဲသလို စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သတ်လို့ မေးတာ မြန်းတာတွေလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မကြာခဏ တစ်ယောက်ရှိရာ တစ်ယောက်ယောက်သွားကြလာကြ လုပ်နေတာဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ၊ ဘာညာပေါ့ရှင်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အင်ညာနဲ့ အချုပ်ထဲမှာ အတူနေရတဲ့ ရုရှားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လွတ်တာနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကတစ်ဆင့် ကျွန်မဆီ စာတစ်စောင်တိတ်တိတ်ထည့်ခိုင်းလိုက်

ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မဆီ စာအိတ်အဟောင်းကလေးနဲ့ ရောက်လာတဲ့စာဟာ အဲဒီစာပါပဲ။

“သူတို့က အဲသလို ရိုက်နက်စစ်ဆေးနေတာကို ထောက်တော့ သူတို့ဟာ ငါ့အကြောင်းကို ဟိုပိုလန်ကောင် ပြောတာက လွဲလို့ ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့။ ငါကလည်း အဲဒီကောင်က သူ့ကိုမကြိုက်ကောင်းလားဆိုပြီး တမင်ဂျောက်ချတာပါဆိုတာပဲ ထပ်ခါထလဲလဲပြောရတာပေါ့။ တကယ်ကလည်း ဒီပြဿနာပေါ်အောင်လုပ်တာ ဒီကောင်ပဲ မှတ်လား။”

အင်ညာက သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကို ဂက်စတာပိုက ခေါ်တွေ့ပြီး သူနဲ့ပတ်သတ်လို့ မေးတဲ့အကြောင်းတွေ၊ ဂက်စတာပိုကို ကျွန်မကခပ်တည်တည်နဲ့ လိုမိုခွဲတွေပြန်ပြောပြရပါတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကက်တာရီးနားရယ်၊ ညည်းကယ်လို့ သာ ငါ လွတ်လာခဲ့ရတာပါ။ ညည်းသာ မကယ်ရင်ညည်းသာ သတ္တိမရှိရင် ခုလောက်ဆို ငါ့ဘဝဟာ ဘယ်အခြေဆိုက်နေမယ်ဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲပါဘူး။ ညည်းကျေးဇူးကို ငါတစ်သက်လုံး သေတဲ့အထိ မမေ့ပါဘူးအေ’

အင်ညာဟာ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျလာပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားမိပါတယ်။ သူ့ကိုသနားလည်းသနား၊ သူ့အတွက် စိတ်လည်း တော်တော်လေး မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။

အဲဒီလို နှစ်ယောက်သား စိတ်ထိခိုက်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရာက တအောင်လောက်နေတော့မှ ကျွန်မဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အစိုင်အခဲ ဖြစ်နေတဲ့ စိုးရိမ်မှုကို ရုတ်တရက်ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါတယ်။

“အခုထိတော့ ဟုတ်နေသေးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မအကြောင်းတွေကိုသာ ဂက်စတာပိုကများ သိသွားရင် အင်ညာတို့၊ နီနာတို့တုန်းက ကျွန်မကယ်ခဲ့သလို ကျွန်မကျတော့ အင်ညာတို့အနေနဲ့ ကယ်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် အင်ညာရယ်”

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ကျွန်မကို သူတို့ကယ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ထဲကပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

မြေအောက်ခန်းထဲမှ မီးရထားတွဲပေါ်သို့

နဂိုကမှကျွန်မဟာ ဂျူးမကလေးဖြစ်က ယူကရိန်းမကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး နေနေရတဲ့ဘဝမို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုပ်ရတဲ့အထဲ နီနာတို့ အင်ညာတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝက်စတာ ပိုကို နှစ်ကြိမ်တိတိ တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး လက်တစ်လုံးခြား လုပ်ထားခဲ့ မိတော့ 'တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ' ဆိုတာလို့ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ကျွန်မအတွက် ပြေးပေါက်မရှိအောင် ချောင်ပိတ်မိတော့မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်က ကျွန်မကို တစ္ဆေခြောက်သလို အမြဲချောက် နေခဲ့ပါတယ်။

အဲသလို ကျွန်မအတွက်ပိုပြီး ချောက်ချားစရာ ကောင်းလာ သလို စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီး ဆိုးဝါးလာနေပါတယ်။ ဂျာမန်တပ်တွေ ရုရှားပြည်ထဲ က ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရတဲ့သတင်းတွေ၊ အရှေ့ဖက်က ရုရှား တပ်တွေနဲ့ အနောက်ဖက်က အမေရိကန်တပ်တွေနဲ့ ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ် ထိုးစစ်တွေကြားထဲမှာ ဂျာမန်တပ်တွေဟာ လက်နက်ပြည့်စုံ၊ ရိက္ခာ မလုံလောက်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကုန်းကောက်လို့မရအောင်

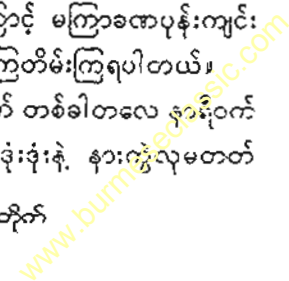
ကျဆင်းနေကျတဲ့သတင်းတွေ၊ အင်မတန်ထင်ရှားကျော် ကြားပြီး အင်မတန်နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနဲ့ ဂျာမန်တပ်မ ကြီးတွေဟာ ရုရှားနဲ့ အမေရိကန် မဟာမိတ်တပ်ဖျူးကြီးတွေ ရှေ့မှောက် မှာ ဒူးထောက်အအညံ့ခံပြီး လက်နက်ချနေကြတဲ့သတင်းတွေ၊ ကြားရ သမျှသတင်းတွေနဲ့ ကောလဟာလတွေကတော့ ဂျာမန်လူမျိုးတွေ အတွက် စိတ်ဓာတ်ချောင်ချားစရာတွေချည်းပါပဲ။

အဲသလို ဂျာမန်တွေ အစွဲကြီးရှုံးပြီး မဟာမိတ်တွေက နိုင်ပြီး ရင်း နိုင်နေတဲ့သတင်းတွေဟာ ကောလဟာလ ပါးစပ်သတင်းတွေ မဟုတ်ဘဲ တံကယ့်အမှတ်သတင်းတွေဆိုတာ ကျွန်မတို့နေတဲ့ လင်ဇ် မြို့ပေါ်မှာကို နေ့ဘက်ရော ညဘက်ပါ အမေရိကန်လေယာဉ်ကြီး တွေဟာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပျံဝဲလာပြီး မကြာခဏပုံးတွေ ဒလကြမ်း ကြံချနေတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်ကဆိုရင် ရန်သူ လေယာဉ်ပျံဝေးလို့ ဂျာမန်လေယာဉ်သံတောင်မှ တစ်လနေလို့ တစ်ခါ မကြားရတဲ့ လင်ဇ် မြို့မှာ အခုဆိုရင် ရက်ခြားလိုလို၊ တစ်ခါတစ်လေ နေ့စဉ် ရက်ဆက် လိုလို၊ အမေရိကန်မီးပျံ ပုံးကြံ လေယာဉ်တွေကြီးတွေရဲ့ အသံနဲ့ လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩသံတွေနဲ့ တစ်အုံးအုံး တစ်ခုံး ခုံးကြံချ လိုက်တဲ့ ဧရာမ ပုံးပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ . . . တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့် တုန်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို အမေရိကန်လေယာဉ်တွေရဲ့ မကြာခဏ ပုံးကြံမှု ကြောင့် ကျွန်မတို့ လက်နက်ရုံအပါအဝင် လင်ဇ်မြို့က စက်ရုံ အလုပ်ရုံးတွေနဲ့ ရုံးတွေဟာ အရင်ကလို အေးအေးဆေးဆေး အလုပ် မလုပ်နိုင်ကြတော့ပဲ လေကြောင်းရန်ကြောင့် မကြာခဏပုန်းကျင်း တွေထဲကို အပြေးအလွှားဆင်းပြီး ရှောင်ကြတိမ်းကြရပါတယ်။

ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် တစ်ခါတလေ နှာနိုဝက် တစ်နာရီလောင်အထိ တစ်အုံးအုံး တစ်ခုံးခုံးနဲ့ နားကွဲလှမတတ်

ပုံးကြံသံတွေ ကြားရပြီး အန္တရယ်ကင်း ဘေးရှင်းပြီဆိုတဲ့ 'အော်လ်ကလီးယား' ဥဩသံ ကြားရလို့ ပုံးကျင်းထဲက အပေါ်တက် လာလိုက်ရင် စောစောက မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဧရာမအဆောက်အဦးကြီးတွေ့နဲ့ တိုက်တာ အိုးအိမ်တွေဟာ အခုတော့ မြေပေါ်မှာပြားပြားဝပ် ပြိုလဲကျနေပြီ မီးတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာ တွေ့ရတော့ မျက်စိအောက်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကြပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ အဲဒီအဆောက်အဦးပျက်တွေ့နဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေထဲမှာ အတုံးအရုံးနဲ့ ခြေပြတ်လက်ပြတ် ခါးပြတ် ခေါင်းပြတ်သေနေကြတဲ့ အလောင်းတွေကို မြင်ရတာကလည်း အင်မတန်ကြောက်စရာလန့်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါတစ်လေ ပုံးကြံပြီးသွားလို့ အဲသလိုပုန်းကျင်း ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့ပြီး မရှုမလှ သေနေကြတဲ့လူတွေတွေ့လိုက်ရရင် အခုလို တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ ဟိုဟာတွေကြောက် ဒီဟာတွေကြောက်ရနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ့်အစား အဲဒီလူတွေလို ပုံးမှန်ပြီး သေသွားတာက ကောင်းပါသေးတယ်လို့ တောင်တွေးမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျပြန်တော့လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပုံးကြံခံရလေလေ ဒီဂျာမန် ဖစ်ဆစ်တွေရဲ့ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်ခါနီးလေလေလို့ စဉ်းစားမိပြီး ဒီစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ ငါ့ကိုယ်ငါ အသက်မသေအောင်ကြိုးစားပြီး နေသွားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးဝင်လာမိပြန်ပါတယ်။

အဲသလို 'ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိနေလို့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမိတာနဲ့ နေ့ရောညပါ ပုံးတွေဒလဟော ကြံချနေလို့ ဂယောက်ချောက်ချား ဖြစ်နေရတာနဲ့ စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်နေတုန်းမှာပဲ နောက်တစ်ကြိမ် 'သေမင်းတမန် ခေါင်းလောင်းသံ'

ကိုကြားလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂက်စတာပိုက ကျွန်မကို ခေါ်ပြန်ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ စာနဲ့ရေးမခေါ်ဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ခေါ်ပါတယ်။ နေ့ ၂ နာရီလာတွေ့ပါတဲ့။ တခြားဘာမှ ထွေထွေ ထူးထူး မပြောပါဘူး။

ဒါနဲ့ ၂ နာရီတိတိ ရောက်သွားတော့ ဒီတစ်ခါ အရင်ကလို ပထမထပ် ဒုတိယထပ်တွေ မဟုတ်ဘဲ အောက်ဆုံးထပ်က ရုံးခန်းတစ်ခန်းရှိရာကို သွားရပါတယ်။ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ အခြားခပ်ရွယ်ရွယ် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ အရာရှိကပဲ စမေးပါတယ်။

"ကက်တာရီးနား လက်စာစာဇင်ဆိုတာ မင်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပါပြီ"

ဆက်ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ မွေးဇာတိ၊ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နဲ့ တခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေ မေးပါတယ်။ သူမေးတာတွေကို ကျွန်မကလည်း ဣန္ဒြေရရဖြေပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြေနေတုန်းမှာ ပြုံးဆို အဲဒီအရာရှိက ကောက်ကာ ငင်ကာပြောချလိုက်ပါတယ်။

"အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ဒို့ဖမ်းလိုက်ပြီး မင်းဟာဂျူးလူရိုး၊ မင်းဟာ ချက်မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ စပိုင်သူလို့။ မင်းဟာ ဒို့ရဲ့ စစ်လက်နက်ထုတ်လုပ်ရေး အခြေအနေတွေကို စုံစမ်းဖို့ ဒီလက်နက်ရုံမှာ ကြံဖန်ပြီး အလုပ်ငင်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒို့သတင်းတွေကို ရန်သူ့ဆီ မင်းပို့ပေးခဲ့တယ်"

ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက် အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး သူ့စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ သူ့ဆက်ပြောသွားပါတယ်။

“ဒါတွေ ဒို့နားမလည်ဘူး။ ဒို့သိတာက မင်းဟာ ဒီမှာ ဂုဏ်လုံးလုံး လက်တစ်လုံးခြား လုပ်ပြီး ဒို့ကို တပတ်ရိုက်လာခဲ့တယ်။ မင်းသူငယ်ချင်း နီနာအီလာနီတက်စွတုန်းကလည်း မင်းငါတို့ကို အရူးလုပ်ခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ ဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်မ တအားအော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို အခု ဒီနေရာတင် ပစ်သတ်ချင် သတ်လိုက်ပါ။ နှိပ်စက်ချင်သလို နှိပ်စက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အမှန်တရားက အမှန်တရားပါပဲ။ ကျွန်မဟာ လုံးဝစပိုင်မဟုတ်ပါဘူး။ ချက်မြေ အောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေဆိုတာလည်း ကျွန်မကမသိဘူး။ လက်နက်ရုံကို ကျွန်မ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတာကလည်း ကျွန်မကတမင် ကြီးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီက ကြီးကြပ်ရေးမှူးကိုယ်တိုင်က ခေါ်လို့ဝင်လုပ်ရတာပါ။ မယုံရင် အဲဒီက ကြီးကြပ်ရေးမှူးလော် တာမင်းကို မေးကြည့်ပါ”

“မင်း ဘာမှ လျှာရှည်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ဘတွေ အားလုံးစပိုင် တွေချည်းပဲ၊ နီနာလည်း စပိုင်ပဲ၊ သူ့ရည်းစား ကာလပစ်ဆိုတဲ့ကောင် လည်း စပိုင်ပဲ၊ နီနာဆိုရင် ရုရှားဟန်ဆောင်နေတဲ့ ဂျူးပဲ”

ရုတ်တရက်ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပါ တယ်။ ‘နီနာလည်း စပိုင်ပဲ၊ ကာလပစ်လည်း စပိုင်ပဲ’ ဒီလိုဆို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ အဆက် အသွယ်ရှိကြသလား။ ကာလပစ်က ချက်လူမျိုးဆိုတော့ သူကိုယ်တိုင် က မြေအောက်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေလေရောသလား။

မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မတို့ လင်မိဖွဲ့မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားအလုပ် သမားတွေထဲမှာ ချက်မြေအောက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့တစ်ခု တိတ် တိတ်ပုန်း ဖွဲ့ထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျွန်မကြားနေရတာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေပါလို့ ဘာတွေလုပ်နေ

ကြတယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ် ကျွန်မကို ဂက်စတာပို ကဖမ်းလိုက်ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မအတွက် လွတ်ဖို့လမ်းမရှိ တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းတာဟာ ဂျူးအဖြစ်နဲ့ဖမ်းတာလား၊ မြေအောက်နဲ့ဆက်လို့ဖမ်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်နှစ်ခုစလုံးကြောင့် ဖမ်းတာလား။

စောစောက ကျွန်မကို စွပ်စွဲသွားတဲ့ အထဲမှာတော့ ကျွန်မ ဟာ ဂျူးလည်းဖြစ်နေတယ်။ မြေအောက်နဲ့လည်း ဆက်တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်ဟာ အသားလွှတ် ထင်ကြေးနဲ့စွဲတဲ့ စွဲချက် ဖြစ်နေတာ ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီစွဲချက်တွေကို ဘယ်လို ပြန်ဖြေရှင်းရမလဲ၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ဒါပေမယ့် အရင်အခါတွေတုန်းကလို လှိမ့်လှိ ဖြီးလို့မရတော့ ပါဘူးဆိုတော့ သေချာပါတယ်။

အဲဒီတော့ သူတို့ဘက်က သက်သေ အထောက်အထားတွေ ထုတ်မပြုခင် ကျွန်မရဲ့အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မ ဘက်က ပြောအားဆိုအားရှိလာမယ်။ ကျွန်မပြောတဲ့တခြားအချက် အလက်တွေလည်း သူတို့ယုံကြည်လာမယ်လို့ ရုတ်တရက်အတွေး ဝင်လာမိပါတယ်။ “ကျွန်မခေါင်းထဲကို ဒီအတွေးနဲ့ ဒီစိတ်ကူးဝင် လာတာဟာ အခုပြောပြနေသလောက်တောင် မကြာပါဘူး။ ပြုံးဆို ဒီအတွေးဝင်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျွန်မလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေ တော့ပဲ ပြောပိပြောရာ ပြောချလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမယ်၊ ရှင်တို့ အခု စွပ်စွဲတဲ့အချက်တွေထဲမှာ မှန်တာတစ်ခု ပဲပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ဂျူးပဲဆိုတဲ့ စွဲချက် ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မဟာ ဂျူးလူမျိုးပါ။ ဂျူးအမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါ။ ကျွန်မနာမည်အရင်းက အီဗာကွန်းဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မအသံဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲက

မှန်းထားတာထက် ပိုပြီးမာသွားပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း အားပြည့်သွားတယ်လို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ် လို့သာ သူတို့က လုံးဝငြင်းလို့မရတဲ့ သက်သေအထောက်အထား တွေ ထုတ်ပြတဲ့အတွက် 'ဂျူးမှဂျူးပါ' လို့ဝန်ခံလိုက်ရရင် ကျွန်မ အသံဟာ ဒါလောက်မာမယ် မထင်ပါဘူး။ တုံတုံရီရီနဲ့တောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး လူလဲပုံကျသွားချင် သွားပါလိမ့်မယ်။

အခုတော့ သူတို့က အတင်းအကြပ်မေးဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ် ထုတ်ပြောလိုက်ရလို့လားမသိဘူး။ 'ကျွန်မဟာ ဂျူးပါ' ဆိုပြီး ကျွန်မနာမည် 'အိဗာ' လို့ပြောလိုက်ရတာ ကျွန်မဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို အောင်ပွဲခံလိုက်ရသလိုတောင် ထင်လိုက်မိပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြော လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အရင်က ထင်ခဲ့သလို ကြောက်စိတ်မဝင်တဲ့အပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်တောင်ယူလိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်မက အဲသလို 'နီနာဟာ ဂျူးမဟုတ်ဘူး ကျွန်မသာ ဂျူးပါပဲ' လို့ပြောလိုက်တော့ အရာရှိဟာ ပိုဒေါ်ပွသွားပုံရပါတယ်။ "ဪ... မင်းကိုမင်း ဂျူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံတယ်။ နီနာကိုတော့ ဂျူးမဟုတ်ဘူးလို့ မင်းငြင်းတယ်။ နီနာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ မင်းက အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် အင်ညာအိုနီ မော့အကြောင်းကကော ဘယ်လိုလဲ။ အက်စ်သာဝါရှော့စကီးလေ။ သူ့အံ့ကြောင်း မင်းပြောခဲ့တာတွေလည်း အမှန်တွေပဲပေါ့။ အဲဒီအမှန် တွေဟာလည်း တစ်ပုံစံတည်း အတူတူပါပေါ့။ ဟုတ်လား ပြောပါဦး"

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်ပါတယ်။

"ဒီမယ် မင်းသူငယ်ချင်း အင်ညာကိုလည်း ဒို့ဖမ်းထားဦး သိလား။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ဂျူးပါလို့ ပြောခံချက် ပေးပြီးပြီ။ အဲဒါ မင်းသိထားဖို့ပဲ"

အရာရှိရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား

မိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ မှန်ရင်တော့ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ 'တောင်မင်း မြောက်မင်း မကယ်နိုင်တဲ့ကိန်း' ဆိုက်နေပြီလို့ တွေး လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့အရာရှိက ချက်မြေအောက်တော်လှန်ရေး အဖွဲ့နဲ့ပတ်သတ်တာတွေ ဆက်မေးပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူတွေလည်း ရေးဒီယို ခိုင်ယာလက်စက်တစ်လုံး ရှိဘယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။ အဲဒီစက် ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ . . .

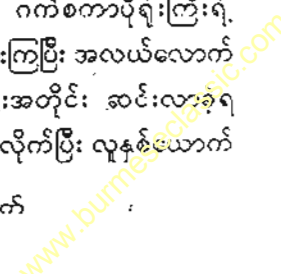
ဒါပေမယ့် ဒါတွေနဲ့ပတ်သတ်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ တကယ်လဲ မသိတဲ့အတွက် မေးသမျှမေးခွန်းတွေကို မသိဘူးလို့ဘဲ မြေရပါတယ်။

"ဟိုဟာလည်း မသိဘူး၊ ဒါလည်း မသိဘူး။ ဒါဖြင့် မင်း သိတာ ဘာရှိသေးသလဲ။ ဒီလိုဆိုချက်တွေနဲ့ မင်းနေရာတကာတွဲ နေတာက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လည်း ပြောစမ်းပါဦး။ သူတို့နဲ့ တွဲပြီး သူတို့ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးဆိုတော့ မင်းသက်သက် ဆလေလိုက်ချင်လို့ သူတို့နဲ့ နေ့ရောညပါတွဲနေ တာပေါ့လေ ဟုတ်လား"

အရာရှိဟာ ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသဖြစ်လာပြီး စားပွဲကို လက်ဝါး နဲ့ တစ်ချက် 'ပြန်' ခနဲ ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သည်း နီရဲနေပါတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူက အချက်ပြလိုက်တဲ့အတွက် သူနဲ့ အတူရှိနေကြတဲ့ ခပ်ရွယ်ရွယ်လူနှစ်ယောက်ဟာ ထိုင်ရာက ပြုံးခနဲ မလိုက်ပြီး ကျွန်မကို သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဂက်စကာပိုရုံးကြီးရဲ့ ညက်ပဲတက်က စကြိန်လမ်းအတိုင်း ခေါ်သွားကြပြီး အလယ်လောက် ဆောက်တဲ့အခါကျတော့ အုတ်လှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီကမှတဆင့် လက်ျာဘက် ချိုးလိုက်ပြီး လူနှစ်ယောက်

စာလောက် ကျယ်တဲ့ လှေကားထစ်ကလေးတွေအတိုင်း ဆင်းလာ ခဲ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလှေကားဟာ မြေအောက်ခန်းတွေကို ဆင်းတဲ့လှေကားပါ။ ဒီဂက်စတာပို အဆောက်အဦးမှာ မြေအောက် ခန်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကြားရုံသာ ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်နေရာ မှာ ရှိမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။

လှေကားက လူနှစ်ယောက်စာလောက်ပဲ ရှိတဲ့အတွက်ကျွန်မ က ရှေ့ကဆင်းပြီး ဟိုလူနှစ်ယောက်က နောက်ကတွဲပြီး ဆင်းလာ ကြပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လှေကားဆယ်ထစ် ဆယ့်ငါးထစ် လောက် ဆင်းမိရင်ပဲ အပြင်က အလင်းရောင်အားနည်းသည်ထက် နည်းလာပြီး မှောင်သည်ထက် မှောင်လာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ရှေ့က လှေကားတစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာရင်းနဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အိပ်မက် မက်သလို ခံစားနေမိပါတယ်။ ဒီကြားထဲက ကျွန်မတို့ နောက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မလားဆိုတဲ့ အတွေးလည်း ဝင်လာပါသေးတယ်။

လှေကားထစ်တွေ ဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုက်နက် လိုဏ်းခေါင်လို လို မြေအောက်လမ်းကလေးအတိုင်း တည့်တည့် လျှောက်လာခဲ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီမှာတော့ ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့ ကလေးကို လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း မှုန်တီမှုန်မွှား မြင်နေရပါ တယ်။ ဆယ့်လေးငါးကိုက်လောက် လျှောက်လာလိုက်တော့ ပြုံးဆို မမျှော်လင့်ဘဲ အဲဒီလမ်းကျဉ်းကလေးရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ သံတိုင် သံပြားတွေနဲ့ကာထားတဲ့ တံခါးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီ တံခါးဝမှာ မလှုပ်မယှက်နဲ့ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာမန်စစ်သားတစ်ယောက် သံခမောက်ကြီးဆောင်းပြီး မားမားကြီး ရပ်နေတာပြုံးခနဲတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မဖြင့်မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသလို ခေါင်းနဘမ်းရာ

တောင် ကြီးသွားမိပါတယ်။ အဲဒီအစောင့် ဂျာမန်စစ်သားဟာ ကျွန်မနဲ့ ပါလာတဲ့ ဂက်စတာပို နှစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ညဘက် လက်ကို ဆန့်ပြီး အလေးပြုလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မကို မြင်ပြီးသားမို့ သူ့တာဝန်ကို သူသိတဲ့အနေနဲ့ သူ့ခါးထဲက သော့တွဲ ကို ဖြုတ်ပြီး သံတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ သူလည်း တံခါးဖွင့် လိုက်ရော ဂက်စတာပိုနှစ်ယောက်ဟာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျွန်မကို မသိမသာအထဲတွန်းပို့လိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးမှ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အစောင့်စစ်သားပါ သုံးယောက်စလုံး လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လှည့်သွားကြပါတယ်။

ဂက်စတာပိုနှစ်ယောက်က တွန်းပို့လိုက်လို့ အထဲကိုရောက် သွားခဲ့ရတဲ့ကျွန်မဟာ မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေတဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲ မှာ အခန်းရဲ့ပုံသဏ္ဍန်နဲ့ အကျယ်အဝန်းကိုမြင်ရအောင် မနည်းအား စိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်လိုဏ်ခေါင်း လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်လျှောက်မှာရှိနေတဲ့ မှုန်တီမှုန်မွှား အလင်း ရောင်ကလေးဟာ ဒီအလုံခန်းကလေးထဲကို လုံးဝမရောက်သလောက် ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘဲ မှောင်နဲ့မည်းမည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တန်းတန်း ဆန့်လိုက်၊ ဘေးနှစ်ဖက်ဆန့်လိုက်နဲ့ ခြေထောက်ကိုလည်း တစ်လှမ်း ချင်း စမ်းပြီးလှမ်းရင်း မသိမသာ တိုးတိုးသွားကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကိုလည်း မှောင်ထဲမှာ ခဏကြာရင်ကျင့်သားရလာမှာ ပဲဆိုပြီး အုတ်နံရံကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား။ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှောင် လွန်းမက မှောင်နေတော့ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မမြင်မကမ်းစမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း လောက်သွားမိတော့ ကျွန်မလက်နဲ့ အုတ်နံရံကို စမ်းမိပြီး ကျွန်မ

ခြေထောက်ကလည်း ခုံတန်းလျားတစ်ခုကို သွားစမ်းမိပါတယ်။ ခုံတန်းလျားကို တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မဟာ အဲဒီခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အုတ်နံရံကို မှီနေလိုက်မိပါတယ်။ မှောင်ထဲမှာ စောစောက အလိုလိုအသက်အောင်ထားခဲ့မိတာ အခုမှာပဲ အသက်ရှုရကောင်းမှန်းသိပါတော့တယ်။

အခုဆိုရင် အခန်းထဲမှာ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသေးပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အသက်ရှူသံကိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကောင်းကောင်း ကြီးကြားနေရပါတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းပဲလား။ ကျွန်မဒီအခန်းထဲမှာ သေရတော့မှာလား။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ ရေသောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပြီး စောစောကလို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ တံခါးရိုရာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး အပြင်ကို လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာရှင်၊ ဒီမှာ”

အပြင်က ဘာသံမှ မကြားရတဲ့အတွက် သံတံခါးမှာကာထားတဲ့သံပြားကြီးကို တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ကျွန်မလက်သီးဆုပ်နဲ့ တအားထုလိုက်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာပါဘူး။ ဘာသံမှလည်း မကြားရပါဘူး။ ဆယ့်လေးငါးချက်လောက် ထုမိတော့ ကျွန်မလက်တွေလည်းနာလာပါတယ်။

ဒါက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လည်း။ ကျွန်မကို ဒီမြေအောက် အလုံခန်းထဲမှာအစာငတ်၊ ရေငတ်ထားပြီး အသေသတ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား။ ကျွန်မဘဝဟာ ဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာပဲ အဆုံးသတ်ရတော့မှာလား။

အပြင်ကို ဘယ်လိုမှ လှမ်းခေါ်မရတဲ့အတွက် စောစောက

ခုံတန်းလျားရိုရာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်မိပါတယ်။

မှောင်ထဲမှာ ဘာမှမမြင်ရတဲ့အတူတူ ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ထားမယ့်အစား မှိတ်ထားလိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်ရ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ခေါ်မရတော့ ခဏတဖြုတ်အားရှိအောင် အိပ်နေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီလိုတွေးပြီး ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ တခြားဘာကိုမှ မတွေးဘဲ အိပ်ပျက်အောင် အိပ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကြိုးစားပြီး အိပ်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ထားတဲ့အထဲကကို အရာရှိ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ‘ဂျူး’ ပါလို ဝန်ခံခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြီးမြင်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အဲဒီအရာရှိနဲ့ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာတွေ။ သူက ကျွန်မကို ဒေါ်ပွပြီး အော်ခဲ့ဟစ်ခဲ့တာတွေ။ အဲဒါတွေအားလုံး တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ပြန်ပေါ်နေပါတယ်။

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိတယ် မသိဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ မှုန်မှုန်မွှားမွှားနဲ့ ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်သွားပြီး မေ့ခန့်ဖြစ်သွားပါတယ်။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိပါဘူး။ ဗြူးခနဲ အိပ်နေရာ က လန့်နိုးပြီး သတိပြန်ဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့် အခန်းထဲကိုယ်အိပ်ပျော်သွားသလို ထင်လိုက်ရပြီး အခု နိုးလာတော့လည်း မိုးလင်းနေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့နဲ့ တူပါတယ်။ အိပ်ရာက နိုးနိုးခြင်း ကော်ဖီသောက်ချင် စိတ်ပေါ်လာပါတယ်။ တစ်ခန်းလုံး စောစောကလိုမှောင်နဲ့မည်းမည်း ပါပဲ။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အခန်းတံခါးရိုနေတဲ့ နေရာနဲ့ အကွာအဝေးကိုတော့ စိတ်ထဲကမှန်းလို့ ရနေတာနဲ့ ခုံတန်းလျားပေါ်

ကထပြီး တံခါးရှိရာကို စမ်းလာခဲ့ပါတယ်။

တံခါးဝရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပြင်ကို တအားလှမ်း ပြီးအော်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ နှစ်ခါ သုံးခါလောက်ခေါ်လို့ မရတော့ ညတုန်းကလို သံတံခါးကို တခုံးခုံးနဲ့ ထုပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်က ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မလာပါဘူး။ တံခါးဝမှာ တော်တော်လေး ကြာတဲ့အထိ ရပ်ပြီးနားစွင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှအကြောင်းမထူးတဲ့အတွက် ခုံတန်းလျားရှိရာ ပြန်လာပြီး ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိပါတယ်။

ငါ့ဂျူးပါလို့ ဝန်ခံလိုက်မိတာ မှားပြီထင်တယ်။ တကယ် တော့ ဝန်မခံဘဲနဲ့ ဇွတ်ပေပြီး ငြင်းနေလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်။ ဝန်မခံဘဲ ငြင်းနေရင် ငါဒီအဖြစ်မျိုးရောက်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။

အရာရှိနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ အပြန်အလှန်ပြောကြတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ မှောင်ထဲမှာပဲ ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီတစ်ခါ မြင်ကွင်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂျူးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းနေပါတယ်။ အရာရှိက စဉ်းစားရကြပ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းကုတ်နေပါတယ်။ စကားတော့ အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝါးသွားပြီး မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်မက်ထဲမှာ ကော်ဖီကို ဖန်ခွက်ကြီးနဲ့ အားရပါးရ သောက်ရပါတယ်။ ပြုံးခနဲ လန့်နိုးလာပြန်ပြီး မိုက်ထဲက တံကြွတ် ကြွတ်နဲ့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလောင်ပါတယ်။

ဆာလွန်းမက ဆာလာလို့ တံခါးရှိရာကို သွားပြီးနောက်တစ် ကြိမ်အော်ခေါ်ဖို့ သံတံခါးကို လက်နဲ့ထုဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာမှအကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူပင်ပမ်း ပြီး မိုက်ထဲက ပိုဆာလာရုံပဲ ရှိမယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ဘာမှမကြိုးစား တော့ဘဲ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ အုတ်ခုံရုံကို မှီပြီးမိန်းမနေလိုက်ပါတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးပြီး ပျော့ခွေနေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့အိပ်ပျော်သလိုလို မပျော်သလိုလို သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နဲ့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေ တုန်း ပြုံးခနဲ တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလိုနဲ့ အသံကြား ရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဖွင့်သွားလို့ အပြင်ကဝင်လာတဲ့ မှုန်တီမှုန်မွှား အလင်းရောင်ကလေးနဲ့ အတူ လူနှစ်ယောက်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်လိုက်ရပါတယ်။

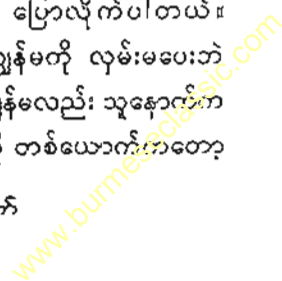
“အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါ”

ကျွန်မလည်း ခုံတန်းလျားပေါ်က အားယူထပြီး တံခါးရှိရာ ထို လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို အပြင်ထုတ် သတ်ဖို့ လာခေါ်တာပဲလို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိပါတယ်။ တံခါးဝရောက်လို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မကို မနေ့ကဒီအခန်းထဲလာပို့ထားခဲ့တဲ့ ဂတ်စတာပိုနစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလက်ဆွဲအိတ်ကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ကလေး ဖြစ်နေပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လက်ဆွဲ အိတ်ကလေးပါပဲ။ အဲဒီလက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မအကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားမိပါတယ်။ ဒီအိတ်ကလေးကို ဘိုင်လာတာ တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို သူတို့ သတ်မပစ်သေး ဘူးဆိုတာ တွေးလိုက်မိလို့ပါပဲ။

“ဦးနဲ့ လိုက်နဲ့ . . .”

လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လူက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလက်ထဲက အိတ်ကိုတော့ ကျွန်မကို လှမ်းမပေးဘဲ ထိုင်မြဲကိုင်ထားပြီး ရှေ့က ထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်က လိုက် လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဂတ်စတာပို တစ်ယောက်ကတော့

ကျွန်မနောက်က လိုက်လာပါတယ်။

ဟိုတစ်ခါ လာခဲ့တဲ့အတိုင်း လိုက်ခေါင်းလမ်းကျဉ်းကလေး ကတစ်ဆင့် လှေကားပေါ်တက်လိုက်တော့ ဂက်စတာပိုအဆောက် အဦး စင်္ကြန်ပေါ် ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အချိန်ကတော့ မနက် ခြောက်နာရီသာသာလောက် ရှိပြီလို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။

မှောင်နဲ့မည်းမည်း မြေအောက်ခန်းကလေးထဲမှာ အသက် ရှူကြပ် နေခဲ့ရာက မြေပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး မနက်ခင်းလေ ကလေးကို လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ရှူလိုက်ရတော့ တော်တော်လေး အားပြည့်လာ တယ်လို့ ထင်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီထဲက ကျွန်မကို မသတ်သေးဘူး ဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ပိုပြီးအားရှိလာပါတယ်။

ဒါနဲ့ စင်္ကြန်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်းနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အင်မတန် သိချင်နေတဲ့ ကိစ္စကို မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ”

“မေလ နှစ်ရက်နေ့”

ကျွန်မ တော်တော် အံ့သြသွားပါတယ်။ သူပြောတာကို လည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ သူပြောသလိုဆို ကျွန်မဟာ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ တစ်ညပဲ အိပ်ခဲ့ရတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အနည်းဆုံး သုံးလေးရက်လောက် ကြာခဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ ပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး။

ခဏနေတော့ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ကို ရောက်လာပြီး ကျွန်မ ရှေ့က ဂက်စတာပိုက အခန်းထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ပဲ ကျွန်မလည်း အထဲ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ မနေ့က သူတို့ ကျွန်မကိုစစ်ခဲ့တဲ့အခန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အခန်းထဲမှာ မနေ့က အရာရှိကိုတော့ မတွေ့ရပါဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ ဘယ်အချိန် က ရောက်နေမှန်းမသိရဘဲ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ထီ

ဘန်းကလေးနဲ့ အဆင်သင့် တင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့လူက ကျွန်မကို ကော်ဖီသောက် မုန်းစားဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီပန်းကန် ကိုယူသောက်လိုက်ပါတယ်။ မုန့်လည်း စားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မအဲဒီလို စားသောက်နေတုန်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆားမှာ ရပ်နေရာက လက်ဆွဲအိတ်နဲ့လူကပဲ ပြောပါတယ်။

“ဒို့အခုမီးရထားစီးပြီး တစ်နေရာကို သွားရမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလို ခရီးသွားရာမှာ မင်းတစ်ခု သတိထားဖို့က လမ်းမှာဘယ်သူနဲ့ မှ စကားမပြောရဘူး။ တခြားလူတွေနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး။ ဒို့နှစ်ယောက် နဲ့လည်း စကားလုံးဝမပြောရဘူး။ ဒါပေမယ့် အမူအရာလည်း ချုပ်စေနဲ့။ ပုံမှန် ခရီးသွားတစ်ယောက်လိုပဲ နေရမယ်။ နားလည်ရဲ့ လား။ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးဖို့လည်း လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့ ဒီမှာတွေ့လား”

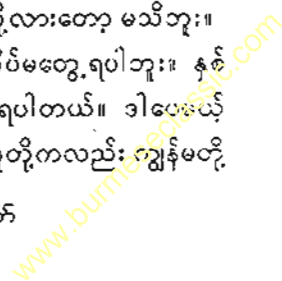
အဲသလို ပြောပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းက ခြောက်လုံးပူး ကို ထုတ်ပြပါတယ်။

“ကဲ . . . သွားမယ်၊ လာ . . . လိုက်ခဲ့”

ကျွန်မလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဘူတာရုံဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့နောက်က မလိုက်ဘဲ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က ကျွန်မကို အလယ်မှာထားပြီး ခေါ်လာကြပါတယ်။ ဘူတာရုံနဲ့ ဂက်စတာပို အဆောက်အဦဟာ သိပ်မဝေးတဲ့အတွက် ခြေလျင်ပဲ လျှောက်သွား ကြရပါတယ်။

မနက်ခင်းမို့ နည်းနည်းစောသေးလို့လားတော့ မသိဘူး။

လမ်းပေါ်မှာ လူအသွားအလာ သိပ်မတွေ့ရပါဘူး။ နှစ် သောက်စ သုံးပောက်စလောက်ပဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ကျွန်မတို့က ဂရုမစိုက်မိကြသလို သူတို့ကလည်း ကျွန်မတို့

သုံးယောက်ကို လှည့်တောင် မကြည့်ကြပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွား။ သူ့လမ်းသူသွား ဆိုတာမျိုးပါပဲ။

ဘူတာရုံရောက်တော့ မီးရထားတစ်စင်း ထွက်ခါနီး အဆင့် သင့် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခရီးသွားတွေ တော်တော်လေး များပါတယ်။ တက်ကြ၊ ဆင်းကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြနဲ့ ဘူတာရုံတွေမှာ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမျိုးပါပဲ။

ဂက်စတာပိုနစ်ယောက်နဲ့အတူ ကျွန်မဟာ ကွဲတစ်တွဲပေါ်ကို တက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း တွဲပေါ်ရောက်ရော ငါးမိနစ် လောက်နေတော့ စက်ခေါင်းက ဥဩသံ ရှည်ဆွဲပြီး မီးရထားထွက် တော့တာပါပဲ။

ကျွန်မလည်းတွဲပေါ်မှာ ဂက်စတာပို နစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ အမိန့်ဆေး ထားတဲ့အတိုင်း ဂက်စတာပို အဆောက်အဦက ထွက်လာခဲ့ပြီး ရထား ပေါ် ရောက်လို့ ရထားထွက်တဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်မဟာ စကား တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။

တကယ်တော့ ဒီလို မပြောရလို့လည်း ကျွန်မ ဝမ်းမနည်း မိပါဘူး။ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ကျွန်မအတွက် မှောင်နဲ့မည်းမည်း မြေအောက်ခန်းကလေး ထဲက ရုတ်တရက်ထွက်လာခဲ့ရပြီး အခုမီးရထားတွဲပေါ် ရောက်လာ တာဟာ ငရဲပြည်ကနေ နတ်ပြည်ရောက်လာသလိုပဲ စိတ်ထဲက ထင်မိ လို့ပါပဲ။ တကယ်ပါ။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့။

ကျွန်မ နာမည်သစ် “ရှစ်တစ်သုံးသုံးနှစ်”

ကျွန်မတို့ စီးလာတဲ့ရထားဟာ ညနေ ငါးနာရီလောက်ကျ တော့ ဘူတာကလေးတစ်ခုကို ရောက်လာခဲ့ပြီး အဲဒီဘူတာမှာ ရထားလည်းဆိုက်ရော ဂက်စတာပို နစ်ယောက်က ဆင်းမယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ဆင်းလာခဲ့ရပါတယ်။

ဒီဘူတာလေးမှာဆင်းတဲ့ ခရီးသည်ဆိုလို့ ကျွန်မတို့ သုံး လောက်ပဲရှိပါတယ်။ တခြား ဘယ်ခရီးသည်မှ ဆင်းတာ မတွေ့ရ ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဘာဘူတာလေးလဲဆိုတာ သိရအောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ 'အော့စ်ဝစ်စ် (Auschwitz) လို့ ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီနာမည် ကို အရင်က မကြားဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ ကြားဖူးတာက ဒီနာမည်နဲ့ ဆင်တူရိုးမှာ 'အော့စ်ဝိုက်စင်' (Oswiecim) ဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါ တယ်။ အဲဒီ 'အော့စ်ဝိုက်စင်' ဆိုတာကတော့ ဥရောပ တစ်တိုက်လုံးက ချွေးတပ်ဆွဲလာခဲ့ကြတဲ့ ဂျူးတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားတွေကို အရှင်လတ်လတ် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့တွေ လွှတ်ပြီးသတ်တဲ့ အကျဉ်း

စခန်းကြီးပါပဲ။ အဲဒီ 'အော့စ်ဂိုက်ဇင်' မှာ လူသေကောင်တွေကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့ စက်ကြီးတွေလည်း ရှိတယ်လို့လည်း ကြားဖူးပါတယ်။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ဟာ ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာပြီး တော်တော်လေးဝေးအောင် မြေလျှင် လျှောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ လမ်းမှာ ဘာရွာမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဘာအဆောက်အဦမှလည်း မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာက လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ရှင်းနေတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ထဲပဲ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ခဏကြာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မျှော်စင်တွေနဲ့ ခြံစည်းရိုး ကာထားတဲ့ ဝင်းကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ကြရပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတာနဲ့အမျှ ဧရာမ မျှော်စင်ကြီးတွေနဲ့ သံဆူးကြီးအမြင့်ကြီး တွေ ကာထားတဲ့ အဲဒီဝင်းကြီးထဲမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောင် 'ဘားရိုက်' တွေကို တင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရပါတယ်။ အဲဒီ အဆောင် 'ဘားရိုက်' မျိုးကို ကျွန်မ မြင်နေကျတွေ့နေကျ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် အဲဒါထဲတွေမှာ နေခဲ့ရလို့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု မြင်ရ သလောက် ကျွန်မတို့မျက်စိအောက်မှာ သံဆူးကြီး အမြင့်ကြီး မျက်စိ တဆုံးထိအောင် ရှိနေပြီ။ အထဲမှာ စီတန်းပြီး ဆောက်ထားတဲ့ အဆောင် တွေဆိုတာကလည်း များလိုက်တာမှ မပြောနဲ့တော့ ကျွန်မ တစ်သက်နဲ့တကိုယ် ဒါလောက်များတဲ့ 'ဘားရိုက်' တွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါဘူး။

အဲဒီဝင်းကြီးရဲ့ အဝင် ဂိတ်ဝရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ခေါ် လာတဲ့ ဂက်စတာပိုတစ်ယောက်က 'စုံစမ်းရေးဌာန' လို့ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားတဲ့ ရုံကလေးထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဂက်စတာပိုနဲ့ ကျွန်မ အပြင်က ရပ်စောင့်ရင်း အဲဒီရုံကလေးထဲ မသိမသာလှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ အထဲက စားပွဲမှာ ထိုက်နေတဲ့ ယူနီဖောင်းအနက် နဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့ ဂက်စတာပိုက စာရွက်စာတမ်း

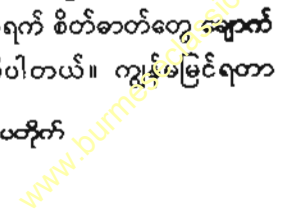
တွေ ထုတ်ပြနေတာ မြင်ရပါတယ်။

ခဏကြာတော့ အဲဒီ ယူနီဖောင်းအနက် ဝတ်ထားတဲ့ စစ်သား ဟာ အပြင်ကို ထွက်လိုက်လာပြီး ကျွန်မကို အထဲခေါ်သွားပါတယ်။ အထဲရောက်တော့ ကျွန်မကို ခဏ ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ကြတဲ့ ဂက်စတာပိုနှစ်ယောက်ဟာ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး သူတို့ဆွဲလာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်ဆွဲအိတ် ကလေးကို ကျွန်မဆီ ပြန်ပေးပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ စောစောက လာခဲ့တဲ့ လမ်းမကြီးဘက်ကို ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မကို နှုတ်ကလေး ဘာလေးတောင် ဆက်ဖော်မရပါဘူး။ ကျွန်မကို ဖုတ်လေ တဲ့ ငါးပိရိုတယ်မှ အောက်မေ့ကြသေးရဲ့လား မသိပါဘူး။

မကြာခင် ယူနီဖောင်းအနက်နဲ့ တခြား စစ်သားတစ်ယောက် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို သံကြိုးတန်းလန်းနဲ့ဆွဲရင်း ရောက်လာပါတယ်။ နောက်ရောက်လာတဲ့ စစ်သားဟာ အရပ် အမောင်း ကောင်းသလောက် မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ကြောက်စရာ ရုပ်မျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မခါးလောက်လောက် နီးနီးမြင်ပြီး သွားရေတများများ လျှာကြီးတန်းလန်းနဲ့ တရှူးရှူး တရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့ သူ့လက်ထဲက အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးကို ကျွန်မ ပိုကြောက်မိပါတယ်။

စုံစမ်းရေးဌာနက စစ်သားက ကျွန်မကို 'သူ့နဲ့လိုက်သွား' ဆိုလို့ ကျွန်မလည်း အဲဒီခွေးကြီးနဲ့ စစ်သားနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရ ပါတယ်။

အဲဒီစစ်သားနဲ့ လိုက်လာရင်း ဝင်းကြီးထဲက အဆောင်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြတ်လာခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီလို အဆောင်တွေကြား တဲ့က ဖြတ်လာခြင်း မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ တစ်သက်မှာတစ် ခါသာ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးမို့ ရုတ်တရက် စိတ်ဓာတ်တွေ နောက် ချားပြီး မြေလှမ်းတွေမှားမတက် ဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်မမြင်ရတာ

ကတော့ အဆောင်တွေ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြားမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာနေကြတဲ့ မိန်းမတွေပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမအကျဉ်းသားတွေပါ။ အသက် ၁၆ နှစ် ၁၇ နှစ် အရွယ်ကနေပြီး အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ အရွယ်တွေ အထိ အားလုံး မိန်းမတွေချည်းပါဘဲ။ သူတို့တတွေ အားလုံးဟာ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်နေကြပြီး လူရုပ်မပေါ်အောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ တချို့ မိန်းမကြီးတွေဆိုရင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ဂါဝန်တွေဟာ တစ်ထည်လုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြဲနေကြတဲ့အတွက် အရှက်ကို လုံအောင် ဖုံးရုံလောက် ဖုံးထားတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ တချို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတွေဆိုရင်လည်း သူတို့ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်တွေဟာ သူတို့ကိုယ်နဲ့ အဆမတန်ကြီး နေပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်နဲ့ ဖိုးယိုဖားယား ဖြစ်နေကြပါတယ်။ လုံးဝ အရောင်အဆင်းမရှိတော့ဘဲ မွဲချောက်ညစ်ထေးနေတဲ့ အဲဒီဂါဝန် ကိုးယိုးကားယားကြီးနဲ့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ သွားလာနေကြတဲ့ အဲဒီ မိန်းမတွေကြည့်ရတာ နေဝင်ရီတရောမှာ တစ္ဆေသူရဲတွေ လမ်းသလားနေကြသလား အောက်မေ့ရပါတယ်။ တချို့ဆိုရင်လည်း သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းစွပ်လား ဦးထုပ်လား ခွဲခြားလို့ မရတော့လောက်အောင် ဖွာလန်ကြဲနေတဲ့ဟာတွေကို ဆောင်းထားကြပြီး တချို့ဆိုရင်လည်း ခြေမတွေ ခြေချောင်းတွေ အပြင်ဘက်ထွက်နေတဲ့အထိပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ဘိနပ်အဟောင်းကြီးတွေကို စီးထားကြပါတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါတောင် တချို့မှာ ဖိနပ်တစ်ဖက်ထဲ စီးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

အထင်ရှားဆုံးနဲ့ ထိန်လန့်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေပါဘဲ။ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေစာ မျက်တွင်းတွေကျပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ပါးရိုး မေးရိုးကြီးတွေ က ငေါထွက်

နေကြတာလည်း တကယ့် ကမ္ဘာ့ရုပ်ကြီးတွေ ကျနေတာပါပဲ။ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ် ပြယ်နေကြတဲ့ ဂါဝန်တွေ ကြားထဲက အရိုးပေါ် အရောင်ရုံလောက်သာ ရှိနေကြတဲ့ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ဆိုတာကလည်း အရိုးကောင်ကြီးတွေလား ထင်မှတ် ရပါတယ်။

အကြည့်ရ အဆိုးဆုံးက သူတို့ခေါင်းတွေအားလုံး ကတုံးတုံး ထားတာပါပဲ။ တချို့ မိန်းမတွေရဲ့ ခေါင်းမှာတော့ ဆံပင်လက်နှစ်သစ်လောက်နဲ့ တိုနဲ့နဲ့ပေါက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးလိုလို ကတုံးပြောင်ပြောင် မျက်တွင်းချောင်ချောင်နဲ့ မိုရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် မိန်းမတွေမှန်းတောင် မသိနိုင်ပါဘူး။

နောက်တစ်ခု ကျွန်မ သတိထားမိတာကတော့ အဲဒီမိန်းမအကျဉ်းသားတွေအားလုံးရဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ ဒေါင့်ခြောက်ဒေါင့်ပါတဲ့ ကြယ်တံဆိပ်တွေကို ရင်ပတ်ပေါ် ကပ်ထားကြတာတွေ့ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဒေါင့်ခြောက်ဒေါင့်နဲ့ ကြယ်တွေ ဟာ ကျွန်မတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါတယ်။ အချို့တံဆိပ်တွေက အနီရောင်သုံးမြှောင့်ပေါ်က အဝါရောင်သုံးမြှောင့်ကပ်ထားပြီး တချို့ကျတော့ အနက်တွေ အနီတွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရယ်လို့တော့ ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး။

အဲဒီရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေကြတဲ့ မိန်းမအကျဉ်းသားတွေနားက ဖြတ်လာရင်နဲ့ ထူးထူးခြားခြား ကျွန်မတစ်ခု သတိထားလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့အားလုံးရဲ့ လက်မောင်းတွေပေါ်မှာ မင်ကြောင်နဲ့ထိုးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းနံပါတ်တွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီနံပါတ်တွေဟာ အကျဉ်းသားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်တွေပဲဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသလို စုပ်နဲ့ အသားပေါ်မှာ ထိုးထားတာမျိုးတော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဘူးပါတယ်။ အံ့ဩစရာပါပဲ။

အယ်လ်ဇေးရှင်းရွေးကြီးနဲ့ စစ်သားက ကျွန်မကို အဆောင်

ဆယ့်လေးငါးခုလောက်ထိအောင် ဖြတ်ကျော်ပြီးခေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုရှိရာကို ရောက်သွားပြီး ကျွန်မကိုလည်း ဒီအဆောက်အဦးထဲ ဝင်ခိုင်းပါတယ်။ အဝင်ဝကနေ ကြည့်လိုက်တော့ ခုတန်းလျားတွေ တန်းစီးချထားပြီး အဲဒီခုံပေါ်မှာ လေးယောက်တစ်တွဲ ငါးယောက်တစ်တွဲ အစီအရံထိုင်နေကြတဲ့ မိန်းမတွေကို တွေ့လိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မကို ခေါ်လာတဲ့စစ်သားက အပေါက်ဝကနေပြီး ကျွန်မကို နေရာအလွတ်ရှိနေတဲ့ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ အမူအရာနဲ့ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အထဲဝင်ပြီး အဲဒီခုံပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရော။ သူလည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာပါပဲ။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲက ခုံတန်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်မိတော့မှ ကျွန်မလည်း စောစောက ပြန်နေတဲ့ အာရုံတွေကို ထိန်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပါကယ်။ အထူးခြားဆုံးက အထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံး တစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေကြတာပါပဲ။

ဒါနဲ့သူတို့အားလုံးကို ဂရုစိုက်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ တတွေဟာ စောစောက အဆောင်တွေမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေ လောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးဘူးဆိုတာ သတိထား မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ အရောင်အဆင်း မရှိတော့ဘဲ အဟောင်းအနွမ်းတွေချည်းပါပဲ။ ပြီးတော့ မျက်နှာတွေကလည်း အားလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ဆိုတော့ အဝတ်အစား တော်တော်လေး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မအာ သူတို့ထဲမှာ ဒီနေ့မှ ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တစ်ယောက်စီ ဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားနေပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အခန်းထဲက သူတို့တတွေကို အကဲခတ်ရင်းနဲ့ အမှတ်မထင် ကျွန်မဆေးနားမှာရှိနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့်

အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အုတ်တိုက်ကြီး တွေနဲ့ ဧရာမခေါင်းတိုင်ကြီးတွေကို မြင်ရပါတယ်။ ခေါင်းတိုင်ကြီး တွေက မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဒါကြီးတွေဟာ စက်ရုံကြီးတွေပဲလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကလေးမှာပဲ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဖြတ်ခနဲ တစ်ခု သတိထားလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မနာခေါင်း ထဲက စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအနံ့ကို ကျွန်မဒီဝင်းကြီး ထဲရောက်လို့ အဆောင်တွေကြားထဲ ဖြတ်လျှောက်လာကတည်းက သတိထားမိပါတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ဒီအနံ့ကြီးဟာ အစုပ်စုပ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ညစ်ပတ် ပေရေနေတဲ့ မိန်းမအကျဉ်းသားတွေဆီက လာတဲ့အနံ့အသက်တွေပဲလို့ ယူဆလိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စောစောကလောက် အခြေအနေမဆိုးတဲ့ မိန်းမတွေရှိနေတဲ့ ဒီအခန်း ကြီးထဲမှာလည်း အဲဒီစိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြီးဟာ တစ်ခန်းလုံးပြန့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်ကလာတဲ့ ဘာနဲ့ကြီးလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။

ကျွန်မထိုင်နေတဲ့ခုံနဲ့မလှမ်းမကမ်း ဆယ်ကိုက်လောက်အကွာ မှာတော့ အကျီဘောင်းဘီ အစင်းကြားကြီးတွေနဲ့ ယောက်ျားသုံးလေး ယောက်ဟာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာတွေ့ ရပါတယ်။ ခုံတန်းတွေပေါ်က မိန်းမတွေဟာ အဲဒီစားပွဲရှိရာကို တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်ထသွားပြီး ဘာတွေပြောကြမှန်းမသိ ပြောကြဆိုကြ လုပ်နေကြပါတယ်။

အဲဒီလိုနေတုန်း စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မကို မြင်သွားဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်မရှိရာ လျှောက်လာပြီး အနားရောက်တော့ ကျွန်မကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

"မင်းဘယ်အဖွဲ့နဲ့ ရောက်လာတာလဲ"

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ”

သူ့မေးခွန်းကိုဖြေပြီး ကျွန်မက သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။
“ဒီအမျိုးသမီးတွေက ဘယ်ကလဲ”

သူက ‘တာရက်စိန်းစတက်က လာတာ’ လို့ဖြေပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူပြောတဲ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။
မြို့နာမည်လား၊ ရွာနာမည်လားတောင် မသိပါဘူး။

‘ဒါထက် နေပါဦး။ ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာလဲ၊ ဟိုစက်ရုံ
ကြီးတွေက ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်ရမယ့် စက်ရုံကြီးတွေလား..”

ကျွန်မက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရတဲ့ ခေါင်းတိုင်ကြီးတွေနဲ့
အဆောက်အဦကြီးတွေကို မေးထိုးပြရင်း မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာပြောတယ်၊ စက်ရုံကြီးတွေ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး မင်းအခု
ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းအော့စိပိုက်ဇင် ဆိုတဲ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားမိ
ဘူးလား”

သူက ကျွန်မကို လူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်လို တအံ့
တဩ စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

“အော့စိပိုက်ဇင်ကိုတော့ ကျွန်မကြားဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းက ဆိုင်းဘုတ်မှာတော့ ‘အော့စိပိုက်ဇင်’ လို့
ရေးထားပါကလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ အော့စိပိုက်ဇင်ပဲ၊ အော့စိပိုက်ဇင်ဆိုတာက
ဂျာမန်လိုခေါ်တာ၊ အဲဒါ အတူတူပဲ”

ကျွန်မဟာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ သူပြော
တဲ့ နှစ်ခုကို အမှတ်တမဲ့ ရွတ်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွား
မိပါတယ်။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်မဟာ တကယ့် နေရာကို
ရောက်လာတာပါကလား။ အရှင်လတ်လတ် အဆိပ်ငွေ့ခန်းထဲမှာ

အလုပ်ပိတ်သတ်ပြီး အလောင်းတွေကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့စက်ကြီးတွေနဲ့
အစအနမကျန်အောင် ပြာချပစ်တဲ့ ငရဲခန်းကြီးထဲကို ရောက်နေပါ
ပေါ့လား။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြားဖူးတာက ဒီအော့စိပိုက်ဇင်ဆိုတဲ့
အော့စိပိုက်ဇင်ကို ရောက်လာတဲ့လူမှန်သမျှ အကုန်ခတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး
အသတ်ခံရတယ်ဆို”

ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိတ်တွေ ချောက်ချားနေတဲ့ထဲက ကျွန်မ
ကြိုးစားပြီး မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“အကုန်လုံးတော့ မသတ်ပါဘူး။ လူရွေးပြီးမှသတ်တာပါ”

“ဘာပြောတယ်။ လူရွေးပြီးမှ သတ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပိုလန်တို့ ဟန်ဂေရီတို့ ချက်တို့က အဖွဲ့လိုက်
အဖွဲ့လိုက် ရောက်လာတဲ့ ဂျူးတွေထဲက ဘာမှခိုင်းလို့ မဖြစ်တဲ့
လူတွေနဲ့ လုံးဝ အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့လူတွေကို ပထမဆုံးရွေးပြီး
ခတ်ငွေ့ခန်း အဲ . . . အဲ . . . စောစောက မင်းပြောတဲ့ အဲဟို
စက်ရုံကြီးတွေထဲက ခေါင်းတိုင်ကြီးတွေပေါ် ရောက်အောင် ပို့လိုက်
ကြတာပါပဲ”

သူပြောတော့မှ ကျွန်မလည်း ပြင်ဘက်က ခေါင်းတိုင်ကြီး
တွေနဲ့ အဆောက်အဦကြီးတွေကို တစ်ခါထပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
ပါတယ်။ ခေါင်းတိုင်ကြီးတွေထဲက အဆက်မပြတ် ထွက်နေတဲ့ မီးခိုး
တွေ ကိုကြည့်ပြီး ကြက်သီးထသွားမိပါတယ်။ ဒီစခန်းကိုရောက်
ကတည်းက ကျွန်မ နာခေါင်းထဲမှာ နံနေတဲ့ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြီး ဟာ
လတ်စသတ်တော့ လူသေကောင်တွေ မီးရှို့ရာကအဆက်မပြတ် ထွက်
နေတဲ့ အနံ့တွေပါလားဆိုပြီး ရုတ်တရက် အော်ဂလီဆံသွားမိပါတယ်။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ရောက်လာတဲ့ အဖွဲ့က လူနည်း
နေရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားတတ်ကြပါတယ်။ အခု မင်းလိုတစ်
ယောက်တည်းလာတာမျိုးဆိုရင်လည်း ဒီလို ထားလိုက်တာပါပဲ”

ဘုရား . . . ဘုရား။ ကျွန်မ ကံကောင်းလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့မိလို့ပေါ့။ သူပြောသလိုအဖွဲ့တစ်ခုခုနဲ့ များလိုက်လာခဲ့ရင် . . .

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်မနဲ့စကားပြောနေတဲ့လူလို အင်္ကျီ အစင်းကြား ဝတ်ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး 'အားလုံး ထကြစမ်း' လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်ပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး ပြုံးခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက် ကြပါတယ်။

ငါ့ ဘာက အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီစင်းနဲ့ မိန်းမကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အသက်လေးဆယ် ကျော်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ မျက်နှာပေါက် ခပ်ဆိုးဆိုး ပါပဲ။

"သူက ဘာလဲ"

ကျွန်မလည်း မအောင်နိုင်တာနဲ့ ကျွန်မဘေးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်ကို တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်မိပါတယ်။

"သူလား . . . ။ သူက ဒီမှာ ကကဲပိုးပေါ့"

'ကကဲပိုး' ဘာလဲ ကကဲပိုးဆိုတာ။ ဒီစကားကို ကျွန်မမကြားဖူးပါဘူး။ အဓိပ္ပါယ်လည်း နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ဆက်ပြီး မေးနေရင် လျှာရှည်တယ်လို့ အထင်ခံရမှာ စိုးတာနဲ့မေးလည်း မမေးရဲတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်ရပါတယ်။ နောက်မှကျွန်မသိ ရတာက အဲဒီ 'ကကဲပိုး' (Cappo) ဆိုတာက အကျဉ်းသားတွေကို အလုပ်လုပ်ရာမှာ အုပ်ချုပ်ဖို့ အကျဉ်းသားတွေထဲက ပြန်ခန့်ထားတဲ့ 'အလုပ်သမားခေါင်း' ပါပဲ။ ရိုးရိုးအကျဉ်းထောင်တွေမှာ 'ဘာယာ' လို့ ခေါ်တဲ့ အစားမျိုးထဲကပေါ့။

ကျွန်မတို့အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ရပ်နေကြတုန်းမှာပဲ အလုပ်စတော့တာပါပဲ။ ပထမဆုံး အလုပ်ကတော့ ကျွန်မတို့ ဆံပင်တွေရိတ်ပစ်တဲ့အလုပ်ပါ။

ရှေ့ဆုံးတန်း ခုံတွေမှာ ရှိနေကြတဲ့ မိန်းမတွေတည်းကဆယ် ယောက်တစ်တွဲ၊ ဆယ်ငါးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားကြရပါတယ်။ အခန်းပြင်ရောက်တော့ လက်ျာဘက်မှာ တန်းလျားလေးလို ခပ်ရှည်ရှည် ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦ လေး ရှိရာကို သွားပြီး အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဆံပင်ညှပ်ခုံ ဆယ်ခု၊ ဆယ်ငါးခုပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်စီ ဝင်ထိုင်ကြရပါတယ်။ အဲဒီလိုလည်း ထိုင်လိုက်ရော အဲဒီဆံပင်ညှပ်ခုံ ကလေးတွေဘေးမှာ အဆင်သင့်ရှိနေ ကြတဲ့ မိန်းမအကျဉ်းသားတွေက သူတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စက်ကပ်ကျေးနဲ့ ကိုယ့်ခုံပေါ်လာထိုင်တဲ့ မိန်းမရဲ့ ဆံပင်တွေကို ထိုးညှပ်ပစ်ကြတော့ပါပဲ။

အဲဒီလို ဆံပင်ညှပ်တဲ့နေရာမှာ ဆံပင်ညှပ်ပေးတဲ့ မိန်းမရဲ့ သဘောပါပဲ။ သူတို့ ညှပ်ချင်တဲ့လူကျတော့ တစ်ခေါင်းလုံးဆံပင် တစ်မွှေးမှ မကျန်ဘဲ ပြောင်းသွားအောင် ညှပ်ပစ်ကြပါတယ်။ တချို့ ကျတော့လည်း ဆံပင်တွေကို ကုန်အောင် စင်အောင် ညှပ်မပစ်ဘဲ လက်တစ်ဆစ်လောက် မရှိတရှိ ချန်ထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့ခေါင်းတွေကျတော့ ပြောင်နေပြီး တချို့ကျတော့လည်း ဆံပင် တိုနဲ့နဲ့နဲ့ ကတုံးဆံတောက်လိုလို၊ ဘဝလိုလိုပုံမျိုး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မဆံပင်ကို ညှပ်ပေးတဲ့မိန်းမကလည်း ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ရယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ခေါင်းကို တခါတည်း ပြောင်သွားအောင် ညှပ်မပစ်ဘဲ ကတုံးဆံတောက်လို ဆံပင်တို နဲ့နဲ့လေး ချန်ပြီး ညှပ်ပေးပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ ပထမ အစီအစဉ်အရ ဆံပင်ညှပ်ပေးတဲ့ကိစ္စပြီးတော့ ဒုတိယအစီအစဉ်အရ ဒုတိရနေရာကို သွားကြရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ ဒုတိယနေရာကတော့ ဆံပင်ညှပ်တဲ့တန်းလျားနဲ့ ကျောချင်းကပ်နေတဲ့ အဆောက်အဦတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီအဆောက်အဦထဲ ရောက်သွားကြတော့ ဇာတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အားလုံးချွတ်ပြီး အဆောက်အဦနဲ့

တဲ့ထားတဲ့ ရေချိုးခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့အတွက် ရေချိုးကြရမယ်လို့ 'ကက်ပိုး' အမျိုးသမီးကြီးက အမိန့်ပေးပါတယ်။

အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့တတွေ ပြဿနာဖြစ်တော့ တာပါပဲ။ ပြဿနာက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်တာကတော့ အနည်းနဲ့အများ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးစစ်ရာမှာ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ကြဖူးလို့ မဆန်းပါဘူး။ ပြဿနာ မပေါ်ပါဘူး။ ပေါ်တဲ့ပြဿနာက ဘယ်မှာလဲဆိုတော့ ရေချိုးခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲကြ။ မဝင်ချင်ကြဘဲဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

အဲဒါလို ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအော့စ်ဝစ်ဇီမှာ လူတွေကို ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းပြီး အထဲထဲလည်း ရောက်ရော တံခါးတွေ အားလုံး အလုံပိတ်။ အဲဒီနောက် ရေဘုံဘိုင်တွေထဲက ရေတွေ ထွက်မလာဘဲ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့တွေ ထွက်လာပြီး အားလုံးတစ်ယောက် မကျန် သေကုန်အောင် သတ်ပစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကို စောစောက နားမဆန့်အောင် ကြားထားကြရလို့ပါပဲ။

အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲကြဘဲ ဖြစ်နေတော့ အမျိုးသမီးစောင့် 'ကက်ပိုး' ကဒေါပွပြီး ရှေ့ဆုံးက ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ရောက်နေကြတဲ့ မိန်းမတွေကို ရေချိုးခန်းထဲ အတင်း တွန်းထိုးပြီး သွင်းပါတယ်။ နောက်နားက ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ တတွေလည်း အသက်မရှုရဘဲ အခန်းထဲက ဘာသံတွေကြားရမလဲလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေမိကြပါတယ်။ ခဏကြာတော့ အခန်းထဲက တရဲရဲနဲ့ ရေပန်းက ရေတွေကျလာတဲ့အသံတွေ ကြားကြရပါတယ်။ အဲဒီရေပန်းကျသံတွေနဲ့အတူအထဲက မိန်းမတွေရဲ့ မချိမဆန့် အော်သံ ဟစ်သံတွေများ ကြားရမလားလို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ နားစွင့် လိုက်ရတာ . . .

တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး။

ဓာတ်ငွေ့လည်း အလွတ်မခံရပါဘူး။ သေလည်း မသေကြပါဘူး။ ရိုးရိုးရေချိုးရတာ သက်သက်ပါပဲ။

ဒုတိယအစီအစဉ်အရ ကျွန်မတို့အားလုံးပဲ အဲသလိုရေချိုးပြီး တဲ့နောက် တတိယအစီအစဉ်ကတော့ အဝတ်အစားလဲ ဖို့ပါပဲ။ အဝတ်အစားဆိုလို့ ကျွန်မတို့မှာ ပါလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေထဲက လဲရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပါလာတဲ့အဝတ်အစားနဲ့ အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းမှန်သမျှ ရေမချိုးခင်ကထဲက အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တစ်ခုမကျန်အားလုံး ထားပစ်ခဲ့ကြရပါပြီ။ ကျွန်မကို လိုက်ပို့တဲ့ ဂက်စတာပိုကိုယ်တိုင် တစ်လမ်းလုံးဆွဲလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့လက်ဆွဲ အိတ်ကလေးလည်း အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။

“အဝတ်အစားလဲကြ”

ရေချိုးခန်းထဲက အထွက်မှာ အပေါက်ဝက စောင့်ပြီးအောက် လိုက်တဲ့ 'ကက်ပိုး' ရဲ့ အမိန့်အရ ကျွန်မတို့တတွေဟာ အပြင်ဘက် ခန်းမကြီးရဲ့ ဒေါင့်တစ်ဒေါင့်မှာ စုပုံထားတဲ့ အဝတ်ပုံကြီး ဆိုလို့ အသစ်ကြပ်ချွတ်တွေလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဧရာမ အဝတ်ပုံကြီးတစ်ခုလုံး မှာ အသစ်တစ်ထည်မှ မပါပါဘူး။ အသစ်ဝေးလို့ တစ်ပတ်ရစ်တောင် မလွေ့ရပါဘူး။ အဝတ်တွေ အားလုံးဟာ ဟောင်းချင်တိုင်းဟောင်းပြီး ဆွေးချင်တိုင်းဆွေးနေတဲ့ အဝတ်အထည်တွေချည်းပါပဲ။ နောက်မှာ သိရတာက ဒီအဝတ်အထည်တွေဟာ ဒီအော့စ်ဝစ်ဇီ အကျဉ်းစခန်း မှာပဲသေသွားကြတဲ့ လူတွေရဲ့ကျန်ရစ်တဲ့အဝတ်အစား တွေလို့ဆို ပါတယ်။

နောက်မှသိရတာ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီကိစ္စကိုအဲဒီတုန်းကသိရင် လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဝတ်အစားကောင်း တွေမှန်သမျှအားလုံး တစ်ခုမကျန်သိမ်းသွားကြပြီဆိုတော့ ဒီအဟောင်း အဆွေးပုံကြီးထဲက တွေ့ရာဆွဲဝတ်ကြရတာပဲ။ ဒီလိုမှမဝင်ဘဲရင်လဲ ကိုယ်တုံးလုံးနေရမယ့်ဘဝဆိုတော့ ဘယ်သူနေလို့ဖြစ်ရမှာလဲရှင်။

အရှက်လုံရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဆွဲမိဆွဲရာဝတ်ကြရတာပါပဲ။

အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီးတဲ့အနောက်တော့ အစီအစဉ်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီနောက်ဆုံး အစီအစဉ်ကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ကျွန်မအံ့သြခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသားနံပါတ်တွေ လက်မောင်းမှာ ထိုးပေးတဲ့အလုပ်ပါပဲ။

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ချင်းတန်းစီသွားကြရာမှာ စုပ်တံနဲ့ ဆေးအနက်နဲ့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နံပါတ်တွေကို လက်ကောက်ဝတ်တွေပေါ်မှာ စုပ်နဲ့ ထိုးပေးကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း ဆံပင်ညှပ်တုန်းကလိုပါပဲ။ စုပ်ကိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သဘောအတိုင်းသူ့လိုရင်လိုသလို မလိုရင်မလိုသလို ခံကြရပါတယ်။ အချို့အမျိုးသမီးတွေဟာ အကိုင်အတွယ် အင်မတန်ကြမ်းပါတယ်။ လက်မောင်းကို တစ်အားဆောင်ဆွဲပြီး စုပ်တံကိုလည်း တစ်အားဆောင်ဆွဲတော့ ခံရတဲ့လူဘယ်သက်သာပါ့မလဲရှင်၊ ပြီးတော့ တမင်ညစ်ပြီး နံပါတ်တွေကို အကြီးကြီးပေါက်သေးတယ် နံပါတ်တွေကလည်း အကြီးကြီးတွေဆိုတော့ တချို့ဆိုရင် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျအောင်ခံရတဲ့ အထိပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအလှည့်ကျတော့ ကံကောင်းသွားလို့လား မသိဘူး။ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့သွားကျပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက အသက်သိပ်မကြီးသေးပါဘူး။ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ဥပမိရုပ်လဲ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပါပဲ။ သူက ကျွန်မလက်မောင်းကို ညင်ညင်သာသာနဲ့ကိုင်လိုက်ပြီး စုပ်တံကိုလည်း ခပ်ဖွဖွနဲ့အသားပေါ်မှာ အရာထင်တယ်ဆိုရုံလောက်ပဲ ထိုးပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့နံပါတ်မှာနေမှာစိုးလို့ စားပွဲပေါ်က ဖိုင်ကိုနှစ်ခါတောင်ပြန်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီဖိုင်ကတော့ အကျဉ်းသားမှတ်ပုံတင် ဖိုင်နဲ့ပဲတူပါတယ်။ အားလုံးကို ဒီဖိုင်ထဲက မှတ်ပုံတင်

နံပါတ် အတိုင်းကြည့်ပြီး ထိုးပေးတာပါပဲ။

ကျွန်မအလှည့်ပြီးတော့ ကျွန်မလဲတစ်ခြားအကျဉ်းသားမိန်းမတွေရှိရာ အဆောက်အဦဘေးနားမှာ သွားရပ်နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုရပ်နေတုန်း လက်မောင်းမှာစုပ်ထိုးထားတဲ့ နေရာကနာသလိုလို စပ်သလိုလိုဖြစ်လာတာနဲ့ လက်ကိုအသာမြှောက်ပြီး လက်မောင်းက နံပါတ်ကဏန်းလေးတွေကို ပါးစပ်နဲ့မှတ်ပေးနေမိပါတယ်။

ဒီလိုမှတ်ပေးရင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ကို အမှတ်မထင် ရွတ်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

‘ရှစ်-တစ်-သုံး-သုံး-နှစ်’

ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ဟာ ၈၁၃၃၂ပါ။

မှန်တဲ့အတိုင်းဝန်ခံရရင် စောစောကဒီနံပါတ်ဟာဂဏန်းငါးလုံးတောင်ဖြစ်နေလို့ မှတ်မိလည်းမလွယ်ဘူး။ မှတ်စရာလဲမလိုဘူးလို့ယူဆပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မလက်မောင်းပေါ်က အဲဒီဂဏန်းကလေးငါးလုံးကိုကြည့်ပြီး ဒီဂဏန်းတွေဟာငါ့နာမည်ပဲလို့ စိတ်ထဲက ခံစားမိပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဂဏန်းလေးတွေဟာ အေ့စ်ဝဲဇ်က ပေးလိုက်တဲ့ကျွန်မရဲ့ နာမည်သစ်လိုဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်ဟာအခု ‘အီဗာ’လည်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ‘ကက်တာရီးနား’လဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မနာမည်သစ်ဟာ ‘ရှစ်တစ်သုံးသုံးနှစ်’ ဖြစ်နေပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

လွတ်လပ်ရေးရယ်တဲ့ ဘယ်မမြင်

အော့စ်ဝစ်ခ်မှာ ကျွန်မနေရတဲ့အဆောင်က အဆောင်နံပါတ်ကိုးပါ။

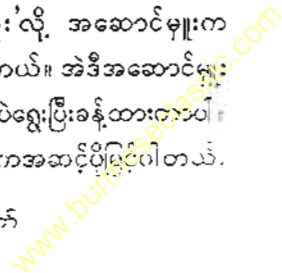
ပထမစရောက်တဲ့ညနေဘက်က ကတုံးရိပ်သာတွေ အဝတ်လဲတာတွေ လက်မောင်းမှာနံပါတ်ထိုးတာတွေ ပြီးသွားလို့ ကျွန်မနေရမယ့် အဲဒီအဆောင်နံပါတ်ကိုးထဲလဲ ဝင်သွားရော ကျွန်မဖြင့် အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်သွားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ မြင်ရတာတွေဟာ ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိပါဘူး။ တကယ့်ထိတ်လန့်စရာတွေပါပဲ။

အဆောင်နံပါတ်ကိုးထဲမှာ အလယ်ကလူသွားလမ်းနဲ့ အဲဒီလမ်းမျှော်ကလေးနဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာအဆင့်သုံးဆင့်ပါတဲ့ အိပ်စင်တွေရှိပါတယ်။ အပြင်က လူသစ်လက်ခံတဲ့ကိစ္စတွေပြီးလို့ ညဘက်တော်တော်လေး မှောင်လာတဲ့အချိန်မှာအဲဒီအဆောင်ထဲ ဝင်လိုက်တော့အဲဒီအိပ်စင်တွေပေါ်မှာ မိန်းမအကျဉ်းသားတွေ တုံးလုံးပက်လက်လှဲနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့

အားလုံးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ အရိုးပေါ်အရေတင်ရုံလောက်ပဲ ရှိနေကြပြီး တကယ့်ကမ္မဋ္ဌာန်နဲ့ ကောင်တွေအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မဝင်သွားတော့ တစ်ဖက်တစ်ချက် အိပ်စင်သုံးခုစလုံးပေါ်က ကတုံးပြောင်ပြောင် မျက်လုံးကြောင်ကြောင်ကြီးတွေနဲ့ မှောင်ကြီးထဲက ခေါင်းထောင် ပြီးကြည့်လိုက်ကြတာ ကျွန်မဖြင့်မြေတိုက်ထဲမှာ စိပြီးချထားတဲ့ ခေါင်းတွေထဲကလူသေကောင်တွေ ထလာသလားလို့ ရုတ်တရက် ခေါင်းနာမ်း ကြီးသွားပြီးကြက်သီးတွေဖြန်းကနဲ ထသွားမိပါတယ်။

အဲဒီညက တစ်ညလုံးတစ်မေးမှ အိပ်မရပါဘူး။ ကျွန်မအတွက်နေရာချပေးတဲ့ အပေါ်ဆုံးကစင်ပေါ်မှာ လူနဲ့ ချွေးနဲ့၊ ဂျီးနဲ့၊ ချိုးနဲ့၊ သေးနဲ့တွေနှာခေါင်းထဲမှာ လုံးထွေးနံစော်နေပြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရအောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဟိုဘက်ကရော၊ ဒီဘက်ကရော၊ ဘေးကရော၊ အောက်ကရော ဟောက်သံတွေသွားကျိတ်သံတွေ၊ ညည်းသံတွေနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက်ယောင်ယမ်းပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံတွေကလဲ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်စရာကောင်းလှပါတယ်။ တကယ့်ငရဲပြည်မှာ ငရဲသားတွေမချီမဆန့် အော်လိုက်တဲ့အသံတွေလားလို့တောင် အောက်မေ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်မအတွက် 'ပုံစံဆွဲတို' ဒန်ခွက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ဇွန်းတစ်ချောင်းရပါတယ်။ 'ပုံစံဆွဲတယ်ဆိုတာကကိုယ့်အတွက်ကို အစားအစာယူရတာလို့ပြောတာပါ။ ဒါကိုအကျဉ်းထောင်တွေမှာ 'ပုံစံဆွဲတယ်'လို့ပြောကြပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ပေးထားတဲ့ အဲဒီခွက်နဲ့ ဇွန်းတွေ ပျောက်သွားရင် 'နောက်ထပ်ထုတ်မပေးဘူး'လို့ အဆောင်မှူးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအဆောင်မှူးဟာကျွန်မတို့လို မိန်းမအကျဉ်းသားတွေထဲကပဲရွေးပြီးခန့်ထားတာပါ။ 'ကက်ပိုး' ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းထက် သူကအဆင့်ပိုမြင့်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အဆောင်မှူးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကတော့ ဒေါင်ကောင်းကောင်း တုပ် တုပ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်လိုပါပဲ မျက်နှာပေါက်က အလွန်ဆိုးပြီး စိတ်လည်း အင်မတန်တိုပါတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ မာတာလိုခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဝတ်ဖို့ပေးတဲ့အဝတ်အစားတွေက အဟောင်းအမြင်းတွေအစုတ်အပြုံတွေမို့ ဆိုးလှချည်လားလို့အောက်မေ့ခဲ့တာ အခုကျွန်မတို့ကို ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်ကိုတွေ့ လိုက်ရတော့ တစ်ခါထဲ ထိုင်ငိုလိုက်ဖို့တောင်ကောင်းပါတယ်။ ကြည့်ပါဦး ကျွန်မတို့စားဖို့တဲ့ ညိုမည်းနေတဲ့ ပေါင်မုန့်ပါးပါးကလေးက နှစ်ချပ် မာကျရင်းလို့ခေါ်တဲ့ ထောပတ်အညှစ်စား လက်ညှိုးတစ်ကော်စာ လောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဒါပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာကလဲ ဘယ်လိုမှလက်ဖက်ရည်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာတွေနဲ့ ဘယ်လို ဖျော်ထားမှန်းမသိအောင် အစိမ်းပုပ်ရောင်ကြဲတောက်တောက်အရည် တွေပါပဲ။ အိမ်မှာဆိုရင် လူမပြောနဲ့ ခွေးချကျွေးရင် တောင်ခွေးမစားတဲ့ အစားအစာမျိုးတွေပါ။

ပထမနေ့ကဆိုရင် ကျွန်မဟာဒါတွေကိုကြည့်ပြီး လုံးဝ မစားဘဲနေခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘေးနားကအသက် ငါးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးက 'ဟဲ့ကလေးမ ညည်းဒါတွေမှ မစားရင် တစ်ခြားဘာမှစား ဧကရိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းအသား ညည်းဖဲစားဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒို့လဲရောက်စက ဒီအစားအစာတွေကြည့်ပြီး မျက်ရည်တောက်တောက်ကျခဲ့ရတာပါပဲအေ . . . နောက်တော့ လဲ ဒါတွေမှမစားရင် ငတ်သေဘို့ပဲရှိတယ်ဆိုပြီး ကြိတ်မှိတ်မြွဲချခဲ့ ရတာပါပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်အသေပခံဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိရင် ဒါတွေကိုမျက်စိမှိတ်ပြီးစားပေါ့ကွယ်' ငဲ့ ပြောရှာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဒီစခန်းကိုရောက်ပြီး ဆယ်ရက်ဆယ်ငါးရက်လောက် အထိ သီးခြားအလုပ်တာဝန်ရယ်လို့ မရှိသေးဘဲနေ့စဉ်ကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ တိုလီမိုလီအလုပ်ကြမ်းတွေကို အလျဉ်းသင့်သလို

လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ မနက်စောစောက ငါးနာရီတိတိမှာ 'တို့' ခနဲမှုတ် လိုက်တဲ့ဝီစီသံနဲ့အတူအိပ်ရာက သုတ်သီးသုတ်ပြာထကြရပြီး မျက်နှာ သစ်အိမ်သာတက် စတဲ့ကိုယ်လက်သန့်စင်မှုတွေကိုဖုတ်ပူ မီးတိုက် လုပ်ကြရပါတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝီစီသံ ကြားရတာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်အဆောင်ရှေ့မှာ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် တန်းစီကြ ရပါတယ်။

အဆောင်တစ်ခုမှာ အကျဉ်းသားတစ်ရာလောက်ရှိပါတယ်။ မနက်ဘက်တန်းစီရာမှာ အဆောင်သုံးခုကို အုပ်စုတစ်စုအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတော့ အဲဒီအုပ်စုတစ်စုမှာ လူသုံးရာလောက်ပါပါတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ်တန်းစီပြီးတော့မှ ယူနီဖောင်းအနက်ဝတ်စုံ ပွေ့ ပတ်ထားကြတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီး လုံခြုံရေးမှူးတွေက အဲဒီ တန်းစီပြီးရပ်နေကြတဲ့ ကျွန်မတို့အကျဉ်းသားတွေကို လိုက်စစ် တာပါပဲ။

အဲဒီလို တန်းစီလူစစ်ပြီးတော့မှ တစ်နေ့တာအတွက်အဖွဲ့ လိုက်အဖွဲ့လိုက်ခွဲပြီး အလုပ်ဆင်းကြရပါတယ်။ အဲဒီလို အဖွဲ့ခွဲရာမှ တစ်ဖွဲ့ကို အကျဉ်းသားလေးဆယ်ကနေ ငါးဆယ်လောက် အငဒိ ပါပါတယ်။ အဲဒီ အဖွဲ့တွေကိုအုပ်ချုပ်တာကတော့ ကျွန်မခပ်စော စောကပြောခဲ့တဲ့ 'ကက်ပိုး'ဆိုတဲ့ 'အလုပ်သမားခေါင်း' တွေပါပဲ။

ပထမရက်တွေမှာကျွန်မဟာအယ်လ်မာဆိုတဲ့ အလုပ်သမား ခေါင်းအုပ်ချုပ်တဲ့ အဖွဲ့နဲ့လိုက်ပြီးအလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ ပထမသုံး လေးရက်လောက်မှာတော့ ရိက္ခာသယ်ရတာတို့စားပွဲ ကုလားထိုင် စတဲ့ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ရပြောင်းရတာတို့လောက်ပါပဲ။ နောက်ရက် တွေကျတော့ မြောင်းဖောက်တဲ့အလုပ်နဲ့ ကျောက်တုံး တွေသယ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။ မြောင်းဖောက်တဲ့အလုပ် ဆိုတာက ကျွန်မတို့အဆောင်တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကူးတဲ့သန်းတဲ့လူသွား လမ်းကလေး တွေရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ရေမြောင်းတွေဖောက်ပေးရတာပါပဲ။

ကျွန်မတို့ တူးရတဲ့မြောင်းကအနက်တစ်ပေ၊ အကျယ်နှစ်ပေလောက်ပဲရှိပါတယ်။ ဒါလောက်ကတော့ မြောင်းအကြီးစားမဟုတ်လို့ ရုတ်တရက်အပမ်းမကြီးဘူးလို့ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်မျိုးကိုတစ်ခါဖူးမှ မလုပ်ဘူးတဲ့ကျွန်မအတွက်တော့ တကယ့်အလုပ်ကြမ်းကြီး တစ်ခုလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားနဲ့ ပေါက်ချွန်းတွေကိုင်းပြီး မြေကြီးတွေကိုတူးရင်းဆွရင်း နဲ့ကျွန်မလက်တွေဟာ တစ်နာရီနှစ်နာရီအတွင်း ဖူးယောင်လာ တော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်လို့ဆိုပြီးလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်လိုက်မလဲ နားလိုက်မယ်တော့မကြံလေနဲ့၊ အလုပ်သမားခေါင်ရဲ့ 'ဖေနဲ့မောင်နဲ့' တိုင်းပြီးပက်ပက်စက်စက်ဆဲသံဆိုသံ နဲ့ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တာနှက်တာခံရပြီသာမှတ်ပေတော့။

ဒါတောင် အဲဒီပထမနေ့က အကြောင်းမသိလို့ ကျွန်မလည်း လက်ဖဝါးတွေနာတာနဲ့ ပေါက်ပြားကိုင်းထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ခဏလွှတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်လက်ကိုကြည့်လိုက်မိပါတယ် 'ဟိုဖာသယ်မဘာအချောင်ခိုတာလဲ' ဆိုပြီး အလုပ်သမားခေါင်းလုပ်တဲ့ အယ်လ်မာက ကျွန်မကြောကိုဝါးရင်းဒုတ်နဲ့ 'ဘုံး'ခနဲတစ်ချက် ဆော်တာ ခံလိုက်ရပါသေးတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ဒေါပွလိုက်တာလေ ..တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှဒီလိုအရိုက်အနှက် မခံခဲ့ရဘူးတော့ စိတ်ထဲတင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ပေါက်ပြားနဲ့အသေ ခုတ်ပစ် လိုက်ချင်တာပါပဲ။ နောက်မှ 'ဒီလိုတိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်မတွေကို ပြန်လုပ်နေရင် တိရစ္ဆာန်နဲ့ပြိုင် 'ကိုက်'သလို ဖြစ်ရုံပဲရှိမှာပဲ၊ ပြီးတော့ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါအန္တရာယ် ဖြစ်အောင်လုပ်ဘို့ မသင့်ပါဘူးလေ' ဆိုပြီးမနည်းစိတ်ကို လိန်းထားလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီမြောင်းဖော်တဲ့အလုပ်ကို လေးငါးရက်လောက်လုပ်လို့ ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ ကျောက်သယ်တဲ့ဘက်ကိုရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီကျောက်သယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်းနဲ့

ဂျာမန်ဖက်ဆစ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ဂျူးတွေအပါအဝင် အကျဉ်းသားတွေအားလုံးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အကြင်နာကင်းမဲ့ပြီး ဘယ်လောက်နှိပ်စက်ညှင်းဆဲတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ကျွန်မဆို လိုတာက ကျောက်သယ်တဲ့အလုပ်ဟာ အင်မတန်ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ကြမ်းမို့လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပင်ပန်းတာလည်းမှန်ပါတယ်။ ဘယ်နဲ့ရင် အချိန်ငါးပိသကာနေပြီး ဆယ်ပိသလောက်လေးတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေကို ကိုက်နှစ်ရာသုံးရာလောက်ဝေးတဲ့ အထိတစ်နေရာကတစ်နေရာ နေပူကျကျကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်းသယ်ရရွေ့ရတာ ဘယ်မပင်ပန်းဘဲနေပါ့ မလဲ။ ပင်ပန်းလိုက်တာမှ ညဘက်ညဘက်ဆိုရင် တကိုယ်လုံးအရိုက် အနှက်ခံထားရသလို မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုကိုယ်တွေလက်တွေ အရိုက်အနှက်ခံရတာ တက်ပိုပြီးနာစရာကောင်းတာက သူတို့ရဲ့ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားကြောင့်ပါပဲ။ ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ ကျွန်မလဲဘာမှ မသိပါဘူး။ အဲဒီကျောက်တုံးကြီးတွေကို တစ်နေရာကတစ်နေရာ မနိုင်တနိုင်နဲ့ တစ်နေကုန်နေပူထဲမှာ သယ်လိုက်ရတာအမောဆို ပြီးလဲမတတ်ပါပဲ။ ဒါနဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ဒီလိုပင်ပင်ပန်းပန်း သယ်ကြပြုကြရင်းနဲ့ ကျောက်တုံးတွေဟာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် သယ်ပြီးသွားလို့ တစ်ပုံလောက်ပဲကျန်ပါတော့တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်းနည်းနည်းပဲကျန်တော့တဲ့ ကျောက်တုံးတွေကိုကြည့်ပြီး 'အင်း ... သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် ဝင်္ဂကျွတ်ပါပြီ' လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်မရှေ့ကကျွန်မလိုပဲ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မနိုင်နိုင်သယ်လာတဲ့ မိန်းမကဘာ ပြန်ပြောလိုက်သလဲဆိုတော့ 'ဪ ..ညည်းကကြောင်း မသိသေးဘဲကိုး' ဟိုနေ

ရာသယ်ပြီးရင် ဝဋ်ကျွတ်ပြီထင်သလား၊ မထင်နဲ့ဟေ့ ..ဟိုနေရာက ဒီနေရာ သယ်ပြီးရင် ဒီနေရာကဟိုနေရာပြန်သယ်ဘို့သာပြင် ထား ဒီဝဋ်က ဘယ်တော့မှ မကျွတ်ဘူး၊ သိလား ..တဲ့။'

ရုတ်တရက်တော့ အဲဒီမိန်းမကြီးပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်မနားမလည်လိုက်မိပါဘူး။ သူပြောတဲ့စကားဟာ 'ဗူးလုံးနား မထွေး' ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ ခဏငါးမိနစ် = အနားပေးတုန်း သူ့နားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးကြည့်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကိုသိရတော့တာပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူပြောတာရှင်းပါတယ်။ ကျွန်မကသာ ရုတ်တရက်မို့နားမလည်လိုက်တာပါ။ အခုသူထပ်ပြီးပြောပြတော့ နားလည်သွားပါပြီ။ အဲဒီလိုနားလည်တာနဲ့အမျှ ဒီဂျာမန်ကောင် တွေရဲ့ စိတ်ထားယုတ်မာပုံကို ဒေါလထွက်လို့မဆုံးအောင်ဖြစ်မိပါ တယ်။ အဲဒီ မိန်းမပြောတဲ့အတိုင်း 'ဒီနေရာက မကျောက်တုံးတွေ ဟိုနေရာ သယ်လို့ပြီးသွားရင် ဟိုနေရာကနေ ဒီနေရာပြန်သယ် ရမယ်' ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဒီကျောက်တုံးတွေကို ဟိုနေရာက ဒီနေရာ၊ ဒီနေရာက ဟိုနေရာအပြန်ပြန် အလှန်လှန် သယ်ခဲ့ရတာ ဆယ်ခါထက်မနည်းတော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကဲ ..အဲဒါပဲ ကြည့် တော့ မြေဖို့ဖို့လည်းမဟုတ်၊ လမ်းခင်းဖို့၊ တံတား ဆောက်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီရောမကျောက်တုံးကြီးတွေကို တစ်နေရာက တစ်နေရာ သယ်လို့မဆုံးအောင် ကူသယ်ခေါက်သယ်ခိုင်းနေ တာဟာ ကျွန်မတို့ကိုတမင်သက်သက် အမှည့်ရွှေရွှေနေတာပါပဲ လားရှင် ...တကယ်လူမဆဲတဲ့ ဂျာမန်ပက်စစ်တွေပါပဲ ...။

လူမဆဲတဲ့အထဲမှာ ကျွန်မတို့အဆောင်မှူးမာတာလည်း အပါအဝင်ပေါ့။ အဲဒီမာတာဆိုတဲ့ အဆောင်မှူးကတော့ သူ့အုပ်ချုပ် တဲ့ အဆောင်ကိုကျွန်မရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်မပေါ်မှာ အလိုလို မျက်မှန်းကျိုးနေဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်မကိုမမြင်လိုက်နဲ့ မြင်လိုက်

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်ဆဲဖို့ဆူဖို့ ရိုက်ဖို့နက်ဖို့လောက်ကြည့်နေတော့ တာပါပဲ၊ မနက်စောစောတန်းစီရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ 'ပုံစံ'ဆွဲတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုတွေ့လိုက်ရင် အစိမ်းလိုက်ဝါး စားတော့မယ်အတိုင်း မျက်ထောင်နီကြီးနဲ့ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။

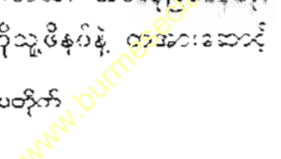
တန်းစီတယ်ဆိုလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ တစ်နေ့တော့ မနက်စောစောငါးနာရီမှာ ပထမဝိစီမူတ်ပြီးလို့ဒုတိယဝိစီမူတ်ချိန် မှာ ထုံးစံအတိုင်းအကျဉ်းသားအားလုံး ကိုယ့်အဆောင်နဲ့ကိုယ် အပြေး အလွှားတန်းစီကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့မနက်က ကျွန်မဝမ်း ကိုက်သလိုလို ဖြစ်နေတာနဲ့ အိမ်သာတက်ရာမှာနည်းနည်းနောက်ကျသွားပါတယ်။ ဒုတိယဝိစီမူတ်ချိန်မှာ ကျွန်မအိမ်သာတက်နေတုန်း ပဲရှိသေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ဝိစီမူတ်သံလဲကြားရော ကျွန်မအိမ်သာထဲ ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ရပြီးအပြေးအလွှား ဝင်တန်းစီလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခါတိုင်းထက်တစ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွား တဲ့အတွက် အမြားအကျဉ်းသားတွေတန်းစီပြီးချိန်လောက်မှာမှ ကျွန်မ ရောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးတန်းမှာအမှတ်တမဲ့ ဝင်စီလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီတင်ကျွန်မကို မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အဆောင်မှူး မာတာဟာ နောက်ဆုံးတန်းမှာအလစ်ဝင်ပြီး တန်းစီလိုက်တဲ့ကျွန်မကို ဖြတ်နေမြင်သွားပါတယ်။ အဲဒီလိုလည်းမြင်လိုက်ရောကျွန်မရှိရာကို ဒေါပွပွနဲ့လျှောက်လာတော့တာပါပဲ။

"ဘယ်ညည်းက ဒီထောင်ကိုညည်းအမေလင်အိမ်မှတ်လို့ ဖိမိနဲ့ အိပ်နေရတာလား"

ပြောပြောဆိုဆိုတဲ့ မာတာဟာ ကျွန်မပါးနစ်ပက်ကို ခြိမ်းခနဲ ခြိမ်းခနဲမြည့်သွားအောင် ဘယ်ပြန် ညှာပြန်လှမ်းရိုက် လိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မသည်းမျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြင့်သွားပြီးပါးနစ် ဖက်စလုံး ပူထူသွားတဲ့အထိခံလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း တစ်ခါကျွန်မရဲ့ခြေသလုံး ညှို့သွားကြီးကိုသူဖိနှပ်နဲ့ တအားအဆင့်

'ကျော်စင်ထွန်း' စာပေတိုက်

ကန်လိုက်တာ ကျွန်မဖြင့်အသည်းထဲခိုက်သွားအောင် မချိမဆန့် ခံလိုက်ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ကျွန်မဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ပေးပြီးငြိမ်းခံနေလိုက် ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုတစ်ခါ မြောင်းဖောက်တုံးကအလုပ် သမားခေါင်းအယ်မာက ကျွန်မကြောကို ဝါးရင်းဒုတ်နဲ့ ရိုက်တာခံ ရပြီးကတည်းက ကျွန်မဟာ သူတို့ရဲ့ အပေါ်ယံ နှိပ်စက်တာတွေ မှန်သမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး အောင်ခံနေမယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အခုမာတာက ပါးရိုက်ပြီး ဖိနှိပ်နဲ့ ဆောင်ကန် တာကို ကျောက်ရုပ်လို မတုန်မလှုပ် ပေခံနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ 'အင်း... နင်တို့ မိုးကောင်းတုံးလုပ် လိုက်ကြပါဦးပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ကျတော့ စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ မသေဘဲ ကျန်နေကြရင် တစ်နေ ရာရာမှာ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ မာတာရယ်' လို့ အံ့ကြိတ်ပြီး ကြုံးဝါး နေမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မဟာ တော်တော်လေး ထုသားပေသား ရလာပြီး တော်တော်လေးလဲခံ နိုင်ရည် ရှိလာပါတယ်။ ဒီတော့အတွင်း ကျွန်မနေတဲ့အဆောင်က ဘဝတူ အကျဉ်းသားတွေနဲ့လည်း မျက်မှန်းတန်းပြီး ရင်နှီးလာခဲ့ ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အဆောင် ၇၊ ၈ နဲ့ ၉ မှာ ဟန်ဂေရီ ဂျူးများ ပါတယ်။ ဟန်ဂေရီနဲ့ ရုမေးနီးယား၊ ရုရှား၊ ချက် စတဲ့နယ်စပ်ဒေသက ဂျူး တွေမှန်သမျှ ဒီအော့စစ်ဝစ်စ်ကို အပိုခံရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တချို့ ဆိုရင် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လိုက်ပါလာကြပြီး တချို့ဆိုရင်ဖြင့် ရွာလုံးကျွတ် ပါလာကြတာတွေ၊ တောင် ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ အမေရော ညီမရော ပါလာကြတာ တွေ၊ အမေရော သမီးရောအဖမ်းခံခဲ့ကြရတာတွေလည်း တွေ့ရ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် များသောအားဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုဖြစ်နေကြ

တဲ့ အမေတွေမှန်သမျှ အသတ်ခံခဲ့ကြရပြီလို့ သိရပါတယ်။

အဆောင်နံပါတ် ၉ မှာ အဲသလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် ရင်းနှီးလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ မရောက်ခင် နှစ်နဲ့ လနဲ့ ချိပြီး ဒီကို ရောက်နေကြတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ကျွန်မစိတ်ထဲက အင်မတန် မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုမေးသင့် မမေးသင့်ဆိုတာ ကျွန်မ အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ အဲဒီမေး ခွန်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ 'အော့စစ်စ် စခန်းက ထွက်ပြေးဖူးတဲ့ အကျဉ်း သား တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ တစ်နေ့နေ့ကျလို့ အခါအခွင့်နဲ့ အခြေအနေပေး လာရင် ဒီစခန်းက ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး ရှိလို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အခု ဒီစခန်းရောက်လာတာ တစ်လနီးပါးလောက် ရှိလာတဲ့အခါကျတော့ ဒီစခန်းက လွတ်အောင် ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာ အင်မတန် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲလို့ တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာပါတယ်။ ဒီအော့စစ်စ် စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပတ်ပတ်လည် ကာထားတဲ့ သံဆူးကြိုးတွေဟာ သာမန်သံဆူးကြိုးတွေ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီလုံးလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေ လွှတ်ထားတယ်ဆိုတာ သိရ ပါတယ်။ အဲဒီ သံဆူးကြိုးတွေမှာ အမြဲလွှတ်ထားတဲ့ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားဟာ ဘယ်လောက် အားကြီးပြီး ဘယ်လောက်ပြင်းထန် သလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီသံဆူးကြိုးကို လက်ဖျား ကလေးနဲ့ တို့လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူဟာ စက္ကန့်အတွင်းချက်ခြင်း အသက်ပျောက်သွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေးတုံးကြီးလို ဖြစ်သွား နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒါအပြင် သံဆူးကြိုးကာထားတဲ့ ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်က မျှော်စင်ကြီးတွေပေါ်မှာ စက်သေနတ်ကြီးတွေ မောင်းတင်ပြီး နေ့ရောညပါ စောင့်နေကြတဲ့ တာဝန်ကျအစောင့် တပ်သားတွေလည်း ရှိနေကြပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ဆက်လဲ

ညဘက်ညဘက်မှာ အဲဒီမျှော်စင်ကြီးတွေပေါ်က အင်မတန်အား
ကောင်းတဲ့ မီးမောင်းကြီးတွေနဲ့ ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး အနှံ့အပြားချောင်
ကြိုချောင်ကြားပါမကျန် မကြာခဏ ထိုးရှာကြပါသေးတယ်။ အဲဒီ
မီးမောင်းကြီးတွေရဲ့ ထိန်လင်းစူးရှတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ဂျာမန်
လုံခြုံရေးတပ်သားတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
အယ်လ်ဇေးရှင်း စစ်ဓွေးကြီးတွေနဲ့ ဥဒဟို သွားလာ လှည့်ပတ်ပြီး
စောင့်ကြပ်နေကြတာလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီစခန်းက ထွက်ပြေးဖို့၊ ဒီစခန်းက လွတ်
မြောက်ဖို့ခဲကာ လမ်းစမမြင်သလောက်ပါပဲ။

အိမ်မက်လှလှ မက်ပါစေရင်

ဘာလိုလိုနဲ့ အော့စ်ကို ကျွန်မရောက်လာခဲ့တာ ရက်တွေ
လတွေ တဖြည်းဖြည်းညောင်းပြီး တစ်နှစ်နီးပါးလောက်ကြာလာ
ခဲ့ပါပြီ။ ဒီတစ်နှစ်လောက် အတောအတွင်းမှာ အင်ညာတို့ နီနာတို့
ကလာဗာတို့ကို မကြာခဏ သတိရမိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊
အင်ညာဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ စွန့်စားစား ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့
အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်သလို နီနာတို့ ကလာဗာတို့ ဆိုတာကလဲ
တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို အဖက်ဖက်က လိုလေသေး
မရှိအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အပေါင်း
အသင်းတွေပါပဲ။ အခုဆိုရင် သူတို့တတွေ ဘယ်ဆီရောက်လို့
ဘာတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာတောင် မသိရတော့ပါဘူး။ အသက်
နဲ့ကိုယ်နဲ့မှ ရှိကြသေးရဲ့လားလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဪ...
တကယ့်တော့ ဒီစစ်ကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကောင်းကျိုးပေးတဲ့ စစ်ကြီး
မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ မိဘမောင်ဘွား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဒေဋ္ဌမျိုး
သားချင်းတွေရော၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေပါ

www.burmeseclassic.com

သေကွဲ ကွဲတဲ့လူနဲ့၊ ရှင်ကွဲ ကွဲတဲ့လူနဲ့ အားလုံးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ စစ်ကြီးပါပဲ။

စစ်ကြီးအကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ စကားစပ်မိလို့ နားစွန့်နားဖျား ကျွန်မတို့ ကြားရသိရသလောက် နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အော့စ်စ်ကို နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ အကျဉ်း သားသစ်တွေဆီကတစ်ဆင့် ဂျာမန်တွေဟာ ဥရောပစစ်မျက်နှာမှာ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးဖြစ်နေတဲ့သတင်းတွေကို ကြားရသိရပါတယ်။ နောက်ဆုံး သတင်းတွေအရဆိုရင် ဂျာမန်တွေဟာ ဆိုဗီယက် နယ်မြေထဲက ခွေးပြေး ကံပြေး ပြေးလာခဲ့ကြရတာ အခုဆိုရင် ဆိုဗီယက် တပ်နီတွေဟာ ဂျာမန်ပြည်ထဲအထိ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာနေပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ တချို့ကြားရတဲ့သတင်းတွေကဆိုရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိပါဘူး။ ဂျာမန်တပ်တွေ အကြီးအကျယ် အရေးနိမ့်တဲ့အတွက် ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနဲ့ နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကြားမှာ အပြင်း အထန် သဘောကွဲလွဲကြလို့ အာဏာရှင် ဟစ်တလာတောင် အသတ်ခံ ရသလိုလို ကောလာဟာလ သတင်းတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီသတင်း ကတော့ သိပ်ယုတ္တိမရှိလှပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ တွေဖူး သလောက်ဆိုရင် ဒီဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ခေါင်းဆောင် ဟစ်တလာကို ဘုရားလို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီး ဟစ်တလာက သေဆိုရင် အခု ချက်ခြင်း သေကြမယ့် ဂျာမန်တွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဂျာမန်တွေအတွက် နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လင်းယုန်က ထွက်လာခဲ့ရပြီး ဒီအော့စ်စ် ချွေးတပ် စခန်းကို ရောက်ကတည်းက တစ်နှစ်နီးပါးလောက် လေယာဉ်သံနဲ့ ဗုံးကြဲသံတွေကို မကြားခဲ့ရဘဲ ဖြစ်နေရာက အခုဆိုရင် နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ၊ သုံးရက်ခြားတစ်ခါ ကျွန်မတို့ စခန်းနဲ့ လေးငါးဆယ်မိုင် အတွင်းလောက်မှာ မဟာမိတ်လေယာဉ်တွေရဲ့ ဗုံးကြဲသံတွေကို တစ်ခုနဲ့

ဝုန်း တအုန်းအုန်းနဲ့ ကြားနေရတာတစ်လကျော် နှစ်လနီးပါး လောက် ရှိနေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား တောင် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ လေးငါးရက်လောက် ညစဉ်ညတိုင်း အဆက်မပြတ် ဗုံးကြဲတာမျိုးတောင် တွေ့နေရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ သတိထားမိသလောက် အဲဒီမဟာမိတ် လေယာဉ်တွေရဲ့ ဗုံးကြဲသံတွေက တစ်ခါထက်တစ်ခါ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီး နီးလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပထမတော့ ဒါဟာ ကျွန်မတို့စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ခြားနဲ့မို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ကိုယ့် ဖာသာ ထင်နေကြတာပဲလို့ အောက်မေ့လိုက် မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ထင်တာဟာ မမှားဘူးဆိုတာ မကြာခင် ကိုယ်တွေကြုံလာကြ ရပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ခါတိုင်းလိုပဲ မနက်အာရုံတက် အချိန်လောက်မှာ လေကြောင်းရန် အချက်ပေးတဲ့ ဥဩသံတွေကို ဆူဆူညံညံကြား ရပြီး ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်ကြာတော့ ကောင်းကင် တစ်ခု လုံး မိုးချုန်းသလို မဟာမိတ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပျံလာတဲ့အသံတွေကို ကြားရတော့တာပါပဲ။ တအောင့်လောက်နေ တော့ အုန်းခနဲ၊ အုန်းခနဲ ဗုံးပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့အတူ မြေပြင်တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါ သွားတော့တာပါပဲ။ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်သလို ကျွန်မတို့ စခန်းနဲ့လည်း ခါတိုင်းထက်ပို ပြီး နီးကပ်လာတယ်ဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားနေပါတယ်။ ဘယ်လောက်များ နီးကပ်လာသလဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါကောင်းကင်ငေါက်နေပြီး မဟာမိတ်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီး တွေက ဖြုတ်ချလိုက်တဲ့ ဧရာမဗုံးကြီးတွေ မြေပြင်ကို အရှိန်နဲ့ ကျလာတဲ့ အသံတွေကိုတောင် 'ရွီခနဲ၊ ရွီခနဲ' ကောင်းကောင်းကြီး ကြားနေ ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပေါက်ကွဲတဲ့အသံတွေဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ နီးလွန်းမတ နီးနေတော့ မြေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါပြီး ငလျင်လှုပ်လိုက်

သလားလို့တောင် အောက်မေ့ရပါတယ်။

အဆောင်တွေထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့တတွေမှာလဲ ဒါလောက်နီးနီးကပ်ကပ် ဝန်းကြံတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဘူး မတွေ့ဘူး ကြတော့ ကြောက်လိုက်ကြတာမှ မပြောနဲ့တော့။ 'ရွှီခနဲ' ကောင်းကင် ကကျလာတဲ့ ဝန်းကြံဟာ ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်ကိုပဲ တည့်တည့် ကြီးချိန်ပြီး ချလိုက်လို့ထင်ရပြီး တချို့များဆိုရင် ကြောက်အားလန့် အားနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ဟစ်လိုက်ကြတာ ဆူညံသွား တာပါပဲ။

မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရင် အဲဒီညက ဝန်းကြံ မိုးရွာချသလို ဒလဟော ကြံချနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မလည်း ပထမတော့ ကြောက်စိတ် ဝင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသလောက် အပြင်းအထန် ဝန်းကြံခံနေ ရချိန်မှာတောင် ကျွန်မတို့တတွေကို အဆောင်တွေထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ လှောင်သလို လှောင်ထားခံနေရတော့ ဘယ်မှပြေးလို့ရောင်လို့ မဖြစ်ဘဲ အတူတူ 'ကဲ သေချင်လည်း သေပစေတော့၊ ဂျာမန်ဖက်ဆစ်တွေ ရဲ့ ညှန်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေကြောင့် သေရတာနဲ့စာရင် ကိုယ့်မဟာမိတ် လေယာဉ်တွေပေါ်က ကြံချလိုက်တဲ့ ဝန်းကြံပြီး သေရတာက ကောင်း သေးတယ်' ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားနေလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မနားမှ အကြောက်လွန်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေ ကြရတာ အမျိုးသမီးကြီးတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အဝေးပေး နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်မရဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝန်းကြံတဲ့ မဟာမိတ်လေယာဉ်မှူးတွေရဲ့ ကျွမ်းကျင်တိကျမှုကြောင့် ပဲလားတော့မသိဘူး။ နာရီဝက်ကျော်ကျော် အပြင်းအထန် ဝန်းကြံခံ ရအထဲမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဆောင်တွေအားလုံးတစ်ခုမှ ဝန်းဒဏ်ခံရတဲ့ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်မှသိရတာက ကျွန်မတို့အားလုံး ဘေးမသိရန်မခဘဲ ကင်းရှင်းလွန်မြောက်ခဲ့ကြသလောက် အော့စံစံ

အနီးနားတဝိုက်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ဂျာမန်တပ်တွေနဲ့ ဂျာမန်လက်နက်ရုံ တွေတော့ အားလုံးပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြီး စိစိညက်ညက် ကြေသွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးအထိ မရူမလှ အလူးအလဲခံလိုက်ကြရတယ်လို့ သိရပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မဟာမိတ်ဝန်းကြံလေယာဉ်တွေ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မတို့ အော့စံစံစခန်းရဲ့ အပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်က တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေလို့ မီးတောက် မီးလျှံတွေနဲ့ ဂျာမန် တွေရဲ့ အော်သံဟစ်သံ၊ ပြေးသံလွှားသံတွေဟာ မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ ကျွန်မတို့ စခန်းထဲက ကောင်းကောင်းကြီး ဖြစ်နေကြားနေရပါတယ်။ အဲ...အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ မမျှော် လင့်ဘဲ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့တာပါပဲ။

ပြောင်းလဲမှုရဲ့ အစကတော့ နောက်တနေ့မနက်ခါတိုင်းလို တန်းစီချိန်မှာ ကျွန်မတို့ တန်းမစီကြရတော့ပါဘူး။ တန်းမစီရရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အဆောင်တံခါးတွေကိုပါ ဖွင့်မပေးဘဲထားလို့ ကျွန်မတို့ အားလုံး အဆောင်တွေထဲမှာပဲ နေနေကြရပါတယ်။

အဲဒီလို မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ အဆောင်တံခါးတွေကို ပိတ်ထားပြီး တန်းလည်းမစီရ ခါတိုင်းလို အပြင်အလုပ်တွေလဲ ထွက်မ လုပ်ရဘဲဖြစ်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင် ချက်တွေ အမျိုးမျိုးပေးလာကြပါတယ်။ ပထမတော့ အခုလိုအပြင် ထွက်ခွင့်မပေးဘဲ အဆောင်ထဲမှာပဲ ပိတ်လှောင်ထားတာဟာ ညက အပြင်းအထန်ဝန်းကြံခံရလို့ အပျက်အစီးတွေ သိပ်များတဲ့အတွက် ဒီအပျက်အစီးတွေကို အကျဉ်းသားတွေ မမြင်အောင် အဆောင်တွေ ထဲမှာပဲ လှောင်ထားတာလို့ ထင်ကြေးပေးကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ လည်း ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဟာမိတ်တွေရဲ့ ဝန်းဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွား ခဲ့တဲ့ အပျက်စီးတွေကို ဖယ်ရှားဖို့အတွက် ကျွန်မတို့အကျဉ်းသား တွေကိုပဲ ခိုင်းလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတုန်း

မို့ အဆောင်တွေကို ဖွင့်မပေးဘဲထားတာ၊ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီးရင် နေ့လယ်လောက်ကျတော့ ကျွန်မတို့ကို လာခေါ်လိမ့်မယ်လို့ပြောတဲ့ လူက ပြောကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နေမြင့်လာလို့ နေ့လည်ဆယ်တစ်နာရီ၊ ဆယ်နှစ် နာရီထိုးတဲ့အထိ ကျွန်မတို့တတွေအဆောင်ထဲက ထွက်ခွင့်မရ ပဲဖြစ်နေတော့ တစ်မျိုးတဖုံ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြ ပြန်ပါတယ်။ “မဟာမိတ်တွေရဲ့ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဂျာမန်စစ်သားတွေ ရာနဲ့ချီပြီး သေကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေဟာ အကြီး အကျယ် ဒေါပွပြီး ကျွန်မတို့အော့စစ်ဝင်စခန်းက အကျဉ်းသားတွေ ကိုအားလုံးတစ်ယောက်မကျန် အကုန်သတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ” လို့ ပြောတဲ့လူက ပြောလာကြပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ “နေမြင့်လေ အရှုံးရင့်လေ” ဆိုတာလို အဆောင်တွေထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံနေကြ ရတဲ့ ကျွန်မတို့တတွေဟာ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းမသိရဘဲ ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာတွေ့ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ဖြစ်နေကြရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မွန်းလွဲသာသာလောက်ကျတော့ အခြေအနေဟာ ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြားနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့အဆောင်တွေရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေနဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီး လုံခြုံရေးအရာရှိ တွေဟာ တစ်နေရာကတစ်နေရာ ကူးချည့်သန်းချည့်နဲ့ ပြာယာခတ် နေကြတာကို အဆောင်တွေထဲက အတိုင်းသားလှမ်းမြင် နေကြရပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်မတို့အဆောင်တွေကို အုပ်ချုပ်ရ တဲ့ အဆောင်မှူးတွေနဲ့ “ကပ်ပိုး”ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားခေါင်း တစ်ချို့ကိုလည်းမျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့လှမ်းမြင်ကြရပါတယ်။

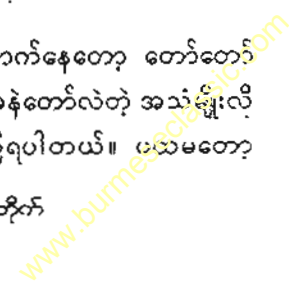
အခြေအနေကတော့ တော်တော်လေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာသေချာနေပါပြီ။ “ဧကန္တတော့ ဧကန္တပါပဲ၊ ဘာဧကန္တမှန်း တော့မသိဘူး” ဆိုတာမျိုးပါဘဲ။

အဆောင်တွေထဲ လှောင်အပိတ်ခံနေကြရတဲ့ ကျွန်မတို့ ဆိုတာ လည်းတစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားရ မသောက်ရလို့ အူတကြွတ် ကြွတ်နဲ့ဖြစ်နေတာကတစ်မျိုး၊ အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေဖြစ်လို့ဖြစ် နေမှန်း မသိရတဲ့အတွက် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်နေရတာက တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာမြင်ရာတွေပြောပြီး ငိုကြွရယ် ကြ နဲ့ဖြစ် နေကြတာတွေကတစ်မျိုး၊ မရေမရာဇေဇေဝါနဲ့ တကယ်ကို စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ သေရေးရှင်ရေးဆိုတာ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးကိုဘဲ ပြောကြတာထင်ပါရဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ သေရေးရှင်ရေးမှ တကယ်သေရေးရှင်ရေး ပါဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညနေငါးနာရီသာသာ ခြောက်နာရီ လောက်ကျတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ကပ်နေတဲ့ လကျော်ဘက်အဆောင်က တစ်ဆင့် ခဲလုံးကလေးတစ်လုံးနဲ့ပတ်ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ စာရွက်က လေးတစ်ရွက် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ မီးသွေးခဲနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာကလေးနှစ်ကြောင်းတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီစာကလေး နှစ်ကြောင်းဟာ တိုတိုကလေးရေးထားပေမယ့် ကျွန်မတို့အတွက်က တော့ အင်မတန်အရေးကြီးပြီး အင်မတန်အဖိုးတန်လှပါတယ်။ စာကလေးနှစ်ကြောင်းကတော့ . . .

“ဂျာမန်တွေ ပြေးကုန်ပြီ၊ ရုရှားတွေလာနေပြီ”တဲ့ ဒါပါဘဲ။ ရုတ်တရက်ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး မေ့လဲသွား တော့မလိုတောင် ထင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကို သူတို့အဆောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲလားဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ယုံရအခက်၊ မယုံ ရအခက်ဖြစ်သွားကြပြန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နာရီလောက်နေတော့ တော်တော် ကလေး ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲတော်လဲတဲ့ အသံမျိုးလို အသံကြီးတွေကို ကျွန်မတို့ကြားလာကြရပါတယ်။ ယထာမတော့

လေယာဉ်သံတွေလိုလို ထင်လိုက်မိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ကြားနေကျ မဟာမိတ်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးတွေရဲ့ အသံမျိုးလို ဆက်တိုက်အဆက် မပြတ်ကြားရတာ မဟုတ်ဘဲ တချက်ချင်း တချက်ချင်း ကြားနေရတာမို့ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက် တော့ အမြောက်သံ ကြီးဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ အမြောက်သံတွေပါဘဲ၊ အုန်းခနဲ အုန်းခနဲ တစ်ချက်ချင်းပစ်လိုက်တဲ့အမြောက်သံတွေဟာ အရှေ့မြောက်အရပ် ဆီက ကြားနေရပါတယ်။ ညနေ ၆ နာရီခွဲသာသာ လောက်ကစပြီး ကြားနေရတဲ့ အဲဒီအမြောက်သံတွေဟာ ညဆယ်နာရီလောက်အထိ အဆက်မပြတ်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် စောစောပိုင်းညနေဘက်က ရတဲ့သတင်းသာ မှန်လို့ရှိရင် ဒီအမြောက်သံတွေဟာ ရုရှားတပ်နီတော် က ပစ်လိုက်တဲ့အမြောက်သံတွေဘဲလို့ ယူဆရပါတယ်။ အဲဒီလို ယူဆရတာလဲ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ အမြောက်သံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာလို့ပါပဲ။ ညနေ ၆ နာရီခွဲသာသာ ၇ နာရီလောက် ကကြားရတဲ့ အမြောက်သံဟာ ည ၈ နာရီလောက်ကျတော့ စောစောက ထက်ပိုပြီး နီးလာပါတယ်။ ည ၉ နာရီ ၁၀ နာရီလောက် ကျတော့ အမြောက်သံဟာ ကျွန်မတို့စခန်းနဲ့ ဘယ်လောက်နီးလာသလဲဆိုတော့ အမြောက်ပစ်လိုက်တဲ့ အသံနဲ့ မရှေးမနှောင်းအမြောက်ဆံကျပြီး ပေါက်ကွဲတဲ့အသံတွေကိုမခါ ကောင်းကောင်းကြီးကြားနေ ရပါပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်တွေဟာဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိလို့ မရတော့ပါဘူး။ ပထမတော့ အမြောက်သံတွေ အုန်းခနဲ အုန်းခနဲ ကြားရတိုင်း ကျွန်မတို့ရင်ထဲမှာလည်း ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲပဲ တင်ထပ်သလို ခံစားမိကြပါတယ်။ တစ်မိနစ်ကို နှစ်ချက်လောက်မှန် မှန်ကြီး ကြားနေရတဲ့အမြောက်သံတွေဟာ တစ်နာရီကိုအချက်ပေါင်း တစ်ရာ ကျော်လောက် အဆက်မပြတ်ပစ်နေပါတယ်။ ည ၇ နာရီ လောက်က စပြီး ပစ်လိုက်တဲ့အမြောက်သံဟာ ည ၁၀ နာရီလောက် အထိ

အချက်ပေါင်း သုံးရာကျော်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် မြူးခနဲအမြောက်သံတွေ ရပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီ ကျမှ ကျွန်မတို့ စခန်းရဲ့ အခြေအနေကို သတိထားကြည့်လိုက် တော့ အကြီးအကျယ်ထူးခြားနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စောစောက အမြောက် သံတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး အာရုံစိုက်နေမိကြတော့ ကျွန်မတို့စခန်းရဲ့ အခြေအနေကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိပါဘူး။ အခု အမြောက်သံ တွေ ရပ်သွားတော့မှ ကျွန်မစခန်းတစ်ခုလုံးဟာ ခါတိုင်းညတွေလို မဟုတ်ဘဲ စခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ခါတိုင်းညတွေဆိုရင် အဆောင်တွေပတ် ပတ်လည်မှာ ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားတွေ နာရီဝက်တစ်ခါလောက် ကင်းလှည့်ရင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ စစ်ဖိနပ်သံတွေ၊ သူတို့နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ အယ်လ်ဇေးရှင်းရွေးကြီးတွေရဲ့ ဟောင်သံတွေကိုပါ မကြာခဏ ဆူဆူညံညကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီညတော့ ဘယ်ဂျာမန်စစ်သားမှ ကင်း လှည့်တာလည်း မတွေ့ရ၊ မျှော်စင်ပေါ်တို့ ဂိတ်ဝတံ့မှာ အစောင့် စစ်သားချင်း တာဝန်လဲရင်း အပြန်အလှန်အော်ဟစ် အလေးပြုကြတဲ့ အသံဗလံတွေလည်း မကြားရ။ ဘာဆိုဘာသံမှ မကြားရအောင် စခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ဒီလိုဆိုညနေကရတဲ့ သတင်း အတိုင်း ဂျာမန်တွေ ပြေးကြပြီဆိုတာ မှန်များမှန်နေသလား မသိပါဘူး။

ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စခန်း တစ်ခုလုံး ဂျာမန်တွေရဲ့ အသံတွေနဲ့ အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝမမြင်ရတဲ့ အပြင် ခါတိုင်းညတွေမှာ ကင်းစောင့်မျှော်စင်တွေပေါ်က ဆယ်မိနစ် တစ်ခါ ဆယ်ငါးမိနစ်တစ်ခါလောက် အဆောင်တွေအားလုံးကို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထိုးကြည့်နေကျမီးမောင်းကြီးတွေလည်း တစ်ခါမှ ထိုးတာ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ အဲဒါ အင်မတန်ဆန်းနေပါတယ်။

အဲဒီမှာတင် ဂျာမန်တွေ ဒီစခန်းကထွက်ပြေးကြပြီ ဆိုဘူး

သေချာသလောက်ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မတို့အဆောင်တွေထဲက အကျဉ်းသားတွေလည်း ကြွက်စိကြွက်စိနဲ့ဖြစ်လာကြပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒီသေနာကောင်တွေ ပြေးကုန်ကြပလား”

“ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းအဆောင်တွေထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး အသေခံရတော့မှာလား”

“ဒီလိုဆို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဆောင်တွေရိုက်ချိုးပြီး ထွက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြဆိုကြ အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ အဆောင်ခေ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လာကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ကပ်ရက် အဆောင်နံပါတ် ၁၃ ဘက်ဆီကဆိုရင် အဆောင်နံရံပျဉ်းပြားတွေကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ထုရိုက်ပြီး ချိုးဖျက်နေကြတဲ့ အသံတွေ တောင် ကြားနေရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်အလေးအနက် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အခုလို ညကြီးမင်းကြီး မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ အဆောင်တွေရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပြီး အပြင်ထွက်ဘို့ဆိုတာ အန္တရာယ်အင်မတန်များပါတယ်။ ဒီအခတ်ဝင်စခန်းပတ်ဝန်းကျင်က နယ်မြေအနေအထားကို သိတဲ့ ကျွန်းတဲ့လူကလည်း မရှိသလောက်ဆိုတော့ အပြင်ရောက်ရင် ဘယ်ကို သွားလို့ ဘယ်ကိုလာရမှန်းမသိဘဲ မှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဘေးအန္တရာယ်များလှပါတယ်။ ပြီးတော့ဂျာမန်တွေဆုတ်ပြေးကြပြီဆိုတာလည်း ဘယ်သူကမှ သေချာခေါက်ပြောနိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့အဆောင်တွေ ရိုက်ချိုးပြီးအပြင်ရောက်တော့မှ မှောင်ရိပ်တစ်နေရာရာက စောင့်ပြီးဂျာမန်တွေက စက်သေနတ်နဲ့ဆွဲ လိုက်ရင် မခက်ပေဘူးလား။ ဒီသေနာကောင်တွေက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ကျွန်မတို့လည်း ဒီညတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီး မနက်မိုးလင်းတော့မှ အဆောင်တွေ ရိုက်ချိုးပြီး ထွက်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့အဆောင်တွေထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့တတွေဟာ တစ်ညလုံး ဘယ်သူကမှ မအိပ်ချင်ကြဘဲ ကြောက်ရမလိုဝမ်းသာမရလို ငိုရမလို ရယ်ရမလိုနဲ့ အပြင်ကအသံတွေကို နားစွင့်နေကြရင်း မနက်လင်းအားကြီး ၄ နာရီလောက်ကျတော့မြုန်းခနဲ အမြောက်သံတွေကို ထပ်ပြီးကြားလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အမြောက်သံတွေဟာ ညဦးပိုင်းတုန်းကကြားရတာထက်ပိုပြီး နီးလာပါတယ်။ ဘယ်လောက်များနီးကပ်သလဲဆိုတော့ အမြောက်သံတွေဟာ ကျွန်မတို့ စခန်းထဲကဲ့ပဲ ကျပြီးပေါက်ကွဲသလားလို့ထင်ရအောင် မြေကြီးကို သိမ့်သိမ့်တုန်ပြီး အဆောင်တွေဆိုတာလည်း အားလုံးသွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းသွားတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကြောက်စိတ်တွေ မရှိသလောက်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ တစ်ညလုံး ဂျာမန်တွေရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမမြင်မတွေ့ရတာက တစ်ကြောင်း၊ မိုးလင်းကာနီးလို့ အရှေ့ဘက်ဆီက ရောင်နီသမီးလာနေတာကို မြင်နေရတာကတစ်ကြောင်း ရုရှားတပ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ စခန်းနဲ့အလွန်ဆုံး နှစ်မိုင်သုံးမိုင်လောက်အတွင်း ရောက်နေပြီဆိုတာ သေချာ နေတာကတစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ဝမ်းအသာကြီးသာပြီး အပျော်ကြီးပျော်နေကြပါတယ်။

ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာနေကြသလဲဆိုတော့ မနက်လေးနာရီလောက် အမြောက်သံတွေ ထပ်ပြီးကြားရတာနဲ့ ပထမတော့ အမြောက်သံ တစ်ချက်ကြားရတိုင်း ကြားရတိုင်း ‘ဟော ဟော’ဆို ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေကြရာက နောက်ပိုင်းကျတော့ အမြောက်သံ တစ်ချက်ကြားရတိုင်း ‘ဝေးဟေးဟေး ...ဝေးဟေးဟေး’ဆို ပြီးဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ကြတဲ့အသံတွေဟာ အဆောင်တွေထဲက စည်းချက်ကျကျနဲ့ ပေါ်ထွက်နေပါတယ်။

ဒါနဲ့အမြောက်သံတွေဟာ တအုန်းအုန်းနဲ့ အဆက်မပြတ်ကြား နေရတဲ့အထဲက မနက် ၅ နာရီသာသာ လောက်ကျတော့ ဂိတ်ဝ

က ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ ကျွန်မ တို့တစ်တွေလည်း ဘယ်လိုမှစိတ်ကိုထိန်းလို့ မရတော့ပါဘူး။ ရှိသမျှ အင်အားတွေ ဖြစ်ညှစ်ပြီး ရရာသစ်သားအတိုအစ တွေအုတ်ခဲ အကြီး အပဲ့တွေနဲ့ အဆောင်နံရံတွေ တံခါးတွေကိုရိုက်ခွိုး ကျတော့တာပါပဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အမြောက်သံတွေ ရုတ်တရက် ရပ်သွားပြီး ဂျုံးဂျုံး ဂျိုင်းဂျိုင်းနဲ့ အသံကြီးတွေ ကြားလာရပြန်ပါတယ်။ ရုတ်တရက် တော့ ဘာသံတွေမှန်း မသိကြပါဘူး။

“ဒါ... တင့်ကားသံတွေပဲ၊ ရုရှားတင့်ကားတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုရှားတင့်ကားတွေ ဝင်လာပြီ”

အဆောင်တွေရိုက်ခွိုးပြီး အပြင်ရောက်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီး တချို့က ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်ကြပါတယ်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သံချပ်ကာကားနဲ့ တင့်ကားသံ တွေ ဟာ မိုးချွန်းသလို တဂျုံးဂျုံးနဲ့ ကြားနေရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ စက်သေနတ်သံကိုလည်း တဖြောက်ဖြောက်နဲ့ ကြားရပါသေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ စခန်းတစ်ခုလုံးဟာ အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဖြစ်နေပါပြီ။ အဆောင်အပြင်ဘက်ကို ပထမဆုံးရောက်သွားကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့အကူအညီတွေနဲ့ ကျွန်မတို့အဆောင်တွေအားလုံးကို ဘာမှမကြာလိုက်ဘဲ ရိုက်ခွိုးဖျက်ဆီးပြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီလို ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတဲ့မှာပဲ တင့်ကားကြီးတစ် စင်း ကျွန်မတို့အဆောင်တွေဘက်ကို တဂျုံးဂျုံးနဲ့ မောင်းချလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ အစိမ်းပုတ်ရောင် တင့်ကားကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်မှာ ကြယ်နီကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရပါတယ်။ အဲဒီ ရုရှားတင့်ကားကြီးကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ဝမ်းသာအားရ အော်ကြဟစ်ကြတဲ့သူနဲ့ ကကြ ခုန်ကြတဲ့လူနဲ့ စခန်း တစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်သွားတာပါပဲ။

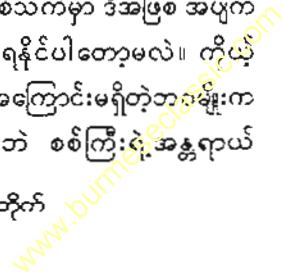
ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ရုရှားတင့်ကားကြီး အနားရောက်လာ

တဲ့ အထိမစောင့်နိုင် မအောင့်နိုင်ကြတော့ဘဲ တင့်ကားကြီးဆီကို တအား ပြေးသွားမိကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း တင့်ကားကြီးနား ကိုလည်း ရောက်ရောတင့်ကားကြီးလည်း စက်ရိုန်သတ်ပြီးရပ်ပေး လိုက်ပါတယ်။ တင့်ကားနားကို ရောက်တော့ ရုရှားစစ်သားတွေ တင့်ကားနောက်က ပါလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ တင့်ကားရပ်လိုက်တာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရုရှားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ စစ်သားတစ်ယောက် လည်း တင့်ကားပေါ် ကခုန်ဆင်းလိုက်ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့လည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အဲဒီရုရှားစစ်ဗိုလ်နဲ့ စစ်သားတွေကို အတင်းပိုင်းပြီး ဖက်ကြရမ်းကြ၊ နမ်းကြရှုံကြနဲ့ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြပါတယ်။ တချို့အမျိုးသမီး တွေဆိုရင် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြရင်းက ရုရှားစစ်သား တွေ လက်ထဲမှာပဲ မေ့ပျောက်သွားရှာကြပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ သေတွင်းထဲကပြန် ထွက်လာကြပါပြီ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေကို ထောင်နဲ့ချီပြီး သတ် ခဲ့တဲ့ အော့စ်ဝစ်စ် ငရဲခန်းက လွတ်မြောက်လာကြပါပြီ။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ သေရွာက ပြန်ရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွန်မစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တင့်ကားဘေးနားက ရုရှားစစ်သား ကြီးကို တစ်အားဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနဲ့ ငိုနေမိပါတယ်။

ဒါတွေကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကျွန်မကြုံ ခဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေပါပဲ။ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ဖြစ်ခဲ့သလိုတစ်ခုမကျန် အသေးစိတ်မှတ်မိနေပါ တယ်။ မမှတ်မိဘဲ နေပါမလားရှင်။ ဒီတစ်သက်မှာ ဒီအဖြစ် အပျက် တွေဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့ပျောက်လို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်စရာအကြောင်းမရှိတဲ့ဘဝမျိုးက နေပြီး သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ စစ်ကြီးရဲ့အန္တရာယ်

ကလွတ်လာခဲ့ရတာဟာ အင်မတန် ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ အစွဲရေးနိုင်ငံ တဲလ်အဗစ်မြို့မှာပဲ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားတွေသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အော့စ်ဝစ်ဇ်ကနေပြီး စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ ဒုက္ခသည် စခန်းမှာ ခြောက်လကျော် နေခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဥရောပတိုက်မှာ ဂျာမနီ၊ ပိုလန်နဲ့ ဆိုက်ပရပ်စ်ကျွန်းမှာ သုံးနှစ်နီးပါးလောက် နေခဲ့ရပါသေးတယ်။ အဖေတို့အမေတို့နဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဂျာမနီ တွေလက်ချက်နဲ့ အားလုံးသေကုန်ကြပြီဆိုတာ တိတိကျကျ သိရတော့ နောက်ဆုံးကျွန်မတို့ ဂျူးတွေရဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တဲ့အစွဲရေးကိုပဲ ကြိုးစားပြီး ရောက်အောင် လာခဲ့ပါတယ်။ အစွဲရေးနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ တဲလ်အဗစ်မြို့ကိုရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဂျူးအမျိုးသား အေရီဆိုတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ ခုဆိုရင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်တောင်ရနေပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုကျွန်မဟာ ဂျူးမလေးအီဗာပဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကက်တာရီးနားဘဝနဲ့ ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရတာတွေဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ညဘက်အိပ်ပျော်နေတုန်း အိမ်မက်တွေ ဂယောင်ချောက်ချားမက်တက်ပါတယ်။ အိပ်မက်တွေထဲ မှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ကျွန်မကို ဂျာမန်ဆရာတွေက ဆေးစစ်နေတာတို့ ဂက်စတာပိုရဲ့ မြေအောက်အချုပ်ခန်းထဲမှာ မေ့လဲနေတာတို့ အော့စ်ဝစ်ဇ်အခန်းမှာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် နေရတာတို့၊ ဒါတွေ အိမ်မက် မက်ပြီး အိပ်ရာကလန်နီးရင် အခုလဲ ဒီဘဝကိုပြန်ရောက်နေသလိုထင်မိပြီး ကြောက်လွန်းလို့ ဇောချွေးတွေတောင် ပျံလာပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မဘေးနားက အိပ်နေရှာကြတဲ့ သားလေးနဲ့သမီးလေးကို တွေ့ရတော့မှပဲ အိမ်မက်မက်နေမှန်းသိရပြီး ရင်ထဲက သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်ခုဆိုရင် ညစဉ်

ညတိုင်းလို လိုအိပ်ယာဝင်ခါနီးမှာ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်။ 'ကျွန်မ သားလေးနဲ့ သမီးလေးတွေကြီးလာရင် ဒီလိုအိမ်မက်မျိုးတွေ မမက်ပါစေနဲ့။ သားတို့သမီးတို့အတွက် အိမ်မက်လှလှလေးတွေမက် နိုင်ကြပါစေ' လို့အသည်းနှလုံးထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်ရှင်။

www.burmeseclassic.com